

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine
“Şükran Ayini üzerine
sohbetler ve vaaz taslakları”

Rev. İlhan Keskinöz

© <http://www.allsaintsmoda.net>

İÇİNDEKİLER

- Rab'bin Sofrası İçin Ne Dediler?
- Rab'bin Sofrası Sakramentine Kişisel Hazırlık
- Bir Tören Olarak Sakrament
- Rab'bin Sofrası Sakramentine Giriş
- Bu Sofraya Katılmanın Yararı Nedir?
- Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine

1-) Rab'bin Sofrası İçin Ne Dediler?

Mesih bu sakramenti kendisi tekrar gelene kadar, kuşaklar boyunca hatırlamamız ve kutlamamız için düzenlemiştir. Sofrayı kurarken okuduğumuz “*Beni anmak için böyle yapın*” ifadesi, aynı zamanda bize yapılan bir davettir; anmak (hatırlamak) için davet edildik; birlikte (topluluk olarak) anmak ve kutlamak için çağrıldık...

Mesih'in son akşam yemeğinde “*beni anmak için bu sofrayı yapın*” dediğini hatırlamamız yeterli midir? Eğer böyle olsaydı, bir tarihsel olayın izleyicisi olurduk? Ancak Mesih bizleri bu tarihsel gerçekliğe birer katılımcı olarak davet etmiştir (krş. I.Korintliler 10:1-4). Böylece akılda bir hatırlamanın ötesinde katılımıla ‘*son akşam yemeğini anmak*’ Müjde’de esas anlamını bulacaktır.

Anmamız, kutlamamız gereken bir olay var: *Mesih'in çarmıha gitmeden önce yaptığı son akşam yemeği...* Mesih'in son akşam yemeğini hatırlamak, Fısh yemeğini, Tanrı halkının kölelikten özgürlüğe çağrıldığı bir halk olduğunu hatırlamamız anlamına geliyor; Tanrı'ya tapınmak üzere kölelikten özgürlüğe getirilen, bunun için kölelik evinden çöle çıkarılmış ve sonrasında vaat edilen topraklara getirilmek üzere kurtarılmış bir halk olduğumuzu hatırlamamız anlamına geliyor.

Bu sofraya baktığımızda günahlarımızın Mesih aracılığı ile affedildiğini yeniden hatırlıyoruz; tövbe ve şükran ile Mesih'teki paydaşlığı yeniden düşünerek bunu kutlamaya çağrıldığımızı görüyoruz. Bizimle birlikte bu sofraya katılan diğerleri ile, tüm farklılıklarımıza rağmen Tanrı'nın ev halkı olarak kabul edilmiş olduğumuzu yeniden hatırlıyoruz.

Mesih'in bir gün tekrar geleceği gerçeğinde, dünyaya Mesih'teki lütuf ile kurtuluş Müjde'sini götürmemiz gerektiğini yeniden hatırlıyoruz (krş. Yuhanna 6:57; 17:18-21); ve bizlere bütün bunlar için her şeyi sağlamış olan Tanrı'nın iyiliğinden dolayı sevinçle bu sofraya katılıyoruz.

Anmamız ve kutlamamız gereken bütün tarihsel gerçekliklerin arkasında, Adem'e ve soyuna verilen bir Kurtarıcı vaadi (Yaratılış 3:15) olduğunu biliyoruz. Bütün bunların mümkün olması için, iman atamız İbrahim'e bir vaat, bir antlaşma, bir soy, bir toprak (ülke) verildiğini, bütün bunların gerçek olması için İbrahim'in bereketlendiğini hatırlıyoruz.

Çarmıhtan önce gerçekleşen Fısıh yemeğinde Mesih'in *"beni anmak için yapın"* ifadesi, *"Mesih'in yüceliğinden soyunarak aramıza gelişini, lütuf ve gerçekle dolu olarak beden alıp aramızda yaşamasını; suç ve günahlarda ölü olan bizlerin kurtuluşu için Müjde'yi duyurup, mucizeler yaparak bütün önceki yazıları doğruladığını, acı çekerek*

çarmıhta ölüp gömüldüğünü, dirilip göklere yükseldiğini ve vaat ettiği üzere Kutsal Ruh'un gelişinin O'nun sözüne göre olduğunu" yeniden hatırlatıyor; ve bu şekilde O'nun yeniden gelişine umutla bakabiliyoruz. Böylece bu sofrada Tanrı'nın Mesih'te açıkladığı işleri kutluyoruz.

O sofrada ve Müjde'de bir payımız olsun diye Mesih'in bizleri davet ettiğini hatırlıyor ve bu antlaşma sofrasını kutluyoruz... Dolayısı ile yaratan Tanrı'nın yaşamı devam ettiren ve sağlayan lütfunu, gündelik desteğini hatırlıyoruz. Ekmek ve şarapta Tanrı'nın yaratılışına ait armağanlara bakıp, halkı İsrail'i seçmesini, halkına bir antlaşma vermesini, bunun uğruna Kurtarıcımız'ın alçalarak aramıza gelip kendini bir kurban olarak sunmasını (Galatlayılar 3:13-14), hatırlıyor ve bizleri Tanrı'nın çocukları yapan bütün armağanları için şükrederek bunu kutluyoruz.

Rev. Reşit Başaran

2-) Rab'bin Sofrası İçin Ne Dediler?

Rab'bin Sofrası sakramenti için üzülerek bir şey söylemem gerekirse, bazılarının bu sofraya katılmak zorunda olduğunu düşünerek katılmasıdır; düşüncesizce, kendisini sınımadan, hazırlıksız olarak katılmasıdır. Bu, Kelami standartlarımızın yeterli olduğuna *'inanmayı istemek ve öyle göstermeye çalışmak'* düşüncesi ile aynıdır.

Bir sakramente yaklaşırken antlaşmasına sadık olan Tanrı'ya bakarız. Bir sakramente katılmakla benim Tanrı'ya adanmış olma isteğim belirgin olsa da, sakramentin merkezinde beni lütfu ile bu törene çağırın ve bana *“senin asla bırakmam, sala tek etmem”* diyen Tanrı vardır. Bu törende Tanrı'nın halkına ne kadar sadık olduğunu görürüz; ve O'nun sadakati bizim adanmışlık duamız olur.

İmanda veya bilgelikte yeterli ve güçlü olduğumuz için değil, zayıf olduğumuzu, layık olmadığımızı bildiğimiz için bu sofraya katılırız. Çünkü sakramentte Tanrı'nın bizlere özel olarak konuştuğunu biliyoruz. Bizlerin bu sofraya *‘tam bir donanım ve yeterlilik ile hazır olmayı istememiz’* bile, günahımızı bize gösteren Tanrı'nın lütfundan dolaydır. Mesih önce bize geldiği için bu sofraya katılırız.

Yaptığımız iyi işlerden dolayı, hizmette verdiğimiz tanıklıklar ve başarılarımızdan veya kendimizde olan bir erdemden dolayı bu sofraya katılmayı hak etmiş olamayız. Çünkü Rab'bin Sofrası sakramenti bir lütf sakramentidir. Bu lütf sofrasına hak ettiğimiz için değil, kurtaran lütf muhtaç olduğumuz için katılırız.

‘Muhtaç olmak’ ne demektir? *“Ben başaramıyorum; eksiklerim olduğunu biliyorum; günahım ve zayıflığım olduğunu itiraf ediyorum; günahım konusunda Tanrı ile*

hemfikirim olmalıyım; Tanrı'nın adil yargısının beni sonsuz bir yargı mahkum etmeye yeterli olduğunu biliyorum; bu yüzden lütuf edilmeye ihtiyacım var..."

Eğer Tanrı 'lütufkar bir Tanrı' ise, bizler de lütuf edilmeye muhtaç kimselerizdir. Müjde'ye tanıklık ve kiliseye hizmet açısından iyi yaptığımız işler olsa da, bunlar bu sofraya katılabilmemiz için bizlere bir hak kazandırmaz.

Bu sofraya vaftiz olmuş kimseleri davet ederiz, ancak vaftiz olmuş olmak, bu sofraya katılma hakkını satın almaz.

Her zaman her durumda Tanrısal yardıma muhtaç olduğunuz düşüncesi ile bu sofraya katılırsınız. Merhamete muhtaç, günahkar kimseler olduğunuzu bildiğiniz için bu sofraya katılırsınız...

Seven ve merhamet eden bir Tanrı'yı sevdiğiniz için değil, Kutsal Yazılar'ın Tanrısı'nı yeterince sevemediğiniz için; ve bu Tanrı'yı daha fazla sevmek istediğiniz bu sofraya katılırsınız...

Mesih'teki Müjde'yi kabul ettiğiniz için değil, Müjde'ye artan bir açıklık ve susuzlukla ihtiyacınız olduğu için bu sofraya katılırsınız...

Kutsal Ruh'taki meyveyi Mesih suretinde büyümek için dilersiniz, Ruh'taki armağanları istersiniz fakat bu yeterli değildir; fakat esas ihtiyacınızın armağanların sahibini gönenmek olduğunu bilerek bu sofraya katılırsınız...

Mesih yüceliğini bıraktı (Filipililer 2:6-8), lütuf ve gerçekle dolu olarak aramızda yaşadı (Yuhanna 1:14), bizler ve kurtuluşumuz için öldü, gömüldü, dirildi ve göklere yükseldi. Bu yüzden Tanrı'nın çocukları olduğumuzu (Yuhanna 1:12), bu yüzden Mesih'in bedeninde bir üye olduğumuzu (Romalılar 12:4-5, I.Korintliler 10:16-17; 12:27) biliyoruz. Öyleyse Mesih'te bir beden olduğumuzu bilerek bu sofraya katılırız...

Gözlerimizi şimdiki zamandan sonsuzluğa çevirerek, sonsuz yaşamın bir ön tadını alarak, şimdiki dünyanın zorlukları ve sıkıntılarına, düşmüş benliğimizin canımıza getirdiği yüklere rağmen bir teselli ve dayanma gücümüz olsun diye bu sofraya katılırız...

Sıklıkla yaşadığımız düşüslere karşın, imanımızın zayıf olduğunu kabul ederek, sevgide ve umutta yenilenmeye her gün ihtiyacımız olduğunu bilerek bu sofraya katılırız...

Layık olmasak da bir şölen sofrasına davet edilme lütfunu daima imanla cevaplamamız gerektiğini bilerek bu sofraya katılırız...

Rev. Serkan Yüksek

Rab'bin Sofrası Sakramentine Kişisel Hazırlık

Topluluk önderleri cemaatin kiliseye gelmeden önce bazı ayetlere bakarak yüreklerini hazırlamalarına dikkat etmelidir.

(ayın 1.&3. Pazarı)

**Çıkış 20:11*, ON EMİR, I.Korintliler 11:23-32

Dua: Rab, şimdi aldığım bu payın ötesindeki şeyler için dua ediyorum, imanımı güçlendir, sevgimi derinleştir, umudumu yenile...

(ayın 2.&4. Pazarı):

**Yasanın Tekrarı 5:15*, ON EMİR, I.Korintliler 11:23-32

Dua: Rab, şimdi aldığım bu paydan daha öte şeyler için dua ediyorum, *payıma düşen sensin*, sana övgüler olsun...

(+) ilave/alternatif okumalar

(bu kitap boyunca baktığımız diğer ayetlere dua ve derin düşünme için sıra ile bakınız)

Dua: Rab, ekmek ve kâse ile sunduğun armağanlarla beni aydınlat; iman, umut ve sevgide beni güçlendir, hizmette ve tanıklıkta senin övgün için beni [ve halkını] yenile; sen kutsalsın, bize merhamet eyle...

Dua: Rab, bize verdiğin bu ekmekle çarmıhta bizler uğruna feda edilen bedeninin için sana Őukürler olsun; bize verdiğin bu kâseyle çarmıhta bizler uğruna değilen bedeninin ve dökülen kanının için sana Őukürler olsun...

Rab'bin Sofrası'na hazırlanırken kişisel olarak bu ayetlere bakılabilir ya da bu ayetler sofranın sırasında kullanılabilir:

Kiliseye gelmeden önce Rab'bin Sofrası için yüreklerimizi hazırlamak üzere *ıkıŐ 20:1-17* veya *Yasanın Tekrarı 5:5-21* ayetlerine ilave olarak aŐađdaki ayetlere bakılabilir:

- Yuhanna 6:35, 53
- Yuhanna 6:55-56
- I.Korintliler 10:16-17, Mezmur 133:1
- I.Korintliler 10:16-17, Mezmur 23
- Vahiy 3:20 (Mezmur 78 veya üzerine bir dua)
- Vahiy 3:20 (Mezmur 105 veya üzerine bir dua)
- Vahiy 3:20 (Mezmur 136 veya üzerine bir dua)
- Vahiy 19:9
- Mezmur 133:1, Yuhanna 17:1-11
- Mezmur 133:1, Yuhanna 17:6-17
- Mezmur 133:1, Yuhanna 16:33, 17:1, 13-22
- Mezmur 133:1, Yuhanna 16:33, 17:1, 13-26
- Yuhanna 15:18-21, II.Korintliler 4:13

-Elçilerin İşleri 13:16-40
-I.Yuhanna 3:18-19
-Yeşaya 53, Markos 14
-Yeşaya 53, Markos 15
-Efesliler 2:11-13
-Filipililer (1:29-30) 2:1-5
-Mezmun 122:6-8; Efesliler 4:1-4, (Mezmun 133:1)
-Yuhanna 13-17
-Galatyalılar 3:27-4:7
-Hezekiel 37:27, Yuhanna 1:14, Koloseliler 2:9-10
-Hezekiel 37:27, Vahiy 21:1-3, 22-23
-Mezmun 133:1, Yeremya 32:39, Yuhanna 13:35
I.Korintliler 1:10, Efesliler 4:3-6, Filipililer 2:1-5, İbraniler
13:1

Hezekiel 37:26 Onlarla esenlik antlaşması yapacağım. Bu onlarla sonsuza dek geçerli bir antlaşma olacak. Onları yeniden oraya yerleştirip sayıca çoğaltacağım. Tapınağımı sonsuza dek onların ortasına kuracağım. 27 Konutum aralarında olacak; onların Tanrısı olacağım, onlar da benim halkım olacak. 28Tapınağım sonsuza dek onların arasında oldukça uluslar İsrail'i kutsal kılanın ben RAB olduğumu anlayacaklar.

II.Korintliler 6:16... biz yaşayan Tanrı'nın tapınağıyız. Nitekim Tanrı şöyle diyor: "Aralarında yaşayacak, Aralarında yürüyeceğim. Onların Tanrısı olacağım, Onlar da benim halkım olacak." 17 Bu nedenle, "İmansızların arasından çıkıp ayrılın" diyor

Rab. "Murdara dokunmayın, Ben de sizi kabul edeceğim." 18 Her Şeye Gücü Yeten Rab diyor ki, "Size Baba olacağım, Siz de oğullarım, kızlarım olacaksınız."

Bir Tören Olarak Sakrament

Tanrı İbrahim'e büyük bir soy vaat etmişti. İbrahim'den büyük bir ulus doğacaktı, bu ulus aynı zamanda Tanrı'nın özel ilgisi altında olacaktı. Bu yüzden İbrahim bir toprak, bir soy, özel bir korunma için kutsanmıştı (Yaratılış 12:1-3). Bu şekilde İbrahim ve soyu bütün dünyaya bereket olacaktı. İbrahim'in soyu her dil ve her halkı kapsayan büyük bir ulus olacağı için Tanrı ona göğün yıldızlarını gösterdi; İbrahim'in bereketlenmesine baktığımızda, bu ulus sadece göğün yıldızları kadar çok olmayacaktı, aynı zamanda göğün yıldızları gibi parlayacaktı (paklık: Yaratılış 15:5; 17:6 krş. Levililer 16:29-30; kutsallık: Levililer 11:45). Böylece Tanrı antlaşmasını İbrahim'e verdiğiğinde ona bu antlaşmanın işareti olan sünneti de verdi (Yaratılış 17:1-10).

Neden sünnet? Bu işaret insanlığın varlığı ve devamı hakkında düşündürücü bir işaret olacaktı. Bu durumda yaratılışın başındaki ilk ailemizden gelen özgün günah mirasına bakarsak, mirasımızdaki günah ve kötülüğün, kutsal bir ulus olmamız için bizden atılması (*kesilip atılması*) gerekiyordu. Sünnet, insandan budanması gereken bir bozukluk olduğuna işaret ediyordu –sünnet, antlaşma halkına bunu öğreten bir işaret olarak verilmişti. Böylece sünnet sakramenti İbrahim'in Tanrısı'na iman eden halkı, yerin diğer uluslarından ayıran bir belirti oldu. Çünkü bu halk kendilerinden

atılması gereken bir bozukluk (murdarlık) olduğuna inanıyordu; bu durumda pak kılınmaları için yıkanması gereken bir kirliliğe sahip olduklarını kabul etmiş oldular. İbrahim'in Tanrısı'na iman eden halk, sünnet ile böyle bir antlaşmanın işaretine sahipti.

Adem'in tohumundan gelen insanlık ailesi, bu sünnet işareti ile kutsal bir soy vaadinden bu şekilde emin oldu. İbrahim'in çocukları bir kurtarıcı sayesinde eski Adem'den budanıp yeni bir Adem'e aşılıp, yeni bir soy (*yenilenmiş bir tohum*) olarak devam edebilecekti. Böylece sünnet ya da Eski Ahit'in törenleri, '*ortadan kaldırılması için eski yaradılışımız*' konusunda öğretici olmuştur. Bu noktada Adem ve Mesih'i karşılaştırmamız,¹ antlaşma vaadini daha net bir şekilde anlaşılır kılmaktadır. Çünkü iyi bir tohuma aşılma için insan çabası yetmeyeceğinden, iyi tohumu ekecek yeni bir Adem'e (Yaratılış 12:1-3, Efesliler 1:3) ihtiyacımız vardı (krş. Matta 13:38, Galatyalılar 3:16).

İbrahim çocukları bu şekilde yenilenmiş bir soya (tohuma) dahil olacaktı (krş. I.Korintliler 15:37, I.Petrus 1:23, I.Yuhanna 3:9, Matta 13:38).

Böylece antlaşma vaadine dayanan yakılan sunu, tahıl sunusu, suç sunusu gibi törenleri hatırlayın; lanetten ya

¹ Adem, topraktan gelen fiziksel varlığımızın atasıdır (krş. Romalılar 3:23, Efesliler 2:1-3). Mesih, ölümü yenen gücü ile yeniden doğuşu veren Kurtarıcı'dır (krş. Efesliler 2:4-5, I.Korintliler 15:21-22)

da kirlilikten arınmanın nasıl bir titizlikle yapılması gerektiğini anlatan (Levililer 1-5 vd.) törenler, Tanrı'nın en küçük bir suça ya da kirliliğe izin vermediğini anlamamız için önemliydi; Tanrı'nın kutsallığa nasıl özel bir dikkat ile baktığını görmemiz için gerekiyordu. Bu törenler Mesih gelinceye kadar hem Tanrı halkının günah ve kötülükle ciddi bir şekilde yüzleşmesi için gerekiyordu hem de bu konuda öğretici olması açısından verilmişti. Çünkü **“İyiyle kötüyü bilme ağacından yediğin gün kesinlikle ölürsün”** diyen Tanrı (Yaratılış 3:17), aynı zamanda **“Kutsal olun, çünkü ben kutsalım”** demiştir. Bu törenler Tanrı'nın tam kutsallık talep eden yasası karşısında insanın nasıl zayıf kaldığını göstermesi açısından da öğretici ve önemliydi. Bu törenler aracılığı ile Tanrı halkı daha mükemmel bir kahin, daha mükemmel bir peygamber, daha mükemmel bir kurban özlemi ile, Tanrı'daki kalıcı kurtuluşa bakarak yaşayacaktı. Çünkü tekrar tekrar *sunulan kurbanlara dayalı bir tapınma düzeninde, kişi vicdanının yetkinleşemediği* gerçeği ile yüzleşecekti (İbraniler 9:9; 10:1).

Diğer yandan bu törenler (sünnet, Fısıh, kurban, arınma gibi) aracılığı ile, halk yasanın talep ettiği tam mükemmel paklık ve kutsallığa ulaşamadığını görecekti (İbraniler 7:11-16). Levili kahinliğin düzenlemeleri ve törenleri aracılığı ile halk, bu törenlerin gereken içsel yıkanmayı sağlamadığını görecekti (İbraniler 9:13, Sayılar 19:2-10)... Çünkü bu törenlere rağmen Adem'in

kötü mirasının kanıtı olan ölüm insanlara egemendi.² Bu yüzden sünnet, kurban ve diğer törenler Mesih'e *işaret* eden ve antlaşma vaadini *hatırlatıp* imanlıları bundan *emin kılan* uygulamalar olarak karşımıza çıkmaktadır.

İsrail halkı bu törenlerde sergilenen dışsal şeyler bakarak, daha mükemmel bir kurbanı (Mezmur 40:6-7) daha mükemmel bir *kurtarıcıyı* (*peygamber, kahin, kral*) özlediler (İbraniler 9:13 krş. 14).

Böylece İsrail'in sünnet işaretine (Yaratılış 17:11-12, Romalılar 4:1-11) tekrar dönersek, sünnet sakramentinin, Kutsal Yazılar'a iman ile verilen aklanmanın (doğruluğun) sakramenti olduğunu anlarız. Sünnet işareti, İbrahim'e verilen antlaşma vaadinin kesin olduğunu mühürlemiştir. Sünnet işareti ile Tanrı, kendisine ayrılmış olan İbrahim çocuklarına Tanrısal kurtuluşu hatırlattı –bu şekilde bu kurtuluşu düşünebilmeleri ve öğrenmeleri için teşvik etti; ve buna göre yaşamakla ilgili sorumlu olduklarını öğretti.

Böylece "*Kutsal Yasa'yı ya da peygamberlerin sözlerini geçersiz kılmak için geldiğimi sanmayın. Ben geçersiz*

² Romalılar 5:14 Oysa ölüm Adem'den Musa'ya dek, gelecek Kişi'nin örneği olan Adem'in suçuna benzer bir günah işlememiş olanlar üzerinde de egemendi. I.Korintliler 15:26 Ortadan kaldırılacak son düşman ölümdür. 45 Nitekim şöyle yazılmıştır: "İlk insan Adem yaşayan can oldu." Son Adem'se yaşam veren ruh oldu. 49 Bizler topraktan olana nasıl benzediysek, göksel olana da benzeyeceğiz.

kılmaya değil, tamamlamaya geldim” diyen Mesih’in gelişi ile antlaşma yenilenmiş oldu (Matta 5:17). Eskiden dışsal ve görsel unsurların işaret ettiği törenler yerini içsel olan ve esas anlamları ile kendini ortaya koyan daha sade uygulamalara dönüştü.

Daha önceden kanla gerçekleşen sünnet sakramenti, çarmıhta en kutsal kanı döken Mesih’ten itibaren vaftiz sakramenti ile yer değiştirmiştir:

Koloseliler 2:11 Ayrıca Mesih'in gerçekleştirdiği sünnet sayesinde bedenin benliğinden soyunarak elle yapılmayan sünnetle O'nda sünnet edildiniz.

12 Vaftizde O'nunla birlikte gömüldünüz, O'nu ölümden dirilten Tanrı'nın gücüne iman ederek O'nunla birlikte dirildiniz.

13 Sizler suçlarınız ve benliğinizin sünnetsizliği yüzünden ölüyken, Tanrı sizi Mesih'le birlikte yaşama kavuşturdu. Bütün suçlarımızı O bağışladı.

14 Kurallarıyla bize karşı ve aleyhimizde olan yazılı antlaşmayı sildi, onu çarmıha çakarak ortadan kaldırdı.

Ayete dikkat edin, sünnettin simgelediği *günahlı benliğin kesilip atılması*, Mesih'teki vaftizin simgelediği şey olmaya devam ediyor; vaftiz yıkanması, insanda pak kılınması gereken bir kirliliğe dikkat çekiyor. İbrahim’e sünneti veren Tanrı, *“Antlaşmamı sizinle ve soyunla kuşaklar boyunca, sonsuz dek sürdüreceğim”* derken,

daima halkı ile beraber olacağını vaat etmiştir (krş. Çıkış 19:5-6, Levililer 26:12, Luka 1:54-55, 72-75, Matta 22:32); ve vaftiz de böyle bir beraberliğe (Mesih ile birleşmek) işaret etmektedir (Yuhanna 1:14, Elçilerin İşleri 2:38-39, Romalılar 12:4-5, I.Korintliler 10:17).

Antlaşma işareti olan sünnet, İsrail halkına günahtan arınmayı, günahlı benliğin kesilip atılmasını işaret ederken, tam bir yürek ile Tanrı'ya dönmenin (Yasanın Tekrarı (10:16) 30:6 ... *Yüreğinizi sünnet edin*)³ gereğine dikkat çekiyordu. Bu yüzden Yeni Ahit'te vaftiz ile, İbrahim'in Tanrısı'na iman eden Yeni İsrail'e "*sünnet yürekle ilgilidir; yazılı yasanın değil, Ruh'un işidir*" hatırlatması yapılır (Yeremya 4:4, Romalılar 2:29). Bu yüzden önceden imanla aklanma işareti olan sünnetin, Mesih ile yerini vaftize bırakmış (Romalılar 4:11) olduğunu görüyoruz.

Böylece Mesih'in çarmıh aracılığı ile yaptığı iş, Yasa'nın tamamlanması işi olarak karşımıza çıkar. Bu yüzden Eski Antlaşma kurban düzeni, Mesih çarmıhta en kutsal olan kanını döktüğü için tamamlanmış ve yerini kansız gerçekleşen Rab'bin Sofrası sakramentine bırakmıştır.

Yani Eski Ahit'in sünnet, kurban, sunu, arınma gibi törensel uygulamalarına baktığımızda şunu kabul etmiş oluyoruz: "*benim pak kılınmaya ihtiyacım var;*

³ Yeremya 9:26 ayetinde "bütün İsrail evi yürekte sünnetsizdir" ifadesine yer verilir.

affedilmeye, kurtarılmaya ihtiyacım var; çünkü kesilip atılması gereken murdar bir mirasım var; değiştirilmesi gereken bir yüreğim var; çünkü ben kutsal olmadım, kirliyim, günahlıyım...”

Fısıh yemeğinde (Fısıh sakramentinde) İbrahim çocukları, Tanrı'nın kendilerini Mısır köleliğinden nasıl kurtardığını hatırlamış oluyorlardı. Fısıh kuzusunun kanının işareti sayesinde Tanrı'nın onları ölüm meleşinden nasıl kurtardığını (*dolayısı ile Tanrı'nın halkının düşmanlarının nasıl yargılandığını*) hatırlayıp kutlamaktaydılar. Böylece son akşam yemeğinde Mesih “*benim bedenimdir, kanımla gerçekleşen yeni antlaşmadır*” derken, Fısıh kurbanının (Yeremya 31:31, İbraniler 9:15; 8:6; 7:22; 13:20) kendisine işaret ettiğine dikkat çekmiştir. Bu yapmakla antlaşma halkının kurtuluşunun kendi beninde, çarmıhta yapacağı iş ile tamamladığını söylemiştir (Çıkış 24:8, Yuhanna 6:51; 1:29, I.Korintliler 5:7).

Böylece Mesih'e iman etmekle İbrahim çocukları olan bizler (Romalılar 4:11-12, Galatyalılar 3:13-14), Eski Antlaşma'da verilen sünnet ve Fısıh kurbanının işaret ettiği şeylerin, vaftiz ve Rab'bin Sofrası ile temsil edildiğini görüyoruz. Yani İbrahim'e sonsuz bir antlaşma verildiği (Yaratılış 17:7) için, antlaşmanın işaretlerinin değişmiş olmasına rağmen, antlaşmanın özünün değişmediğini görürüz.

Şunu unutmayalım: İbrahim'e verilen antlaşmanın "sonsuz olması" bile bir kurtarıcı vaadi içerdiğini anlamamız için yeterlidir. Antlaşma İbrahim'e verilmiştir, fakat bu antlaşma İbrahim'in taşıyamayacağı kadar büyüktür; çünkü İbrahim ölümlü, antlaşma ise sonsuzdur.

Eski Ahit'in Mesih hakkındaki ön bildirimleri, kurbanlar ve değişik törenlerle ayrıca gösterilerek hem öğretilmiş hem de bir vaat ve umut olarak hatırlatılmıştır. Mesih gelince tamamlanan peygamberlikler ve Mesih'e işaret eden törensel yasalar da amacını tamamlamış olduğundan (Kolosaliler 2:14, 17, Efesliler 2:14-16), Mesih'ten sonra Yeni Ahit'in törenleri devreye girmiştir. Eskiden yasa ve peygamberlikler, vaat ve törenler geleceği bildirilen Mesih'e imanı yönlendirirken, Yeni Ahit dönemindeki törenler (sakramentler), yasa ve peygamberliklerin Mesih'te tamamlandığına tanıklık etmektedir. Bu durumda Eski Ahit'in yasa ve peygamberlikleri Mesih vaadi ile verilirken, törenler de aynı şeyi değişik yollardan öğreten uygulamalar olmuştur (krş. II.Korintliler 1:20). Mesih geldikten sonra Müjde'nin açıklanması ile, eskinin uygulamalarının gölge gibi kaldığı, törenlerin aslının Mesih olduğu daha net bir şekilde görülür olmuştur (Kolosaliler 2:17, İbraniler 8:4-5).

Sünnet, Fısıh kurbanı ya da diğer Eski Ahit törenlerinde günahlı insanın Tanrı ile daha yakın ilişki içinde olması

amaçlanmıştır. Benzer şekilde Yeni Ahit sakramentlerindeki belirgin özellik, Tanrı ile paydaşlıktır (ve bunun bir sonucu olarak imanin ev halkı ile paydaşlıktır).

Şimdi antlaşma ve törenlere bakarken “Günahlı İnsan Kutsal Tanrı İle Nasıl İlişki Kurabilir?” sorusu açısından düşünelim.

Törenler ve yasaya ilişkin düzenlemeler günahın Tanrı’ya isyan etmek olduğunu, günahın yasaya karşı gelmek olduğunu göstermektedir. Törenler ve yasa, kutsal adalet Tanrısı’nın günahlar için tam bir bedel ödenmesini istediğini öğretmektedir. Bu düzenlemeler günahkar insanlarda *pak yürekten, temiz vicdandan, içten imandan doğan sevgiyi uyandırmak* için gereklidir (krş. I.Timoteyus 1:5, 9-10). Diğer yandan bu törenler insanın kendi günahlı durumu ile açıkça yüzleşmesi için de önemliydi (Yuhanna 8:34).

Böylece antlaşmanın törenlerine ve sakramentlerine tanık olmakla, günah gerçeği karşısında ölümü hak ettiğini gören insan, günahın tam mükemmel bir kefarete talep ettiğini öğrenecekti (krş. Markos 10:45; 14:22-24, Yuhanna 1:29, Luka 23:34). Bu gerçek de sonsuz bir başkahin ve sonsuz bir kurban umuduna bakmayı, bir kurtarıcı (Mesih) vaadine dayanarak tapınmayı ve öyle yaşamayı getirmek için gereklidir.

Rab'bin Sofrası Sakramentine Giriş -I

Bu sakramentin ne olduğu hakkında düşünmeye çalışırken, öncelikle bu sakramentin *gereklilik nedeni* hakkında düşünmeye başlamak daha uygun olacaktır.

Tanrı'yı tanımaya ve imanı öğrenmeye çalışmak için, düzenli Kutsal Kitap okumaya ve/veya yardımcı kitaplar ile birlikte okumaya ve öğrenmeye çalışmak veya bir İncil okulunda öğrenmeye çalışmak veya kilisede dua ve tapınmaya katılarak, vaaz dinleyerek veya öğretmen ve vaizlerle konuşarak, imanlı kardeşlerle vakit geçirerek Tanrı'yı tanımada ilerlemeye çalışmak gibi faaliyetler değerli disiplinlerdir. Ve bunlar sağlıklı bir iman yaşamı ve etkin bir tanıklık için gereklidir.

Ancak Tanrı bizlerin zayıflığını biliyor ve bütün bu bilinen disiplinler yanında bizlere ayrıca özel bir yolla (kişisel olarak) konuşmaktan da hoşnut olmuştur. Düşmüş bir bedende, düşmüş bir irade ile yaşıyoruz; düşmüş dünyanın ayartıları karşısında zayıfız. Tanrı'yı ve sözlerini anlamakta güçsüz ve yetersiz kimseleriz. Sözle ve eylemle günahın her türlüüne meyilliyiz; Tanrısal bir yaşamda devam etmekte güçsüz ve isteksiz kimseleriz. Bizlerin bu zayıflığını bilen Tanrı, sakramentler ile bilinen simgeleri kullanarak her birimize kişisel olarak, özel şekilde konuşmayı seçmiştir.

Olağan disiplinlerle (*Kutsal Yazılar, kilise, dua*) kendisini tanımamız dışında “*Tanrı neden ayrıca bilinen simgeleri kullanarak bizlere özel bir şekilde konuşmayı seçmiştir?*” diye sorabiliriz. Bu soruya belki de pek çok farklı cevap bulunabilir. Ancak “*Tanrı’nın görülebilir maddesel unsurlarla bizlere özel bir şekilde konuşmayı istemesini*” anlamak için kendimize bakmamız, insanın Kutsal Kitap’a göre nasıl bir varlık olduğunu anlamaya çalışmamız önemlidir.

Düşmüş (günahlı) insan nasıl bir varlıktır? İnsanlarla yaşadığımız sorunları, bize yapılan haksızlıkları her zaman hatırlarız; ancak *kendi kötülüklerimizi düşünmek istemeyiz* ve genelde kendi hatalarımızı unutmaya meyilliyizdir. Başkalarının ne dediğine, ne yaptığına bakıp onların hatalarını görürken (bu kolaydır), kendimize bu denli dikkatli bakıp ne kadar kötü olduğumuz gerçeği ile yüzleşmeyi istemeyiz; kendi eksikliklerimize kör oluruz. Bu ruhsal körlük durumundan dolayı Tanrı’yı da unutabiliriz (Yasanın Tekrarı 6:4-9 krş. 12).

Düşmüş insan kendisini gerçek açısından ya da Tanrı’nın gözünden göremez. Düşmüş (*günahlı*) insan neden böyle bir varlıktır? Çünkü insan günahın sonucu olan *ruhsal ölüm ve ruhsal körlük* içindedir.

Düşmüş insanın içinde bulunduğu ruhsal ölüm ve ruhsal körlük durumu nasıl bir şeydir? Bu durum kendisini

Tanrı'nın varlığını inkâr etmek veya putperestlik olarak belli eder. Putperestlik bazen kendisini *gerçek Tanrı'nın yerine başka şeylere ya da O'nun yanı sıra birden fazla tanrıya sahip olmak* şeklinde de gösterebilir. Diğer yandan Adem'in bizdeki mirası (düşüş) kendisini Tanrı'ya veya kutsallığa dair şeyleri göz ardı etmek, bunları ihmal etmek veya suistimal etmek veya bunlar hakkında çarpık anlayışlara sahip olmak şeklinde gösterebilir. Bundan başka kötü olan şeyleri düşünmek de Adem'den gelen günah mirasının bizdeki etkileridir. Gerçekten veya adaletten nefret etmek, yaratılmış şeyleri sevmek veya yüceltmek; bencilce kendi çıkarlarını arzulamak ve bu yüzden düşüncelerinde ve işlerinde kendini dizginlenmeden yaşamak; Tanrı yerine boş şeylere güven duymak, hataları konusunda inatçılık etmek, orijinal günahın insanda hüküm süren kanıtlarıdır. Yürek katılığı, gurur, önyargı ile pak ilişkilere zarar vermek veya pak ilişkiler sürdürmemek, yasal olmayan yollara başvurmak, çürümüş düşüncelerin peşinden gitmek, İblis'e dair yanlış şeylere inanmak ve onun fısıltılarına kulak vermek, Tanrı haricinde başka şeyleri vicdan yapmak; suçunu ve hatasını inkar etmek veya bunlardan dolayı başkalarını suçlamak, Tanrı'yı ve buyruklarını küçümsemek, Tanrı'ya ve emirlerine karşı direnmek, tövbe etmek yerine Tanrı'yı ve insanları suçlamak, suçunu kabul edip pişmanlıkla özür dilemekteki güçsüzlük, eleştiriler karşısında suçlayıcı veya saldırgan tavırlar, insanın içinde bulunduğu özgün

günahın getirdiği *ruhsal ölüm ve ruhsal körlüğün* sonucudur.

Böylece Tanrı ile ilişkimiz bozuk olunca insan ile de ilişkimiz bozuk oluyor. Buna rağmen Tanrı bizi bu noktada bırakmıyor, Tanrı bizi kendi sefaletimiz içinde çürümeye bırakmıyor, Kutsal Kitap, vaaz, dua dışında ayrıca bizimle özel bir şekilde ilişki kurarak bizlere ayrıca konuşmayı ve bizimle daha yakın bir ilişki içinde olmayı istiyor. Tanrı'nın bizlere konuştuğu bu yola sakrament diyoruz.

Günahın bizi getirdiği *zihin körlüğü*, yararsız düşünceler, derin yanılgılar, yürek katılığı, utanç verici tutkular v.s. bizi ölüme götüren bir bedenin bütün zayıflıklarıyla kuşatılmış olduğumuzu göstermektedir. Tanrı yargısını hak eden düşünüş ve günahımız sebebiyle kendimize ve diğer insanlar zarar vermekteyiz: başkalarının üzülmelerine, maddi ve manevi kayıplar yaşamasına, öfkelenmelerine ve kavga etmelerine v.s. sebep olmaktayız. İçinde bulunduğumuz özgün günah nedeniyle sakramentleri tam olarak kavrayamasak da Tanrı'nın bunları sadece bir tören olsun diye teşkil etmediğini anlayabiliriz. Kutsal Ruh'un gizemli işleyişi kavrayışımızın ötesinde olduğu halde, Mesih İsa'nın "*alın, yiyin ve için*" şeklindeki davetinin gerçek olması sebebi ile, bu sakramentlerin bizler için değerli ve gerekli olduğunu biliyoruz.

Bizi kendi başımıza bırakmak istemeyen Tanrı bize sadece *“Kutsal Kitap’ı oku, öğren, kiliseye git, görevlilerden ders alarak öğren, dua et, toplu tapınmalara katılmaya devam et”* demiyor. Kutsal Ruh’un gücü ile, Tanrı Sözü ve dua ile bizlere konuşan Tanrı, ayrıca sakramentler aracılığı ile ilgisini bizlere sunmaktan hoşnut kalmıştır. Kim olduğumuz (düşmüş, günahlı) gerçeğine rağmen Tanrı bizlere bu yolla lütfunu sunmaya devam ediyor.

Düşmüş insanı tanıyan ve ihtiyaçlarını iyi anlayan Tanrımız, bir baba şefkatiyle bizimle özel olarak ilgilenip kutsal vaatlerini bizlere özel bir şekilde hatırlatmak ve bunları iletmek için, kutsal isteğini bizde onaylamak ve bu yolla lütfundan bizleri emin kılmak ve imanda bizleri güçlendirmek için sakramentleri kullanır (krş. I.Korintliler 12:13).

Bu sakrament aracılığı ile Tanrı görüp tadabileceğimiz unsurları kullanarak, iç varlığımızda yaptığı şeyi daha iyi kavrayabilelim diye Kutsal Ruh aracılığı ile bizlere konuşur. Sakramentlerin ruhsal ve simgesel anlamda işaret ettiği şeylerin hepsi Mesih’tedir. Bu yüzden sakramentler imanımızı Mesih’e yönelten, Mesih’teki günahların affı ve sonsuz yaşamdan (Vahiy 21:1-7) bizi emin kılan lütuf araçlarıdır.

Bu dünyadaki fiziksel yaşamın devamı için ekmekle beslendiğimiz gibi, Kurtarıcımız İsa Mesih göksel

yaşamdan beslenerek iman yaşamında ilerlememiz için bize bu sofrayı verdi. Bu şekilde ekme ve şarabı alıp tattığımız zaman *–yediğimiz şeyin gerçekten ekme olduğundan ve tattığımız şeyin gerçekten şarap olduğundan emin olduğumuz gibi–* Mesih'in gerçek bedeni ve gerçek kanı aracılığı ile, çarmıh zaferinin ruhsal yaşam için gerekli olan göksel beslenmeyi sağladığından Kutsal Ruh bizleri bu sofrada tekrar emin kılar.

Fiziksel anlamda sofradan alıp tattığımız şeyler, kurtuluşumuz uğruna çarmıhta Mesih'in bedeninin deşildiğinden ve kanının döküldüğünden bizleri emin kılar. Bu sakramente ekme ve şarap Mesih'in gerçek bedenini ve gerçek kanını temsil eder. Ancak bizlerin Mesih'in bedeni ve kanı aracılığı ile yaptığımız beslenme şekli ruhsaldır *–fiziksel ağızımızla değil.*

Bu şölen sofrasına katılmakla, kurtuluşumuz için bize kendisini sunan Mesih'ten besleniriz; O'nun alçalış ile dünyamıza gelmesinin, çarmıh acılarının, ölümünün ve gömülmesinin, dirilmesinin ve yükselmesinin, bir gün tekrar geleceği güne kadar bizler için aracılık etmek üzere göklerde kalmasının bütün yararları ile teselli buluruz; bu şekilde günahlı ve zayıf canlarımız Mesih'ten beslenerek güçlenir.

Sonuç olarak, yumuşak huyluluk ve saygı ile Tanrı'nın halkı olarak bir araya geldiğimizde, Kurtarıcımız olan

Mesih'in ölümünün kutsal hatırası eşliğinde, şükranla ve birlik içinde olarak, imanımızı ilan ederek bu kutsal sakramenti alırız. Bundan dolayı kendisini dikkatlice sınımadan hiç kimse bu sofraya gelmemelidir.

Rab'bin Sofrası Sakramentine Giriş -II

Tanrı'yı nasıl tanıyabiliriz? Kutsal Kitap aracılığı ile, Kutsal Ruh aracılığı ile, Mesih aracılığı ile Kutsal Yazılar'ın Tanrısı'nı daha iyi tanıyoruz. Mesih'in yüceliğini bırakıp alçalışla aramıza gelmesinin sonucu olarak Tanrı'yı daha yakından tanıyoruz. Mesih'in kurtarıcı işinin sonucu olarak kilise doğmuştur. Bu yüzden Tanrı'yı kilise aracılığı ile tanımaya ve tanıtmaya devam ediyoruz.

Mesih'in yaptığı işler, Tanrı'nın kim olduğunu göstermiştir; ve Tanrı'nın iradesinin kilise aracılığı ile dünyada görünür olmasına sebep olmuştur. Kutsal sakramentler de bütün bunların hepsini ve bunlardan çıkan faydaları Müjde'nin sözü ve Kutsal Ruh'un işleyişi aracılığı ile bizlerde mühürlemek için vardır.

İnsanın içinde bulunduğu *ruhsal ölüm ve ruhsal körlük* gerçeğine rağmen, Mesih'in bizleri "*alın, yiyin ve için*" şeklindeki daveti lütufkarcadır; çünkü içinde bulunduğumuz günahlı durum, bu sofraya layık olmadığımızı göstermektedir. Bu yüzden Rab'bin Sofrası bir lütuf sakramenti olduğu için bu sofraya övgü ve

şükranla yaklaşırız. Tanrı'nın lütufkar Rab, bizlerinse lütuf edilmeye muhtaç günahlı kimseler olduğunu bilerek bu sofraya yaklaşırız.

Ve bu sofraya samimi itiraf ve tövbe ile yüreklerimizi sınavarak hazırlanırız. Tövbe ve af dilemenin merkezinde olan şey de lütuftur. Çünkü işlerimiz ya da tövbemiz bizdeki bir erdemden dolayı değil, Mesih'teki lütuftan dolayı kabul edilir. Bu yüzden sofraya yaklaşırken insanın içinde bulunduğu *ruhsal ölüm* ve *ruhsal körlük* durumunu gözden geçirmesi, ruhsal aydınlanış için gerekli bir disiplindir. Bu yüzden sofraya yaklaşırken kendi aklımıza ve yüreğimize odaklanıp, günahımızı, zayıflığımızı gözden geçirmeli; kendimizi sınamalıyız. Tanrı'nın günah konusundaki düşüncesi ile hemfikir olarak günahımızla yüzleşmeliyiz. Tövbe ve af dileme adımı, aynı zamanda başkalarının bize karşı yaptığı hataları ve suçları bağışlamakla güçlenecektir. Samimi tövbe ve af dileme, herkesi samimiyetle bağışlamamızla belli olacaktır.

Bu yüzden bu sakramente katılmakla, Tanrı'ya ve komşularımıza karşı yenilenmiş bir sevgiyle hizmet ve tanıklık yaşamı için yönlendiriliriz.

Rab'bin Sofrası Sakramentine Giriş -III

Rab'bin Sofrası kilisede katıldığımız mistik bir şölendir. Dışarıdan bakıldığında bu sofraya, insanların yemek olarak

az bir parça ekmek ve daha az bir parça Şarap olarak katıldığı bir törendir.

Ancak vaftiz olup kiliseye katılmış bu kimseler bu sakramentten pay alırken, görünen maddesel unsurlardan aldıkları paydan çok daha fazlasına katılırlar. Dışarıdan görünen bu küçük pay, gerçekte katılımcıların paylaştığı ruhsal bir gerçekliğın görünen işaretidirler.

İmanlılar bu sofraya güçlü hislerle katılırlar. Eğer **Rab'bin Sofrası sakramenti** hakkında dikkatli düşünür ve anlamaya çalışırsak, bizim güçlü duygularımızın ötesinde, ruhsal bir gerçekliğe paydaş olmanın doygunluğunu tadıp, her seferde bu özel sofranın keyfini çıkarırız. Bu sakramentten aldığımız görünen maddesel pay, bu sakrametle ifade edilen ruhsal değerlerin simgesi ve görünür işaretidir.

Bazen insanların aklı karmaşık olabilir, değişik sebeplerden dolayı üzgün ya da gergin olabilirler; bazen insanlar kiliseye katılmışlardır ancak tapınmaya ve vaaza odaklanamamış olabilirler. Tapınma ve Söz'ün hizmetinde sunulan Mesih, ayrıca Rab'bin Sofrası'nda hem ruhsal hem de simgesel olarak yeniden ortaya konulur. Sofrada sergilenen Mesih, insanları çarmıh gerçeğine odaklar: *Mesih çarmıhta öldü, günahlarımızın bedelini ödedi, günahın yargısından özgür kıldık, ölümün ve cehennemın tutsaklığından kurtulduk...*

Bunları gözden geçirmek, esenliktir ve dilimizi şükran sözleri için çözer, yüreğimizi emin kılar...

İmanın gündelik yaşamda etkin olması için, Kutsal Yazılar temelinde Tanrı ile diri bir ilişki içinde olmamız önemlidir. Dolayısı ile her konuda düşündüğümüz ve hissettiğimiz şeylerin imana uygun olması gerekir. Benzer şekilde sakramentler hakkında da ne hissettiğimiz ve ne düşündüğümüz, Kutsal Yazılar'ın ne öğrettiği ile ilişkili olmalıdır. Çünkü duygularımız bizi her zaman yanıltabilir.

“Rab'bin Sofrası” dediğimiz zaman, sofranın sahibinin Mesih İsa olduğunu hatırlamalıyız. Öyleyse kilisede bu sofraya katılırken Tanrı'nın ev halkının birer üyesi olarak katıldığımızı, Tanrı'yla olan paydaşlığımızdan dolayı, Tanrı'nın ev halkı içindeki diğer kimselerle bir aile paydaşlığı içine getirildiğimizi her seferde tekrar hatırlamalıyız.

Tanrı'nın yarattığı dünyada, Tanrı'nın kendi halkı için ayırdığı bir kilisede, Tanrı'nın sağlayışı ile bize ulaşan ekmek ve şarap armağanı, her şeyde Tanrı'ya ait olduğumuzu ve her şeyde O'na bağımlı olduğumuzu bizlere hatırlatmalıdır. Çünkü bizim var ettiğimiz değil, Tanrı'nın yarattığı bir dünyada yaşıyoruz. Tanrı'nın kendisine ayırdığı bir aile olarak, kilisesinde bir arada O'na tapınalım diye ayrılmışız, bizim kendimizin var edemeyeceği ve sadece Tanrı'nın armağanı olan ekmek ve şarabı paylaşıyoruz. Bütün bunları yapabilmek için

bize nefes ve güç veren Tanrı'ya ne kadar bağımlı olduğumuzu görebiliyor musunuz? Tanrı'nın bize armağan ettiği malzemelerle hazırladığımız bu sofraya, her şeyin kaynağı Rab olduğu için, aynı zamanda Şükran Ayini olarak da adlandırılmaktadır.

Rab'bin Sofrası Sakramentine Giriş -IV-

"*Rab'bin Sofrası*" hakkında düşünürken, Mesih'in yeryüzündeki hizmeti sırasında insanlarla pek çok kez bir sofraya etrafında paydaşlık yaptığını hemen aklımıza gelmektedir (Markos 2:15; 6:41-42, Matta 26:6, Luka 24:30-31). Bu resimler özellikle Tanrı'nın kayıp insan için olan tutkusunu görmemiz açısından önemlidir:

Markos 2:16 Ferisiler'den bazı din bilginleri, **O**'nu günahkârlar ve vergi görevlileriyle birlikte yemekte görünce öğrencilerine, "Niçin **vergi görevlileri ve günahkârlarla birlikte yemek yiyor?**" diye sordular.

Çünkü Kutsal Kitap'ın Tanrısı halkının ortasında yaşamak isteyen bir Tanrı'dır. Bu yüzden "*Söz, insan olup aramızda yaşadı,*" çünkü Tanrı kendisini tanımamızı (Yuhanna 1:14 krş. 1:18, Levililer 26:12) ve O'na ait (ayrılmış) bir halk olarak yaşamamızı istedi:

II.Korintliler 6:16 ... Nitekim Tanrı şöyle diyor:
"Aralarında yaşayacak, Aralarında yürüyeceğim.

Onların Tanrısı olacağım, Onlar da benim halkım olacak."

Çünkü günah sebebi ile Tanrı ve insan arasındaki bozulan ilişkiyi (Yaratılış 3:8) düzeltmek için Mesih'in gelmesi gerekti (Vahiy 7:15, Yuhanna 14:23). Çünkü Tanrı iman atamız İbrahim'e antlaşmasını verirken "*Antlaşmamı seninle ve soyunla kuşaklar boyunca, sonsuza dek sürdüreceğim*" demiştir (Yaratılış 17:7-8 krş. İbraniler 8:10, Vahiy 21:3).

Bu yüzden *Rab'bin Sofrası* sakramentine yaklaşırken, her şeyin sahibi olan Tanrı'nın, Mesih aracılığı ile bizi bu şölene davet ettiğini hatırlamalıyız. Günaha düşmüş olan Adem'i "*neredesin*" diyerek arayan Tanrı'nın, bu şölen sofrasına bizleri davet ettiğini, sofranın Mesih'in Sofrası olduğunu hatırlamalıyız. Layık değilken davet edildik –*yani bize lütuf gösterildi*.

Mesih'in yeryüzündeki hizmeti sırasında pek çok kez her sınıftan insanlarla bir yemek sofrasında paydaşlıkta bulunduğu resimler gözümüzün önünde olsa da, *Rab'bin Sofrası* sakramentini kutlarken, özellikle *elevildiği gece* yapılan *son akşam yemeğine* odaklanırsınız (Matta 26:17-29). Mesih "*bu benim bedenimdir; bu benim kanımdır*" diyerek, bu sofradaki ekmek ve şarabı gündelik kullanım amacından çıkarıp özel bir amaç için ayırdı ve bunu yapmayı bize emretti.

Bizler bu sofradan pay alırken, bir parça ekmek ve şarabı yiyip içmiş olmanın ötesinde olan ruhsal şeylere katılmış olmaktadır. Yani tattığımız küçük paydan çok daha fazlası olan bir geçekliğe paydaş oluruz. Dışarıdan bakıldığında alınan bu küçük yemek, tinsel olarak alınan çok daha büyük gerçekliklere işaret eder. Diğer yandan bunu, aynı amaçla bir araya bir gelmiş olan bir toplulukla birlikte yaparak, sofrayı, tapınmamızın bir parçası yapmış oluruz.

Mesih'in "*alın ve yiyin, alın ve için*" şeklindeki davetine itaat ederek, kendisini halkı için veren bir Kurtarıcı'dan bu sofrada beslenmiş oluruz. Bu anlamda bu sofranın kurtuluşumuz için olan şükranımızın ifade edilip kutlandığı bir sofradır. Çünkü bu sofranın Mısır'dan çıkış kurtuluşu ile yakın ilişkisi vardır (Çıkış 24:7-8, Levililer 17:11). Buradan da öncelikle şunu hatırlamalıyız: Kurtuluşumuz için bize her şeyi sağlayan bir Tanrımız var; ve kan dökmeden bağışlanma olmaz:

Levililer 4:35 Esenlik kurbanı kuzusunda olduğu gibi ... Kâhin RAB için yakılan sunuların üzerinde hepsini sunakta yakacak. Kâhin kişinin günahını bağışlatacak ve kişi bağışlanacak.

İbraniler 9:14 Öyleyse sonsuz Ruh aracılığıyla kendini lekesiz olarak Tanrı'ya sunmuş olan Mesih'in kanının, diri Tanrı'ya kulluk edebilmemiz için vicdanımızı ölü işlerden temizleyeceği ne kadar daha kesindir!

15 Bu nedenle, çağrılmış olanların vaat edilen sonsuz mirası almaları için Mesih yeni antlaşmanın aracısı oldu. Kendisi onları ilk antlaşma zamanında işledikleri suçlardan kurtarmak için fidye olarak öldü.

16 Ortada bir vasiyet varsa, vasiyet edenin ölümünün kanıtlanması gerekir.

17 Çünkü vasiyet ancak ölümden sonra geçerli olur. Vasiyet eden yaşadıkça, vasiyetin hiçbir etkinliği yoktur.

18 Bu nedenle ilk antlaşma bile kan akıtılmadan yürürlüğe girmedi.

19 Musa, Kutsal Yasa'nın her buyruğunu bütün halka bildirdikten sonra su, al yapığı, mercanköşkötü ile danaların ve tekelerin kanını alıp hem kitabın hem de bütün halkın üzerine serpti.

20 "Tanrı'nın uymanızı buyurduğu antlaşmanın kanı budur" dedi.

21 Aynı biçimde çadırın ve tapınmada kullanılan bütün eşyaların üzerine kan serpti.

22 Nitekim Kutsal Yasa uyarınca hemen her şey kanla temiz kılınır, kan dökülmeden bağışlama olmaz.

Mısır'dan çıkışın başlangıcında kurban kuzusunun kanı her evin kapılarına işaret olarak sürülmüştü (Çıkış 12:1-28). Kuzunun kanı Tanrı halkının kölelik evinden çıkışı için aracılık etmişti. Böylece Musa önderliğinde halk çöle çıktı (*kurtuldu*).

İsrail'in kölelikten kurtulmuş bir halk olarak nasıl yaşaması (Çıkış 20) gerektiğini bildirmek için Musa Tanrı'nın Yasası'nı halka okuduktan (Çıkış 21-23) sonra, kurban kanını halkın üzerine serperek *"RAB'bin sizinle yaptığı antlaşmanın kanı budur"* diye hatırlattı (Çıkış 24:6-8). Böylece Mesih de kuşaklar boyunca İsrail'in hafızasına kazınmış olan bu çıkışın (*özgürlüğün, kurtuluşun*) sözlerini, Fısıh yemeğinde tekrar hatırlatarak *"bu benim kanımdır; birçokları uğruna akıtılan antlaşma kanıdır"* diyerek antlaşmanın çarmıh aracılığı ile yenilendiğini göstermiş oldu. Tanrı'nın antlaşmasının değişmezliğinde, Yasa ve peygamberlerin sözlerinin kendisinde tamamlandığını bildirmiş oldu (krş. Yuhanna 1:29).

Dolayısı ile bu sofraya, kurtuluş ve özgürlük için Tanrı'ya şükranlarımızı sunduğumuz toplu tapınmanın bir parçasıdır. Aynı zamanda Musa'nın kurtulmuş bir halkın nasıl yaşaması gerektiğini öğretmek için Tanrı'nın Yasası'nı okuduğu zamanda, insanları hem Tanrı'yla hem de diğer insanlarla kutsal bir paydaşlık içinde yaşamaya davet ettiği gibi, bu sofraya, Mesih önderliğinde günahın köleliğinden kurtarılmış bir halkın nasıl şükranla yaşaması ve hizmet etmesi gerektiğini tekrar tekrar yeniden düşünmemiz açısından önemlidir ve bu konuda bir teşviktir.

Bu sofrada, İsrail'in davet edildiği kutsal yaşamı Mesih'te tecrübe etmek üzere davet edilmekteyiz (I.Korintliler 10:16-17 krş. 21).

Dikkat edin, bu sofraya bireysel olarak katılmıyoruz; ilan edilen iman esaslarına göre birbirimizle ruhsal bir birlik içine giriyoruz. Toplu bir tapınmada, aynı amaçla Tanrı'ya ayrılmış bir halk olarak bir araya geliyoruz, Söz'ün imanla okunup vaaz edilmesi, dualar ve ilahiler ile birlikte, elçisel ve evrensel imanı kulaklarımızla duyup ağızımızla açıklıyoruz. Böylece Kutsal Yazılar'ın Tanrısı ile paydaşlığımız olduğu için, birbirleriyle paydaşlığı olan bir halk olarak bu sofraya katılıyoruz (Elçilerin İşleri 2:42, 46; 20:7, 11).

Rab'bin Sofrası Sakramentine Giriş -V

Kutsal Yazılar'a dayanan bir iman ile bu sofraya katıldığımızda, Tanrı Sözü ve Kutsal Ruh'un etkinliği aracılığı ile ruhsal anlamda Mesih'ten besleniriz. Çünkü bu sofrada aldığımız maddesel unsurlara, Tanrı'nın gücü, vaatleri ve bereketleri eşlik eder, aklımızın aydınlanması için Tanrı'nın gücü bizi yeniler ve Sözü pak bir şekilde duymamızı sağlar. Böylece bu sofraya bizlerin Mesih benzerliğinde yenilenmesi, tövbe ve imana tekrar sarılarak başkalarını affetmemiz ve kutsallık yaşamını özleyen bir tutku ile devam etmemiz için verilmiş bir teşvik ve güçtür.

Mesih'in kilisesi uğruna alçalışını andığımız bu sakrament aracılığı ile, imanda, umutta, sevgide ve merhamette benzeri bir fedakar yaşam ile (*kutsal ve gerçek dindarlık yaşamı ile*) devam etmeye her seferde yeniden çağrılmaktayız.

Sofraya katıldığımız zaman gözümüzün önünde duran ekmek ve kâse, Tanrı'nın Mesih'teki karşılıksız sevgisini ve kurtaran lütfunu bize hatırlatır. Bu gerçek ise, yüreğimizi alçalış ile tövbe Tanrı'ya sunmayı teşvik eder. Müjde'nin sözü Kutsal Ruh'un işleyişi ile yüreklerimizi güçlendirir ve sofraya katılırken daima şükreden bir yaşamda (Romalılar 12:1) devam edebilmek için Mesih'teki tüm yararlar bizlere yeniden sunulur.

Orijinal günah öğretisine bakarsak, insanın içinde bulunduğu zavallı durumu hatırlarız. Tanrı'dan ayrı düşmüş ve kurtuluş için lütfu muhtaç kimseler olduğumuzu bu şekilde anlayabiliriz. Aynı zamanda bu geçici dünyada bulunduğumuz zaman boyunca, Tanrı'nın iradesine uygun bir yaşam için daima ve her durumda Tanrı'nın lütfuna muhtaç kimseler olduğumuzu da görürüz.

Böylece bu sofraya aracılığı ile tekrar tekrar lütfu edildiğimizi hatırlamak, bizleri günahlarımızla yüzleştirir; ve Müjde'nin okunup vaaz edilmesi vicdanımızı günahlılığımız konusunda –*Kutsal Ruh'un gizemli işleyişi aracılığı ile*- ikna eder. Bu şekilde Mesih

aracılığı ile karşılıksız sunulan bağışlanmanın (kurtuluşun) iman aracılığı ile bizlere verilmiş olduğundan emin kılınırsınız (Elçilerin İşleri 4:12, I.Yuhanna 5:11-12).

Dolayısı ile doğru bir şekilde sofranın sunulması ve alınmasıyla, Tanrı'yla Mesih'teki ilişimizi gözden geçirmemiz için bu sofraya bizlere verilen bir yenilenme zamanı olur. İmanla sofradan pay aldığımızda, Tanrı lütfunu bizlere özel bir şekilde iletir –bu lütuf Mesih'in yaşamı, ölümü ve dirilişi aracılığıyla bize verilir, Kutsal Ruh'un gücü bu sofrada Mesih'in işlerini bizde etkin kılar, yüreğimizin gözünü aydınlatarak kulaklarımızla duyduğumuz Müjde'nin bizde inanılır ve etkin olmasını sağlar; bu şekilde yeniden doğuşumuza daha bir gayretle sarılarak yaşamayı arzulamamızı sağlar.

Bu sofraya katılmanın yararı nedir?

Mesih'in öğrencileri olarak bu sakrament hakkında düşünürüz çünkü Tanrı'ya, imana, ruhsal değerlere yönelik bakış açımızı hem dünyanın etkilemesinden korumak için hem de sakramentleri Tanrı'nın teşkil etme amacına göre kullanarak, göksel değerleri bu yeryüzünde yaşama arzusunda ilerlememiz gerektiğine inanıyoruz.

Bu sofraya birazcık bir şey yiyip içmek için yaklaştığımızda, tarihsel bir olayı hatırlamanın ötesinde birşeyler arıyoruz. Yani bu sofraya geçmişte yaşanmış bir olayın anma töreni değildir. Katıldığımız bu sakrament bir hatırlama (anma) içeriyor fakat daha fazlasıdır; şükran ve kutlama içerir fakat daha fazlasıdır.

Bu tören kurtuluşumuzun kutlaması ve layık olmadığımız bir kurtuluş için olan şükranımızı ifade eder; fakat daha fazlasıdır, kutsal elçisel ve evrensel imanda birleşmiş olan diğerleri ile paydaş olduğumuzu hatırlar ve kutlar; fakat daha fazlasıdır; çünkü iman yoluyla Mesih ile birleştiğimiz için Mesih'teki diğer yararlar bize sayılmıştır. Bu sofraya kilise ailesi ile bu yaşamda ve sonsuz yaşamda bir paydaşlığımız olduğunu da hatırlatır; bu yüzden geleceğe bakan bir kutlama içerir.

Bu sofrada kendisini bizler için veren bir sevgiyi hatırlarız; bizler ve kurtuluşumuz için bedenini ve kanını çarmıhta sunan Mesih'in acılarının, bizim bedelimizi ödediğini, günahın üzerimizdeki yargısını kaldırdığını hatırlarız. Kurtuluşumuz ve kutsallığımız için Mesih'in gerekenleri sağladığını anar ve kutlarız fakat bu sofrada daha fazlasıdır. Yaşayan bir kurban misali devam etmeye çağrılmış olduğumuzu yeniden hatırlar, bunu daha derin kavramaya ve buna göre yaşamaya çalışırız.

Yiyip içtiğimiz küçük bir paya rağmen, Kutsal Ruh'un özel bir şekilde işleyişi ile Mesih'ten beslendiğimizi hatırlar ve kutlarız fakat daha fazlasıdır; Mesih'in yaptığı kurban aracılığı ile ruhsal yaşam için O'nun bedenini ve kanını paylaştığımızdan emin oluruz. Mesih'teki bereketler olmaksızın sadece ekmekle yaşayamayacağımızı, sonsuz yaşam için şimdiden bu sofradaki ruhani bereketlerle beslenmeye ihtiyacımız olduğunu bilerek bu sofraya yaklaşırız; Mesih'teki bereketlerden almak, O'nun bedeninden ve kanından ruhsal anlamda beslenmek için bu sofraya katılırız fakat daha fazlasıdır...

Bu sofraya katılmakla Mesih'in tekrar gelişine bakarız (hatırlarız) fakat daha fazlasıdır; yenilenmiş bir yaşamda (Vahiy 21:1-5) sonsuz dek yaşayacağımızı (II.Korintliler 5:1) hatırlarız; fakat daha fazlasıdır; Mesih'in bir gün tekrar geleceğini ve iman edenlerin sonsuz yaşamı

alacağını şimdiden duyurmak için çağrılmış olduğumuzdan emin kılınırız.

Bu sofraya katılmakla bütün saydığımız (ve sayamadığımız) bu faydaları, sofrada bizler için etkin kılan Kutsal Ruh'un işlerine katılmış oluruz (krş. Galatyalılar 3:27); fakat daha fazlasıdır. Kutsal Ruh bütün bunlardan bizleri emin kılar ve bütün bu faydaları bizlerde onaylar.

Tanrı'nın Kutsal Yazılar boyunca devam eden antlaşmasını hatırlamamız, antlaşmanın bereketlerine bakarak kendimizi yenilememiz için, Mesih'in bu sofrayı düzenleyip bizlere emrettiğine iman ederek katılıyoruz; fakat daha fazlasıdır...

Ruh'ta daha dolu bir yaşamı özleyerek, daha bereketlenmiş bir yaşamı, Kelamı anlamada ve Tanrı'yı tanımada daha aydınlanmış bir yaşamı özleyerek sofraya katılıyoruz.

Kutsal Ruh'un işleyişinin insan için anlaşılabilir olduğu (Yuhanna 3:8) gerçeğinde, Mesih'i ve işlerini bu sofrada yeniden hatırlıyoruz. Mesih'in ekmek ve kâse aracılığı ile iç varlığımıza özel olarak konuşmasını hep birlikte tecrübe ediyoruz; fakat daha fazlası... Mesih'in bu sofrada canımıza özel dokunmasını, bu simgesel unsurlar aracılığı ile bizleri ruhsal anlamda besleyip doyurmasını tecrübe ediyoruz fakat daha fazlasıdır...

Mesih'in hizmetkarları (kahyaları, öğrencileri) olmaktan duyduğumuz hoşnutluk, bu sofrayı hep birlikte kutlamak için toplanmamızla daha da görünür oluyor. Bütün bunlar da bizleri düşüşlerimize, zayıflıklarımıza rağmen günahların affına bakarak yaşamak için yeniliyor; fakat daha fazlasıdır... Kendimizi doğrulukla sınavarak itiraf ve tövbe ile kutsallıkta ilerleme arzusunda güçleniyoruz; fakat daha fazlasıdır...

Antlaşma halkının bir üyesi olarak Tanrı'nın işlerini, vaatlerini, yargılarını hatırlamakla, bu sofrada hatırladığımız bütün şeylerin bizleri bu geçici yaşamda nasıl sorumlu kıldığını tekrar gözden geçiriyoruz. Mesih'teki bereketlere paydaş olabilmenin sevincine bakarak yaşamaya çağrıldığımızı hatırlıyoruz; fakat daha fazlasıdır...

Kutsallık yaşamına, hizmet ve tanıklık yaşamına bakarak, aksayan yerleri düzeltmek için yeniden çağrılmaktayız; fakat daha fazlasıdır... böylece bütün bu yararlar bizlerde artan bir şekilde güçleniyor; fakat daha fazlasıdır...

Görünüşte küçük bir parça ekmek ve az bir parça şarap olarak katıldığımız bu sofrada Mesih özel olarak vardır. Aldığımız ekmekte ve kâsede Tanrı bize lütfunu özel olarak sunar. O yüzden Rab'bin Sofrası küçük bir parça ekmek ve çok az bir parça şaraptan daha fazlasıdır...

Kutsal Yazılar'da bizlere kendini açıklayan Tanrımız, aynı zamanda sakramentler aracılığı ile halkına konuşmak ve öğretmekten hoşnut olduğu için bu törenleri düzenlemiş ve emretmiştir.

Kurtuluş Övgüsüⁱ

büyük bir bahçe verildi
isyan ettim;
tek bir şey yasaklandı
ihanet ettim;
bolluk ve bereket verildi
inkâr ettim.

RAB kutsaldı,
bense günahkar;
suçluydum,
aklanmazdım.

Yasa adildi
suçlandım;
RAB yargıçtı
mahkûm oldum;
doğruluk zaferliydi,
kaybetmiştim;
cezalıydım,
suçu taşıyamazdım;
borçluydum,
ödeyemezdim.

[Müjde] derindi

anlayamadım;
büyüktü,
yaklaşamadım;
yüksekti
erişemedim;
uzaktı
ulaşamadım;
bir sırda
kavrayamadım.

bilgiyi çok aşıyor bu sevgi,
geniş ve uzun,
merhamet yüksek ve derin;
kavrayamazdım,
yetmezdi gücüm.

Rab elçiler gönderdi,
yol gösterdi,
yazık ettim;
kayıptım,
Müjde [*bana*] örtülüydü;
aradım, bulamadım;
güzeldi
çok arzuladım;
bereketti
toplayamadım;
ışığı

karanlıktaydım.

Rab kendini verdi;
kayıptım
bulundum;
kirliydim
pak kıldım;
çıplaktım
giydirildim;
hastaydım
iyileştirildim;
açtım
doyurdum.

öksüzdüm
evlat edinildim;
göçmendim,
yurtsuzdum,
vatandaş edinildim.

zindandaydım
salıverildim;
köleydim
satın alındım;
ölüydüm
diriltildim.

sevgide, kutsallıkta
göksel yerden kutsandım;
Mesih'te çok önceden
evlatlığa çağrıldım.
Mesih'te diriltilip,
göklere yüceltildim.
kurtarıldım, halleluya!
halleluya, kurtuldum!

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –1

Elçisel Kilise düzenli olarak iman kardeşleriyle bu sofraya katılmak için kendi evlerinde toplanmaya özel bir önem vermiştir:

Elçilerin İşleri 2:46-47 **Her gün tapınakta toplanmaya devam eden imanlılar, kendi evlerinde de ekmek bölüp içten bir sevinç ve sadelikle yemek yiyor ve Tanrı'yı övüyorlardı. [Onlar] Bütün halkın beğenisini kazanmışlardı. Rab de her gün yeni kurtulanları topluluğa katıyordu.**

Dikkat edin bu sofraya sadece kendi yararları için katılmadılar. Sevinç ve övgünün şölen sofrasında beslenmiş olarak dünyaya çıktıklarında, onların üzerinde görünen Tanrı'nın hoşnutluğu, birçoklarının kurtuluşu için işliyordu.

Bu ayetlerde kilisenin ne yaptığına ve Rab'bin ne yaptığına bakarken, şunu gözden kaçırmayın:

Elçilerin İşleri 2:42 Bunlar kendilerini elçilerin öğretisine, paydaşlığa, ekmek bölmeye ve duaya adadılar.

Yani 46-67 ayetleri 42. ayetteki gerçeğin bir sonucu olarak ortaya çıkmaktadır. Burada kilisenin kutsal bir paydaşlık için toplandığını görmekteyiz. Farklı farklı

üyeler Mesih'in ruhani bedenini teşkil etmek için bir araya geliyorlardı (I.Korintliler 12:12). Farklı farklı üyeler kilise topluluğunda kutsal bir paydaşlık için bir araya geldiklerinde, Mesih kişisi dünyanın gözüne daha net bir şekilde görünür olmaktaydı; böylece *Rab de her gün yeni kurtulanları onların arasına katıyordu.*

Mesih'in imanlılar topluluğundaki tüm farklı üyeler için "bir olsunlar" şeklindeki duasını hatırlarsak (Yuhanna 17:11, 20-21, 22), bu birlik (paydaşlık), "Mesih'in Baba Tanrı tarafından dünyaya gönderildiğinin" dünyanın gözüne görünür olmasını sağlayacaktı (krş. Elçilerin İşleri 2:43-45). Diğer yandan böyle bir oluşum Mesih'in "tek sürü, tek çoban olacak" diyen sözünü doğrulamaktadır (Yuhanna 10:16). Bu birlik ve paydaşlığı böyle etkin kılan şeyin sevgi olduğuna dikkat edin (Yuhanna 13:35). Yani bu sofraya katılmakla sevgide yenilenmeyi de birlikte tadıyor ve paylaşıyoruz.

(tövbe için: Mika 7:18 Senin gibi suçları silen, Halkından artakalanların başkaldırılarını bağışlayan başka tanrı var mı? Sonsuza dek öfkeli kalmazsın, Çünkü merhametli olmaktan hoşlanırsın. 19 Bize yine acıyacaksın, Çiğneyeceksin suçlarımızı ayak altında. Bütün günahlarımızı denizin dibine atacaksın. 20 Geçmişte atalarımıza ant içtiğin gibi, Yakup'un ve İbrahim'in torunları olan bizlere de verdiğin sözü tutacak ve sadık kalacaksın)

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –2

Mesih son akşam yemeğinde “*Beni anmak için böyle yapın*” diyerek (Luka 22:19), kiliseye kuşaklar boyunca devam etmesi gereken (*Rab'bin gelişine dek*) bir tören bırakmış oldu (I.Korintiler 11:26).

Demek ki samimi imanlı kimseler bu sofrayı ihmal etmeden düzenli bir şekilde katılmalıdırlar. Çünkü “*Beni anmak için böyle yapın*” emri çok basit bir emir olarak kolay anlaşılırdır. Bu sofraya bizlerin yararına olduğu için Mesih bunu açıkça yapmamız (katılmamız) için emretmiştir. Böylece kilise havarilerden bu yana bu sofrayı imanlılara açarak Müjde’yi okumaya, kurtuluşu ilan etmeye, tövbe ve şükran ile canları bereketlemeye çağırılmıştır.

Tanrı’yı hatırlamak (Levililer 2:2; 6:15), tapınan Tanrı halkının olağan bir eylemidir. Çünkü Tanrı antlaşmasının bir belirtisi olarak (Tekvin 9:12-16) esenliği, kurtuluşu sürekli hatırlatacaktır. Benzer şekilde bu sofraya da “*yeni antlaşmanın aracısı olan İsa'ya ... daha üstün bir anlam taşıyan serpmelik kana yaklaştınız*” diye yazdığı üzere (İbraniler 12:24), Mesih’teki Yeni Antlaşma’nın hatırlanması içindir (I.Korintliler 11:25, İbraniler 13:20).

Dolayısı ile bu sofrada sadece akılda bir hatırlama yoktur. Antlaşmanın, geçmişte yapılmış bir şeyin şimdiki

zamanda bize tekrar hatırlatılması ve tekrar sunulması şeklinde bir kutlama vardır. Bu sofraya benim ne hatırladığım ya da ne kadar hatırladığımdan da öte, öncelikle Tanrı'nın antlaşma sadakatini bilmemiz açısından önemlidir –antlaşmasına sadık olan Kutsal Yazılar'ın Tanrısı'nı anmamız ve şimdiki zamanımızı Levili kahinlerden beklenen kutsallıkla yaşamak üzere kendimizi Mesih' benzerliğinde yenilememiz için önemlidir; bunu da Mesih'in tekrar gelişine bakarak yapabiliriz.

Böylece bu sofraya Tanrı'nın geçmişte yaptığı lütfekar antlaşmasını şimdi yeniden gözler önüne sererek bizlere tarihsel bir gerçeği yeniden hatırlatır: kan ile yürürlüğe giren antlaşma (Çıkış 24:7-8), Tanrı'nın geçmişte başlattığı, sadık bir şekilde koruduğu ve Mesih'te tamamladığı bir gerçek olarak şimdi bizim gözlerimiz önünde yeniden canlanır.

Öyleyse bu sofrada Mesih'in kurtuluşumuz için çarmıhta bedenini ve kanını bir kurban misali sunduğunu yeniden hatırlarız (İbraniler 7:25; 9:12, Markos 15:38).

Mesih'in çarmıh ölümünün (dirilişinin, yükselişinin, tekrar gelişinin) tanıkları olarak bu sofraya katılırız; Mesih'e tanıklık eden bir yaşam için gönderilmiş olduğumuzu tekrar hatırlarız (Matta 10:16, I.Petrus 3:15). Bu anlamda Yeni Antlaşma'nın (Mesih'in kurtarıcı

işinin) tanıkları olarak, O'nun bir gün kilisesini kurtarmak ve dünyayı yargılamak için geleceğini tekrar hatırlarız.

“Kişi önce kendini sınasın, sonra ekmekten yiyip kâseden içsin” diyen emre göre, kelama uygun bir şekilde hazırlanarak bu sofraya katılmamız gerektiğini tekrar hatırlarız. Buradaki hatırlama ve hazırlanma, sadece sofraya katılacağımız zaman için değildir; buradaki hatırlama, Mesih'in tekrar geleceği zamana kadar nasıl yaşayacağımızı gözden geçirmek üzere yapılan bir kendini sınaama disiplindir (Romalıları 12:1-2, Galatyalılar 2:20; 5:24).

-Rab'bin Sofrası'ndan Sonra Dua

Diri olan Rabbimiz,

Sen Mesih'sin, sana şükürler olsun; övgüyü, yüceliği ve tapınmayı almaya layıksın; lütfunla bizleri bereketlersin... Yaşayan Tanrı'nın biricik Oğlu, bu kutsal gizemine bizleri layık gördün, kutsal bedeninin ve paha biçilemez kanıyla bizleri satın aldın, sen kutsalsın... Mesih Rabbimiz, Kurtarıcımız sensin, doğruluğunla bizleri akladın, çarmihınla halkını kutsadın, kutsal bedeninde imanlıları bir yaptın, kutsal mirasını bizlere layık gördün; bu kutsal paydaşlıkta bizleri yenile; doğruluk ve kutsallıkta senin yolundan gidelim diye, hizmet ve tanıklık için bizleri adanmış kıl. Mirasın olan halkına merhamet eyle, krallığın umudumuzdur, çarmihın

zaferimizdir... Göksel Babamız, Kurtarıcı Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla, Kutsal Ruh'un gücünde sana dua ederiz: kutsal paydaşlıkta devam etmek için lütfunla bizleri destekle, hazırladığın iyi işlerin yolundan yürüyelim; ve günlerimiz sana sunulmuş hoş kokulu bir sunu gibi olsun... Amin.

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –3

I.Korintliler 10:16 Tanrı'ya şükrettiğimiz şükran kâsesiyle Mesih'in kanına **paydaş** olmuyor muyuz? Bölüp yediğimiz ekmekle Mesih'in bedenine **paydaş** olmuyor muyuz?

17 Ekmek bir olduğu gibi, biz de çok olduğumuz halde bir bedeniz. Çünkü hepimiz bir ekmeği **paylaşıyoruz**.

Burada maddesel unsurlar olan ekmek ve şarabın bereketlenmesini, paydaşlığın izlediğine dikkat edin. Yani ekmek, ekmeğin genel kullanım amacı dışında bir amaç için; şarap, şarabın genel kullanımını dışında bir amaç için kullanılmak üzere ayrılıyor (krş. I.Korintliler 11:17, 20-22 krş. 27, 29).

Çünkü Pavlus *“yiyip içmek için evleriniz yok mu?”* diyerek, bu sofranın gündelik bir akşam yemeğinin tekrarı olmaktan öte bir şey olduğuna dikkat çekiyor; yaptığı uyarılar sofranın olağan bir yemekten ayrılması gerektiğini gösteriyor.

Tanrı'nın yüceliği ve görkemi için ayrılmış olan bu simgesel sofraya, aynı zamanda Tanrı halkının Tanrı'yla ve Tanrı'nın ev halkıyla özel bir paydaşlık içinde kutlandığından, ruhsal bir sofradır.

Tanrı'nın sakramentler aracılığı ile iç varlığımıza konuşması, bu sofraya katılan diğerleri ile paydaşlığımızı gözden geçirmemize ve yenilememize yardım etmektedir. Bu şekilde Mesih'in "*bir olsunlar*" diyen duasını (Yuhanna 17:11, 20, 22) sofrada özel bir şekilde tecrübe etmeye başlıyoruz. Bu tecrübe ise kiliseden ayrıldıktan sonraki zaman boyunca duamızı güçlendirmemiz, gündelik yaşamda Mesih ve Müjde merkezli bir şekilde yaşamamız için bizi hazırlamaktadır.

Mesih kendisini korkunç ve acılı bir ölüme teslim etti; bu şekilde halkına olan sevgisini açıkça ortaya koydu. Dolayısı ile bizler bu sofrada yaptığımız "*anma – hatırlama*" ile Tanrı'ya bir adanmışlık sunmuş olmuyoruz. Ancak kendisini karşılıksız olarak sunan bu sevgiyi, Tanrı'nın kurtaran sevgisini bu sofrada yeniden hatırlıyor ve kabul ediyoruz. Yani Tanrı bu sofrada kurtuluşumuzun güvencesini bizlere hatırlatıyor; vaatlerin ve Müjde'nin bereketlerinin bizim olduğunun güvencesini bu sofrada Kutsal Ruh'un gücüyle Tanrı bizlere tekrar veriyor.

Kurtuluşumuz için Tanrı'nın yaptığı herşey, sofradaki dışsal kanıtlarla imanımızın gözüne Kutsal Ruh aracılığı ile yeniden sergilenmektedir. Bu yüzden "şükrettiğimiz" ifadesi bütün topluluğun şükranına dikkat çekiyor. Topluluk ne için şükrediyor? 16. ayet Mesih'in kanına ve bedenine paydaş olduğumuzu söylüyor; bunu anlayabiliriz, "Fısıh kuzumuz Mesih [çarmıhta] kurban edildi" ve bu olayın bütün yararları bizim kurtuluşumuz için bize sayıldı. 17. ayet bu paydaşlığın çok daha derin olduğunu gösteriyor; paydaşlığımız Mesih ile birleşmiş olduğumuz gerçeğinden kaynaklanıyor; "hepimiz (kilise topluluğu) Mesih'te bir bedeniz" diyor. Övgü ve şükran Mesih'te bir beden olmamızdan taşıyor

Burada sakrament aracılığı ile Mesih ile bir ilişki içine girdiğimize dikkat edin –benzer şekilde Galatyalılar 3:27 ayeti vaftizi "Mesih'i giyinmek" şeklinde tarif ederken, sakramentin Mesih'le bir paydaşlık ve ilişki içinde girdiğimiz yönüne dikkat çeker.

İmanın bizi Mesih'le birleştirdiği gerçeğini iyi düşünün. Mesih'le çarmıhında, mezarında ve dirilişinde birleşmişiz (Romalılar 6:3-5). Bu birleşme o kadar güçlü ki, Mesih'in dirilip göklere yükselmesinde bile Mesih'in bedenindeyiz; göksel yerlerde Mesih'le birlikte şimdiden oturmuşuz (Efesliler 2:6). Yani Mesih'ten bizi hiçbir şey ayıramayacaktır.

Ancak Müjde hariç bütün dünya tam tersini söylemektedir. Dm bir dünyanın ayartıları, kaygıları, korkuları ile yaşamanın yanında, dünya ve Őeytan bizleri suçluyor; Müjde'nin gerçekliğinden ve Mesih'in kurtarıından Şüphe duymamız için alıŐıyordır – *bazıları bu yalana inandığı için kiliseden ayrılıyor, bu Şekilde sofradaki paydaŐlıktan kendilerini çekmiŐ oluyorlar.* Benliğimiz yasanın mahkum edici gazabına dmemiz için bizi aŐađıya çekiyor; yüreğimiz bizi suçluyor. Çoğumuz günahın ağırlığı altında yorgun ve yüklü olarak Şabat Günü kiliseye geliyoruz; bu noktada Tanrı'nın antlaşma vaatlerini görmeye ve günahların affını yeniden duymaya ihtiyaımız var. Bu sofraya bize denizde ve bulutta vaftiz olarak kurtarılmış bir halkın Şölen yemeğine davet edildiğimizi söylüyor; kölelikten özgürlüğe getirilmiş bir halkın yeleri olarak dünyaya, Őeytana, benliğe rağmen bu sofrada bizlere Tanrı'nın çocukları olduğumuz gerçeği ve Tanrı'da paydaşlık için bir araya getirildiğimiz yeniden gösterilmektedir.

Benzer Şekilde Krisostomos *"İbraniler kurbanı kesti, kurbanın ürünü olan kurtuluŐtan ben pay alıyorum"* diye söylemiştir. Karanlık ve umutsuz bir dünyada yaşamanın yükü altında kiliseye geldiğimizde *bile*, bu sofraya bizlere Mesih'le birleşmiş olduğumuz için günahların affı ve sonsuz yaşamın bizim olduğunu söylüyor.

Burada sofraya katılırken, sakramentleri bizlere getiren kilisenin bu yeryüzündeki varlığı da ayrı bir sevinçtir. Bu sofraya kilisede katılıyoruz, kilisenin üyeleri olarak, tek beden olarak katılıyoruz. Bu birliktelik de toplu tapınmanın belirgin özelliği olan kutlama yönü ile kendisini belli ediyor.

*(tövbe için: I.Korintliler 5:7 Yeni bir hamur olabilmek için eski mayadan **arınıp temizlenin**. Zaten mayasızsiniz. Çünkü Fısh kuzumuz Mesih kurban edildi)*

(Mesih'teki Bağışlanmanın İlanı)

İyi Haber (Müjde) budur:

—Koloseliler 2:12 Vaftizde O'nunla birlikte gömüldünüz ve O'nu ölümden diriltten Tanrı'nın gücüne iman ederek O'nunla birlikte dirildiniz.

—II.Korintliler 5:17 Bir kimse Mesih'te ise, yeni yaratıktır; eski şeyler geçmiş, her şey yeni olmuştur.

—Koloseliler 3:1 Mesih'le birlikte dirildiğinize göre, gökteki değerlerin ardından gidin. Mesih orada, Tanrı'nın sağında oturuyor.

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –4

Romalılar 12:1 Öyleyse kardeşlerim, Tanrı'nın merhameti adına size yalvarırım: Bedenlerinizi diri, kutsal, Tanrı'yı hoşnut eden birer kurban olarak sunun. Ruhsal tapınmanız budur.

2 Bu çağın gidişine uymayın; bunun yerine, Tanrı'nın iyi, beğenilir ve yetkin isteğinin ne olduğunu ayırt edebilmek için düşüncenizin yenilenmesiyle değişin.

Rab'bin Sofrası sakramentine yaklaşırken ve kutlarken pek çok konu yanında⁴ özellikle Mesih'in çarmıhta yaptığı kurbanı düşünürüz. Mesih'teki kurbanı *anmak* (*hatırlamak*) bizleri bir dönüşüm ve yenilenme ile sorumlu kılar; ve bu sofrada bize sunulan lütuflar bizi bu sorumluluk ve görevlerimiz için güçlendirip hazırlar.

Yani bu sofradaki '*anma –hatırlama*' bizim Kelami bir yaklaşımla bir harekete geçmemiz, düşüncede yenilenmemiz ve buna göre iman adımı atmamız (eylem) içindir.

Ayetin ne dediğine bakın: bir Mesih imanlısı olarak "*kurban (ölü) fakat diri*" olmamız gerekiyor. Bu nasıl mümkün olur? Mesih'in çarmıhına bakın! *Günaha ölü olmak ve yeni yaşam için dirilmiş olmak*, çarmıhta gözümüzün önüne serilmiştir.

Mesih'in mezarı parçalayan ve ölümü yenen gücü ile – iman aracılığı ile- hem *kurban* hem de *diri* olmak için

⁴ Antlaşma, kurban, karşılıksız sevgi, çarmıh zaferi, günahların affı, itiraf ve tövbe, yeni yaşam, paydaşlık, Mesih ile birleşmiş olmak, Mesih'ten beslenmek, sonsuz yaşam, Mesih'in tekrar gelişi, Kutsal Ruh, kutsallık, hizmet ve tanıklık yaşamı, şükran ve kutlama...

gerekenler bizlere sunulmuştur. Bu yüzden sofraya vaftizimizi hatırlayarak katılırız (bkz. Romalılar 6:1-11).

Öyleyse yaptığımız *anma* ile akılda ve yürekte yenilenme ile yaşadığımız değişim (12:1), bu bedendeki yaşamın Mesih'te tamamlanmasını, Mesih'te yenilenmesini getiriyor; böylece *bu çağın gidişine uymayan* bir yaşam (eylem) mümkün olacaktır. Adem'den gelen kırılmış yaşam, bizleri beden ve can olarak etkilemiştir; duygularımız, düşüncelerimiz günahla lekelenmiştir; Mesih bu bölünmeyi kendi bedeninde (*ölümünde ve dirilişinde*) iyileştiriyor. Bu şekilde Tanrı bizlere bir iyileşme, tamamlanma, bir bütünlük veriyor.

Böylece Tanrı ile barışmış, Tanrı'nın özgür çocukları olmanın bilinciyle dünya ve insanlık ailesi ile olması gereken Mesihsel yaşama günden güne yaklaşıyoruz. Öyleyse bu sofraya bize şunu hatırlatıyor: kurtarılmış bir halk (I.Petrus 2:9) nasıl yaşarsa, öyle yaşamaya çalışmayı... kurtarılmış bir kişi nasıl bir olması gerekirse, öyle biri olmayı, Mesih gibi biri olmayı...

Kölelikten özgürlüğe getirilen bir halk Müjde'yi ilan ederek yaşar; kayıp dünyanın yaralarını sarmak için yaşar; Tanrı'nın şifa, teselli, umut, vaat, esenlik sözlerini tekrar tekrar dünyaya getirerek yaşar (II.Korintliler 5:18-20); kurtarılmış kimseler kayıp dünya ile Tanrı arasındaki *aracılık (kahinlik)* görevini uygulamaya

çalışarak yaşar. Bu yolla Mesih'i dünyada görünür kılmaya çalışır ve Müjde'yi bütün uluslara getirmek için yaşar.

Yüce lütfun şölen sofrası için yüreklerimizi Rab'bin eli altında alçaltalım...

(Ağıtlar 3:24-26, 40-41) Benim payım RAB'dir; O'na umut bağlarım. O'nu bekleyenlere, O'nu arayan cana RAB iyidir. Ve RAB'bin kurtuluşunu susarak, umutla beklemek iyidir. Yollarımızı araştırıp deneyelim ve yine RAB'be dönelim. Göklerdeki Tanrı'ya ellerimizle beraber yüreğimizi de yükseltelim ... [tövbe ayetleri... alçalış duaları...]

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –5

Rab'bin Sofrası sakramentini kutlarken okuduğumuz iman açıklamasında Mesih'in bir gün dirileri ve ölüleri yargılamak için görkem içinde tekrar geleceğini hatırlarız. Mesih de son akşam yemeğinde *“Size şunu söyleyeyim, Babam'ın egemenliğinde sizinle birlikte yenisini içeceğim o güne dek, asmanın bu ürününden bir daha içmeyeceğim”* diyerek bu sofrayı daha önce yaptığı yemek paydaşlığından daha öte bir anlam ile hatırlamamızı istemiştir (Matta 26:29).

Yine bu sakramenti yaparken okuduğumuz I.Korintliler mektubunda (11:25-32) *“Bu ekmeği her yediğinizde ve*

bu kâseden her içtiğinizde, Rab'bin gelişine dek Rab'bin ölümünü ilan etmiş olursunuz” şeklindeki hatırlatma, imanımızın gözlerini şimdiki zamandan gelecek zamana çevirir.

“Babam’ın egemenliğinde sizinle birlikte yenisini içeceğim o güne dek” ifadesini yeniden hatırlarsak, geçmişten beri gerçek iman ile Tanrı’nın sadık halkı olan diğerleriyle (İbraniler 11) ortak bir paydaşlığımız olduğunu göstermektedir. Bu gerçek bizlere nasıl soylu bir halkın bir parçası olduğumuzu hatırlatmalıdır. Mesih’in bu vaadine bakarak bizler bu sofraya katıldığımızda, bize verilen sonsuz yaşam vaadinden bir kez daha emin oluyoruz (Yuhanna 6:47-58). Çünkü Mesih bu sözlerinin gerçekliğini çarmıha giderek onaylamıştır.

Yuhanna 6:54 Bedenimi yiyenin, kanımı içenin sonsuz yaşamı vardır ve ben onu son günde dirilteceğim.

Vahiy 3:20 İşte kapıda durmuş, kapıyı çalıyorum. Biri sesimi işitir ve kapıyı açarsa, onun yanına gireceğim; ben onunla, o da benimle, birlikte yemek yiyeceğiz.

Dolayısı ile bu sofraya bizlere sonsuz yaşamın (Göklerin Krallığı –Tanrı’nın Egemenliği) bir ön hazırlığı ya da ön görüntüsü olarak verilmiştir. Bu sofraya yaklaşırken

övgü ve şükranımız, Tanrı'yla Mesih'te ve Kutsal Ruh'ta böyle özel bir yakınlık ve dostluk gerçeğinden taşar.

Bu sofraya hazırlanırken yaptığımız tövbe ve alçalış duaları, bizlere bu sofraya layık olmadığımızı, bu sofranın bizlere lütuf olarak verildiğini hatırlatır.

Bu sofraya her katıldığımızda daha aydınlanmış bir yaşamı özleyerek katılırız... imanda daha güçlü bir yaşamı özleyerek katılırız...

Bu sofraya her katıldığımızda sevgide daha derin bir yaşamı özleyerek katılırız... Mesih'teki umuda dayanan etkin bir yaşam sürmeyi özleyerek katılırız...

Bu sofraya her katıldığımızda daha yenilenmiş bir yaşamı özleyerek katılırız... daha üstün bir yaşamı özleyerek katılırız...

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –6

Bu sofraya her katıldığımızda daha yenilenmiş bir yaşamı özleyerek katılırız... Sakramentler aracılığı ile halkına özel olarak konuşan Tanrı, ihtiyacımız olan yenilenmeyi bizlere vermek için hazır ve isteklidir.

II.Korintliler 5:17 Bir kimse Mesih'teyse, *yeni yaratıktır*; eski şeyler geçmiş, her şey yeni olmuştur.

Bu ayet kurtuluş öğretisi açısından aklımızla bildiğimiz fakat öyle olmakta başarılı olamadığımız bir gereceği vurgulamaktadır (krş. Mezmur 51:10, Hezekiel 11:19, Yuhanna 3:3). Bizler yeniden doğmuş (yeni yaratılışı olan) kimseler olarak yaşamak üzere mesh edildik – vaftizimizde Mesih’le birleştik.

Böylece bu sofraya davet edilmiş bir halkın üyeleri olarak nasıl yaşamalıyız (I.Petrus 2:1-5, 9) diye düşünürsek, tövbe ve iman gibi kişisel sorumluluklarımız olmak üzere pek çok konu üzerinde bir liste yapabiliriz. Ancak 5:17 ayetinden yola çıkarak öncelikle bu soruya, *“Tanrı ile barışmış (yeni yaratık) kimseler, yerin bütün uluslarına bu barışı götürmek için çalışır”* diyebiliriz (II.Korintliler 5:18-20).

Çünkü bu sofrada dünyadan kimselerin (krş. *Bedenden doğan bedendir*) yemeği olan dünyasal ekmekten yemek için toplanmıyoruz. Yeni doğuşu olan kimselerin (krş. *Ruh’tan doğan ruhtur*) eymeği olan Mesih’ten (*Mesih’in bedeninden ve kanından*) beslenmek için toplanıyoruz (Yuhanna 3:6; 6:58).

Açıktır ki, burada bedensel yaşamın devamı için gerekli olan bir yeme içme değil; göksel yaşamın bu dünyada devamı için olan bir yeme içmeden bahsediyoruz (I.Korintliler 10:16; 11:24-29). Yani sakramente Mesih’in alçalış ile aramıza gelişini, acılarını, ölümünü

ve dirilişini iman ile kabul ederek katılıyoruz. Kutsal Ruh'un dökülüşü ise Mesih'in yeniden geleceği günün güvencesini vermektedir. Bu noktada konuda şu ayetleri düşünmemiz yerinde olur:

Yuhanna 6:35 İsa, "Yaşam ekmeği Ben'im. Bana gelen asla acıkmaz, bana iman eden hiçbir zaman susamaz" dedi.

40 Çünkü Babam'ın isteği, Oğul'u gören ve O'na iman eden herkesin sonsuz yaşama kavuşmasıdır. Ben de böylelerini son günde dirilteceğim.

50 Gökten inen öyle bir ekmek var ki, ondan yiyen ölmeyecek.

51 Gökten inmiş olan diri ekmek Ben'im. Bu ekmekten yiyen sonsuza dek yaşayacak. Dünyanın yaşamı uğruna vereceğim ekmek de benim bedenimdir.

53 İsa onlara şöyle dedi: "Size doğrusunu söyleyeyim, İnsanoğlu'nun bedenini yiyip kanını içmedikçe, sizde yaşam olmaz.

54 Bedenimi yiyenin, kanımı içenin sonsuz yaşamı vardır ve ben onu son günde dirilteceğim.

55 Çünkü bedenim gerçek yiyecek, kanım gerçek içecektir.

56 Bedenimi yiyip kanımı içen bende yaşar, ben de onda.

Mesih bu ayetleri söyledikten sonra "57 Yaşayan *Baba beni gönderdiği* ve ben Baba'nın aracılığıyla yaşadığım

gibi, bedenimi yiyen de benim aracılığım ile yaşayacak” da demiştir. Yani sofradan pay almakla gönderilmiş bir yaşama katılıyoruz.

İman (Kutsal Ruh) aracılığı ile vaftizde *Mesih ile birleşmiş (O'nun bedeninde bir üye)* olarak (Yuhanna 6:55-56, I.Korintliler 6:17) dünyaya *gönderilmiş kimseleriz*. Bu yüzden dünyaya, Mesih'in yaptığı gibi Müjde'nin kurtarışını, gücünü ve tövbeyi ilan etmek üzere *gönderildiğimizi* biliyoruz. Benzer şekilde Mesih'in Tanrı ile bütün dünyayı barıştırma hizmetini her yere götürmek için *gönderildiğimizi* biliyoruz (krş. Romalılar 8:7, Koloseliler 1:20-21, Efesliler 2:14):

Romalılar 5:10 Çünkü biz Tanrı'nın düşmanlarıyken Oğlu'nun ölümü sayesinde O'nunla barıştıksa, barışmış olarak Oğlu'nun yaşamıyla kurtulacağımız çok daha kesindir.

11 Yalnız bu kadar da değil, *bizi şimdi Tanrı'yla barıştırmış olan Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla, Tanrı'nın kendisiyle de övünüyoruz.*

Böylece *“Tanrı'nın kutsal ve sevgili seçilmişleri olarak yürekten sevecenliği, iyiliği, alçakgönüllülüğü, sabrı, yumuşaklığı giyinmiş”* ve *gönderilmiş* kimseler olarak (Koloseliler 3:12), kayıp ve yaralı dünyaya Mesih'in hizmetini (Luka 4:18-19, Matta 9:11; 21:32, Luka 7:37-43) götürmek için varız.

Öyleyse bu sofraya katıldıktan sonra kiliseden ayrılırken, *gönderilmiş* kimseler olarak dünyaya döndüğümüzü hatırlamaya devam edelim **–Mesih gelene kadar ya da biz O’na dönene kadar...**

Rab’bin Sofrası Sakramenti Üzerine –7

Rab’bin Sofrası’na aynı zamanda *Şükran Ayini* de diyoruz. Şükretmek dediğimiz zaman genelde gördüğümüz bir iyiliğe verdiğimiz cevap aklımıza gelir.

Eğer bir iyilik gördüğümüzde şükrediyorsak, bize uzanan yardım eli için duyduğumuz sevinçten dolayı aynı zamanda kendimizi bir anlamda borçlu hissediyoruzdur. Söylediğimiz şükran sözü ise bu borcumuzu ödeyemesek bile, bize gösterilen lütfun karşılığında sunduğumuz bir ifade olarak vardır.

Rab’bin Sofrası sakramentinde ise “*şükran*” ifademiz, kendisini bir *topluluk*la dolayısı ile *paydaşlık*la belli eder. Yani bu sofradan pay alan birinin tek başına bir yere gidip, “[ben] Mesih’ten beslendim, [ben] güçlendim, [ben] yenilendim... şükürler olsun...” demesini genelde düşünmeyiz. Buradaki şükranımız daha fazla (kilisede) yanımızda bizimle oturan kimselerin Mesih’ten beslenmesine tanık olmakla ilgilidir; dünyada ve kardeşlerimizin yaşamlarında itiraf ve tövbenin çalıştığını görmemizle ilgili bir şükrandır; övgü ve şükranımız, Kutsal Yazılar’ın vaat, teselli, umut ve şifa

sözlerine bakmamızla ilgilidir –çünkü Kutsal Yazılar bizlere Mesih'te her iyi olan şeyi vermek isteyen bir Tanrı ile ilgilidir. Buradaki şükran, yaratan Tanrı'nın Mesih'in gününde tamamlanacak olan kurtuluş için gerekenleri sağlamasına yönelik bir şükrandır (evharistik dualarda bu şükran belirgindir).

Diğer yandan şükranımız, kendi gücümüzle bir şey yapamayacağımızı bilmekten (Yuhanna 15:5) taşar. Böylece övgü ve şükran, bizler zayıfken ve muhtaçken halkını bereketleyen ve zor zamanlarda yardım eden Tanrı'ya bizleri daha da yaklaştırır. Toplulukla birlikte sunduğumuz övgü ve şükranımız, karşılığını asla ödeyemeyeceğimiz ve layık olmadığımız halde, her iyiliği ve kurtarışı sunan bir Tanrı olduğu gerçeği ile bizleri yüzleştirir (krş. Yasanın Tekrarı 7:7-8; 9:5, Luka 1:54-55) –*sadece şükredebiliriz, gereğince ödeyemeyiz...*

Topluluk içinde müşterek imana dayalı olarak yapılan şükran, Hristiyan paydaşlığını güçlendirmek için vardır. Toplulukla birlikte yapılan şükran, tapınmanın diğer bir yönü olan *kutlama* ile kendisi belli eder.

Övgü ve şükranımızın merkezinde ise antlaşmasına sadık Tanrı [*ve Tanrı'nın işleri*] vardır: *yaratılış, sağlayış, kurtuluş...*

Dolayısı ile şükranımız, neden şükran dolu olduğumuzu dünyaya ilan etmemiz için bizi bina eder. Bu yüzden toplulukla birlikte sunulan şükran, aynı zamanda şükretmeye olan ihtiyacımız hakkında düşündürücü ve harekete geçiricidir (Elçilerin İşleri 2:46-47 krş. 42)...

Diğer yandan kişisel olarak şükran duymak için Tanrı'ya borçlu olduğumuzu anlamak önemli olmasına rağmen, topluluk olarak, hep birlikte Tanrı'ya şükran sunmanın ne kadar değer olduğunu bu sofraya ile tatmış oluruz.

Şükranımız dünyanın diğer halklarından neden farklı olduğumuzu ilan etmeye, bereketlerimizi paylaşmaya bizleri teşvik etmektedir. Şükranımız, ayrıcalıklarımızın alçakgönüllü bir yürekle farkında olmamızı sağlamakta; dolayısı ile kim olduğumuzu hatırlatmaktadır. Bu yüzden şükranımız, sıklıkla baskısı altında kaldığımız dünyanın, benliğin, şeytanın ayartıları karşısında kime ait olduğumuzu belli eden bir meydan okuma gibidir. Çünkü şükranımız sadece bir hoşnut olma duygusuna dayanmıyor. Çünkü şükranımız, yaratan Tanrı'nın koruyan ve devam ettiren gücüne, Kutsal Ruh ve kurtuluş ile mühürlediği sonsuz işine dayanıyor.

Diğer yandan övgü ve şükran, yaşadığımız kötü olaylarda yüreğimizi isyandan korurken; Tanrı'nın merhametine duyduğumuz açlığı güçlendirir; ve yüreklerimizi merhametli kılmak için yumuşatır. Tattığımız merhamet ise, şimdi aracılığımızla kayıp

dünyaya sunulmak üzere bizleri hizmet ve tanıklık için hazırlamaktadır.

Böylece kilise yaşamında bu sofraya her katıldığımızda Tanrı halkı olarak ayrıcalıklarımızdan birinin, birlikte (topluluk olarak) şükretmek olduğunu görüyoruz; ve bu sofraya önünde yaptığımız övgü ve şükran, dünyanın bizden almaya çalıştığı esenlik ve sevinci yüreklerimizde daha da güçlendiriyor...

(şükran duası)

Nehemya 1:5 Ey Göklerin Tanrısı RAB! Yüce ve görkemli Tanrı! Seni sevenlerle, buyruklarına uyanlarla yaptığın antlaşmaya bağlı kalırsın...

Mezmun 66 veya bu ayetler üzerine övgü ve şükran duası...

veya

Vahiy 15:3-4 Her Şeye Gücü Yeten Rab Tanrı,
Senin işlerin büyük ve şaşılacak işlerdir.

Ey ulusların kralı,

Senin yolların doğru ve adildir.

Ya Rab, senden kim korkmaz,

Adını kim yüceltmez?

Çünkü kutsal olan yalnız sensin.

Bütün uluslar gelip sana tapınacaklar.

Çünkü adil işlerin açıkça görüldü.

Mezmun 99 veya bu ayetler üzerine övgü ve şükran duası...

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –8

(I.Korintliler 11:28)

Bu sofraya yaklaşmadan önde *“Kişi önce kendini sınasın, sonra ekmekten yiyip kâseden içsin”* diyen ayeti hatırlıyoruz.

Kendimizi sınamak için itiraf ve tövbe ile yüreklerimizi alçaltmış olsak da, Rab'bin yargısından geçebilecek mükemmel bir tövbenin olmadığını, alçalışımızın Mesih'in aracılığından dolayı kabul edildiğini yani lütuf ile kabul edildiğimizi bilerek bu sofraya yaklaşalım.

Ayet (I.Yuhanna 1:9) *“günahlarımızı itiraf edersek, güvenilir ve adil olan Tanrı günahlarımızı bağışlayıp bizi her kötülükten arındıracaktır”* derken, *“Mesih İsa'nın kanının bizi her günahtan arındırdığı”* (1:7) gerçeğinde günahlarımızın affedildiği iyi haberini yüreklerimizin kulağı ile duyalım.

Bu sofraya yaklaşırken günahların affı armağanını yeniden hatırlamak, bizleri sadık bir yaşam için teşvik ediyor. Bizler Şabat Günü dua ve tapınma için toplandığımızda, Kutsal Yazılar'ın okunması, vaaz edilmesi ile Tanrı'nın işlerine, insana olan merhametine

ve çağrısına bir kez daha tanık oluruz. Katıldığımız sakramentler ise bizleri günahkarın Mesih'te aklandığı Müjde'sinden emin kılar; böylece sakramentler aracılığı ile Tanrı Kutsal Yazılar'da açıkladığı gerçeğini bizlerde yeniden onaylar. O yüzden kendimizi alçalış, itiraf ve tövbe ile sınarken, şimdi huzuruna geldiğimiz Tanrı'nın bizleri affeden, yenileyen gücüne sarılalım, geçmişin yanlışlarını, düşüş getiren hatalarını bir daha yaşanmamak üzere günah sırt çevirme gücü dileyerek Rab'bin yüzünü arayalım...

(Yöneten) Rab'bin Sofrası'na yaklaşmadan önce kendimizi Kutsal Yazılar'a göre sınavalım. Samimi alçalış ile kendisinin günahkâr olduğunu kabul edip, alçakgönüllülükle lütuf ve merhamet dilenen kimseler emin olsun ki, İsa Mesih adıyla Göksel Baba merhamet gösterecektir...

Mezmur 6; 22; 32; 38; 69; 102; 130; 143 (veya 6:1-2, 57:1; 69:13-16) ayetlerinden bazıları okunur ve/veya bu ayetler üzerine uygun bir dua...

... "Ya Rab, sonsuz iyiliklerine kim vefakar çıkabilir? Kim gereği gibi Sana ödeyebilir? Çünkü bizleri yoktan yarattın, kayıp iken buldun, çıplak iken giydirdin, aç idik doyurdun, susuz idik su verdin, her şeyden yoksunken varlıklı kıldın, yabancıydık Göksel Krallığına kabul ettin ve Ruhani Sofrana layık gördün, sana sonsuza dek şükürler olsun. Amin (Krisostomos (344-407)."

(Mesih'teki Başılanmanın İlanı...)

Yöneten: sofraya yaklaşırken burada kilise ailesi ile birlikte samimi itiraf ile tövbe eden herkese, ben de Baba, Oğul, Kutsal Ruh adıyla günahlarının bağışlandığını ilan ediyorum)

İyi Haber (Müjde) budur:

I.Korintliler 15:21 Ölüm bir insan aracılığıyla geldiğine göre, ölümden diriliş de bir insan aracılığıyla gelir. 22 Herkes nasıl Adem'de ölüyorsa, herkes Mesih'te yaşama kavuşacak...

Mesih İsa'nın Müjdesi' budur: Halleuya! suçluyken kurtulduk, Halleuya! günahlarımız affedildi...

(Topluluk sofraya davet edilir)

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –9

(I.Korintliler 11:28)

Rab'bin Sofrası Sakramentine kendimizi sınavarak hazırlanıyoruz. Bazen insanları bir kardeş ile olan sorunundan dolayı güceniklik ve kırgınlık içinde görürüz. Birisi ile olan bir probleminden dolayı öfke ve dargınlık içinde oldukları için sofraya katılmamayı seçerler. Evet, barış yapmadan bu sofraya katılmak doğru değildir (Matta 5:23-24). Ancak bu sofraya aynı zamanda bizler

herkes ile barış içinde olalım (Markos 9:50, Romalılar 12:18) diye de vardır; ve barışa dayalı yaşam, kutsallık gereği (İbraniler 12:14) vardır.

Bu yüzden biri ile sorun yaşayan kimselerin en kısa zamanda bu problemi çözmek için girişimde bulunmaları gerekir. Sofraya katılmak da ya da katılmadan izlemek de, imanlı kimseler olarak sorumluluklarımızdan kaçınmamıza müsaade etmez. Sakramentlere tanık olmak, bizleri sorumluluklarımıza daha fazla sarılmaya teşvik eder.

Bu sofraya *yeterince iyi* olmadıklarını düşünerek katılmaktan kaçınanlar varsa, ancak Mesih'in kurtarışını ve tesellisini özlüyorlarsa, tövbeyle, şükranla imanda yenilenmeyi dileyerek bu sofraya katılsınlar; çünkü bu sofraya zayıflıklarımızı güçlendirmek için de vardır.

Mesih için *"ezilmiş kamışı kırmayacak, tüten fitili söndürmeyecek"* diyen ayet, zayıf imanımızla Mesih'in bizi halen kabul edip sevdiğini hatırlatmaktadır (krş. Matta 26:28). Dolayısı ile zayıflıkları için samimi bir şekilde üzülenler, kuşkulardan kurtulmak ve imanda yenilenmek için bu sofraya yaklaşabilirler; gerekirse bunun için bir kardeşinden dua desteği aldıktan sonra katılabilirler...

Çünkü kutsallık ulaşıp orada kaldığımız bir yer değildir. Kutsallık sürekli daha mükemmele ulaşmak için

korumamız gereken, duayla, paydaşlıkla, kelamla desteklememiz gereken bir şeydir; ve kutsallık sakramentle sürekli beslememiz gereken bir durumdur *(ve kutsallık, bütün dünyaya nasıl baktığımız ile ilgilidir).*

Mesih'in *"ben doğru kişileri değil, günahkârları çağırmaya geldim"* diyen davetini hatırlayarak sofraya katılalım; Müjde bize sadece günahımızı değil, Mesih'te günahlardan aklandığımızı da söylüyor; ve Kutsal Ruh'un gücü ile sakramentler bizleri bu karşılıksız bağışlanma armağanından emin kılıyor...

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –10

Mesih'in son akşam yemeğini kutlamak için bir araya geldiğimizde, birlik ve paydaşlık ruhu içinde tek bir beden olmak üzere (Efesliler 4:4-6) vaftiz edildiğimizi hatırlıyoruz. Vaftiz sakramentinde Tanrı bizlere konuşmuş, Kutsal Ruh aracılığı ile bizlerde vaatlerini mühürlemiş ve bizi kendine ait bir halkı olmak üzere ayırmıştı.

Tanrı'ya ait bir halk olmanın ayrıcalığı ile bu sofraya her katıldığımızda, Tanrı'nın özgür kılan sevgisini özel olarak hatırlıyoruz. Bütün bunlar da bizi Mesih sevgisinde yenilenmek için hazırlıyor. Bizler bu sakramente sunulan lütuflara sarıldıkça, eski Adem'i çarmıha gerebilmekte güçleniyoruz ve böylece Mesih benzerliğinde yenileniyoruz.

Bir Şabat ayinini düşünelim. Toplulukta ilahiler söylüyoruz, sonra Kutsal Yazılar'dan okumaları dinliyoruz, dua (*dilekler, övgü, tövbe, aracılık, şükran*) ediyoruz, Söz'ün vaazını dinliyoruz; bütün bunlar Mesih'i aklımıza ve yüreğimize (*Kutsal Ruh'un gücüyle*) daha yenilenmiş bir güçle işliyor. Şabat Günü toplantısında –*Tanrı'nın bu gün için olan bereketleriyle-Söz'ün hizmeti bizlere Mesih'i yeniden sunuyor. Sonra Rab'bin Sofrası için davet ediliyoruz; yüreğimizi tövbe ve şükranla birlikte Mesih'in çarmıhtan önceki son akşam yemeğine hazırlıyoruz. Tövbemiz pak yürekle şükran sunmaya bizi teşvik ediyor; ve övgümüz (şükranımız) bizi tövbede meyve vermek için güçlendiriyor.*

'İnsan emeğinin ürünü' olan ekmek ve şarap bizi Mesih'e odaklıyor. Sofra kurulurken “... *toprağın ürünü ve insan emeğinin ürünü olan bu sofrayı bize sen verdin...*” diyen dua ile, bu sofrayı Tanrı'ya kaldırılıyor. Bu dua ile devam eden, topluluk olarak sunduğumuz şükran ve övgü bizleri Mesih'in bedenine ve kanına paydaş olmaya hazırlıyor.

Söz'ün hizmeti ile bizlere konuşan Tanrı, Rab'bin Sofrası sakramentinde bu fiziksel unsurları (*ekmek ve şarap*) kullanarak –*Kutsal Ruh'un gücü ile-* iç varlığımıza sessiz (*özel*) bir şekilde konuşuyor.

Tanrı, lütfu ile sofradaki ekmek ve şarap unsurlarını kullanarak bizlere yeniden dokunuyor, sevgisini ve merhameti bize bu yolla tekrar tekrar sunuyor. Bizler ruhsal ve simgesel olarak Mesih'in bedeninden ve kanından beslendiğimiz zaman, Tanrı bütün işlerinden ve vaatlerinden bizleri emin kılıyor...

Böylece sofradan pay alıp kiliseden ayrılırken, Mesih hizmeti için yüreklerimizde yeni bir cesaret, Mesih ve Müjde tanıklığı için yeni bir kararlılıkla dünyaya döneriz. Dünyadayızdır fakat dünyadan olmayan bir yaşam ve tanıklık için bu yerde var olduğumuzu düşünerek kiliseden ayrılırız (Yuhanna 17:14-16, I.Petrus 2:9-11, I.Yuhanna 4:4).

Adem'den miras kalan bu dünyaya Mesih'in getirmek istediği teselli, merhamet, şifa ve kurtuluşun tanıkları olalım diye, Söz'ün ve sakramentin hizmeti ile güçlendiriliyoruz. Bu yüzden gönderilmiş olduğumuzu (Yuhanna 20:21) bilerek dünyaya çıkalım...

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –11

Rab'bin Sofrası'na Tanrı'nın geçmişte başlattığı kurtuluşa paydaş olmuş kimseler olarak katılıyoruz; çünkü vaftizimiz de bize bunu söylüyor:

1.Korintliler 10:1 Kardeşler, **atalarımızın hepsinin** bulut altında korunduğunu ve hepsinin denizden geçtiğini bilmenizi istiyorum.

2 Musa'ya bağlanmak üzere hepsi bulutta ve denizde vaftiz edildi.

3 Hepsi aynı ruhsal yiyeceği yedi;

4 hepsi aynı ruhsal içeceği içti. Artlarından gelen ruhsal kayadan içtiler; o kaya Mesih'ti.

Mesih'in bu yeryüzündeki gerçek kilisesine vaftiz olarak katılıyoruz. Ancak bu ayetlerde vaftiz, bizim başlattığımız bir karar olmak yerine Tanrı'nın Mesih'ten yüzyıllar önce yaptığı işlerin bir devamı olarak karşımıza çıkıyor.

Vaftizimiz bizi eski İsrail'in korkunç güçlü ve şaşırtıcı tecrübesi ile yüzleştiriyor ve vaftizimiz bizi Mesih'te yenilenmiş olan *İsrail'e* aşıyor (Romalılar 11:11, 15, 17-18).

Atalarımız Mısır'da köleydi. Tanrı kölelik altındaki kendi halkının feryatlarını duydu ve onları kurtarmaya karar verdi. Böylece Tanrı halkına bir kurtarıcı sağladı, bu kurtarıcı Musa idi. Tanrı Musa önderliğinde halkını Mısır'dan, kölelik evinden çıkardı; çünkü Tanrı onları vaat edilen topraklara getirmek istiyordu. Eski İsrail'in bu şekilde çöldeki vaftizi, gelecekte Mesih'te yapacağımız daha büyük *çıkışın* bir ön görüntüsü ve garantisi oldu.

İsrail'in vaftizi, bütün ulusu kurtaran Tanrı'nın bir mührü olarak onlara verilmişti. Şimdi vaftizimiz aracılığı ile daha büyük bir *çıkış*, Mesih aracılığı ile dünyaya müjdelenmektedir. Eski İsrail görünen şekilde bir *çıkış* yaşadı ve Tanrı kendi halkına vaat edilen toprakları verdi. Mesih de bizleri benzer şekilde *dünyanın, benliğin şeytanın köleliğinden çıkardı (kurtardı)*; ve vaadi olan göksel vatana getirdi. Vaftizimiz bu gerçeğe tanıklık ediyor.

Atalarımız Mısır'dan çıkarken Musa Tanrımız RAB'be "*varlığın bize eşlik etmeyecekse, bizi buradan çıkarma*" diye dua etmişti (krş. Yuhanna 15:4-7):

Çıkış 33:13 Eğer benden hoşnutsan, lütfen şimdi bana yollarını göster ki, seni daha iyi tanıyıp hoşnut etmeye devam edeyim. Unutma, bu ulus senin halkındır."

14 RAB, "Varlığım sana eşlik edecek" diye yanıtladı,
"Seni rahata kavuşturacağım."

15 Musa, "Eğer varlığın bize eşlik etmeyecekse, bizi buradan çıkarma" dedi,

16 "Yoksa benden ve halkından hoşnut kaldığın nereden bilinecek? Bize eşlik etmenden, değil mi? Ancak o zaman benimle halkın yeryüzünün öteki halklarından ayırt edilebiliriz."

Benzer şekilde Mesih de kilisesine “*gidin, bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin; onları Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adıyla vaftiz edin*” derken “*Gökte ve yeryüzünde bütün yetki bana verildi, ben, dünyanın sonuna dek her an sizinle birlikteyim*” yani “*varlığım size eşlik edecek*” demiştir (Matta 28:18-20).

Bu yüzden Müjde'nin duyurulması ile vaftiz ve Rab'bin Sofrası sakramentleri yürürlüğe girmiştir; ve bunlar bütün uluslara (Efesliler 2:14-19) Mesih aracılığı ile gelen lütuf ile kurtuluşun duyurulmasının görünen kanıtları olmuştur.

Böylece halkının arasında yaşamak isteyen Tanrı, Mesih'te halkının yardımına –yani halkının arasına gelmiştir (Luka 1:54-55; 68). Benzer şekilde Tanrı geçmişte sağladığı önderler ile çölde, sürgünde ve her sıkıntıda kutsal sözüyle halkına öncülük ettiği gibi (*görkemi ile halkına yaklaştığı gibi*), Mesih de “*nerede iki ya da üç kişi benim adımla toplanırsa, ben de orada, aralarındayım*” diyerek (Matta 18:20) imanın ev halkının arasında yaşamayı vaat etmiştir (krş. Yaratılış 49:10, Çıkış 20:24... Adımı anımsattığım her yere gelip sizi kutsayacağım).

Bu yüzden Rab'bin Sofrası sakramentinde Mesih'in özel olarak aramızda olduğunu biliriz (I.Korintliler 11:23-25). Sofrada “*Beni anmak için böyle yapın*” ifadesine bakarken, sakramentin amacının, öneminin, işleyişinin

önemli noktasının '*benim yaptığım anma*' olmadığına dikkat edin.

Sakramente katılırken Tanrı'nın Mesih'teki işine odaklanmamız esastır. Mesih bu sakramenti başlatmıştır; çünkü sakrament Mesih'in kurtarıcı işi ile ilgilidir ve burada antlaşmanın bir gereği olarak Mesih'te yapılan kurban (Matta 26:26-28) önemlidir.

Burada "*kan dökmeden bağışlanma olmaz*" gerçeğini tekrar hatırlayalım: Tanrı'nın Kutsal Yasa'sından ayrılmış (Markos 12:29-30) yani günah işlemiş (köle – Yuhanna 8:34) insana Mesih'te *kurtuluş (özgürlük)* verilmektedir.

Günah Tanrı ile insan arasında duran önemli bir konudur; günah tam mükemmel bir kefareti gerektirmektedir (Yuhanna 1:29). Burada Mesih'in yaptığı kurtarıcı iş, bu yüzden **İyi Haber**'dir (Markos 10:45). Bu yüzden Mesih'in kurtarıcı işinin sonrasında bu "*anma*" söz konusu olmaktadır.

Böylece sofraya yaklaşırken antlaşma vaadini hatırlamamız önemlidir –ancak "*benim hatırlamam, anmam*" değil, antlaşma gereği Mesih kişinin işi ve vaadi önemlidir. Çünkü Mesih kendisini antlaşmanın gereği olarak sunmuştur. Öyleyse Mesih antlaşma gereği çarmıh ile işaretlenmiş bir yolda kendisini

sunduğu için, bu sofrada “antlaşmanın yemeği budur; alın ve yiyin” demiştir.

Bizler davet edildiğimiz bu sofrada yaptığımız “anma - hatırlama” ile Mesih’in bizlere sunduğu lütfu kabul ediyoruz. Ve Mesih İsa, Efendimiz ve Rabbimiz olarak bu sofrada bizimledir, aramızdadır...

Bu sofrada Mesih özel olarak aramızda olup, imanımıza “Müjde, yediğin ekmek kadar gerçektir” diye konuşmaktadır; “yediğin şeyin ekmek olduğundan ve içtiğin şeyin şarap olduğundan emin olduğun kadar, antlaşmanın gerçekliğinden ve geçerliliğinden emin olabilirsin” diye Tanrı Kutsal Ruh aracılığı ile imanımızın gözlerimize görünerek, imanımızın kulağına seslenmektedir.

Kutsal Yazılar ile birlikte çalışan Kutsal Ruh, Mesih’in adıyla toplanan Tanrı halkını bu sakramentte özel olarak bereketlerken, Tanrı sofrada özel olarak bizimledir; çünkü Mesih “aralarında olacağım” diye vaat ettiği (Matta 18:20) üzere, bu sofrada etkin bir şekilde işler; Müjde sözü, dua ve sakrament aracılığı ile Tanrı lütfunu özel bir şekilde sunmak için aramızdadır (Vahiy 21:3).

Yani bu sofradaki “anma,” Mesih’in yaptığı son akşam yemeğini ve sonrasında çarmıha gerilmesini sadece akılda bir hatırlatma değildir, çok daha fazlasıdır. Bu anma, Tanrı’nın geçmişte halkı için yaptığı şeye bizim de

dahil olduğumuz bir katılımdır. Böylece sakramentin bizde mühürlediği vaatler, bizleri Tanrı'nın Mesih'te tamamladığı antlaşmadan, dolayısı ile günahların affı ve sonsuz yaşamdan bizleri emin kılar.

(Mesih'teki Bağışlanmanın İlanı)

İyi Haber (Müjde) budur:

Romalılar 8:31 Öyleyse buna ne diyelim? Tanrı bizden yanaysa, kim bize karşı olabilir?

32 Öz Oğlu'nu bile esirgemeyip O'nu hepimiz için ölüme teslim eden Tanrı, O'nunla birlikte bize her şeyi bağışlamayacak mı?

33 Tanrı'nın seçtiklerini kim suçlayacak? Onları aklayan Tanrı'dır.

34 Kim suçlu çıkaracak? Ölmüş, üstelik dirilmiş olan Mesih İsa, Tanrı'nın sağındadır ve bizim için aracılık etmektedir.

(samimi alçalış ve tövbe ile günahlarını itiraf edip pişmanlıkla af dileyenlere, ben de Baba, Oğul, Kutsal Ruh adıyla bağışlandıklarını ilan ediyorum...)

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –12

Çıkış 33:13-16, Matta 28:18-20; 18:20 ayetlerinde Tanrı'nın halkı ile birlikte olma isteğine tanık oluyoruz; ve Yuhanna 1:12 ayeti bunun *Mesih'te* mümkün olduğunu anlamamıza yardım etmektedir. Ancak yine de Tanrı'nın halkı ile birlikte olma vaadini (Matta 5:8,

Vahiy 22:4) genelde sonsuz yaşamda gerçek olacak bir şey gibi düşünmeye eğilimliyizdir.

Mesih'e iman edenlerin sonsuz yaşamı olduğunu biliriz. Ancak sonsuz yaşamı genelde biz öldükten sonra ya da Mesih tekrar geldikten sonra başlayacak bir şey gibi düşünmeye eğilimliyizdir –ya da bunları aklımızda bilsek bile gündelik yaşamda pek hatırlamayız; ruhsal değerlerimizi unutmaya eğilimliyizdir. Neden böyledir? Çünkü gözümüzün önündeki dünya bize her zaman daha gerçek gözükür. Elbette bunlar orijinal günahın getirdiği bozulmuşluğun sonuçlarından biridir. Ancak Tanrı halkı Tanrı'yı unutmadan yaşamalıdır; Tanrı halkı Tanrı'yı her yerde ve her zaman hatırlayarak (Yasanın Tekrarı 6:7) yaşamalıdır.

Burada **Mezmur 19**'a bakmak hem sakramentleri tanımlamak ve teşkil edilmesindeki amacı anlamak hem de fiziksel dünya hakkında doğru bakış edinmemiz için uygun olacaktır.

1-6 ayetlerinde mezmurcu bu yaratılışa bakıyor, göklerin görkemi karşısında Tanrı'ya olan hayranlığı artıyor. Yaratılışın düzeni, günün ve gecenin ritmi karşısında mezmurcu derin düşününce, Kutsal Yazılar'ın ne kadar gerçek ve sağlam olduğuna daha da güvenmeye başlıyor (7-11). Burada açıkça şunu görüyoruz: **fiziksel yaratılış ya da maddesel unsurlar ruhsal olanı açıklıyor** ve bunlar ruhsal olanı kavramamız

için bizi destekliyor –çünkü bizler unutmaya eğilimli kimseleriz.

Yani Mezmur 19'a bakınca 1-6 ayetleri ile 7-11 ayetlerinin uyum içinde olduğunu görürüz. Yani her ikisi de (*yaratılış ve Tanrı sözü*) Tanrı'nın yüceliğini görmemize yarayan araçlar olarak vardır. Böylece mezmurcu 12-14 ayetlerinde tövbe duasına başlıyor. Çünkü maddesel ve ruhsal şeylerde Tanrı'nın görkemini görmek (hatırlamak), imanlı kişinin günahlı zayıflığını görmesine sebep oluyor.

Tanrı antlaşma vaadini ve Mesih'in kurtuluşumuz için yaptığı işleri, bu yaratılışın armağanları olan maddesel unsurları kullanarak bizlere *hatırlatmayı* seçmiştir – *çünkü bizler ruhsal gerçekleri unutmaya eğilimliyizdir.*

Diğer bir şekilde ifade edersek, Tanrı ekmek ve şarap unsurlarını kullanarak antlaşma vaadini, Mesih'in işlerini ve yararlarını maddesel simgelerle birlikte bizlere tekrar sunar. Böylece bizlerin imanda büyümesi için gerekli olan ruhsal beslenmeyi Tanrı sakramentler aracılığı ile sağlar.

Yeşaya 35:2 İnsanlar RAB'bin yüceliğini, Tanrımız'ın görkemini görecek.

İbraniler 12:14 Herkesle barış içinde yaşamaya, kutsal olmaya gayret edin. Kutsallığa sahip olmadan kimse Rab'bi göremeyecek.

Benzer şekilde ruhsal silahlarımızı ya da ruhsal donanımlarımızı unutmaya eğimli varlığımız, “*halkının arasında yaşamak isteyen Tanrı*” düşüncesini, sonsuz yaşamda mümkün bir şey gibi algılamaya eğimlidir.

Düşmüş dünya bizlere kendisini sürekli *gerçek (kalıcı)* olarak hissettirmeye çalışır. Düşmüş bir bedendeki yaşamda dokunabildiğimiz, görebildiğimiz maddesel şeyler bizlere her zaman daha gerçek gibi gelir (krş. Matta 6:19-20). Ancak Tanrı şimdiden bizimledir; Kutsal Yazılar aracılığı ile çalışan Kutsal Ruh, Söz’ün vaazı veya kelam çalışması sırasında bu gerçekleri aklımızda ve yüreğimizde onaylar; bizler okurken ya da dua ederken Kutsal Ruh bizleri iman, aydınlanış, bilgelik ve ihtiyacımız olan diğer şeyler için bereketler. Bu şekilde Ruh, Tanrı’nın *yanımızdaki (aramızdaki)* varlığını duyumsayarak yaşamamızı sağlar. Benzer şekilde sakramentler aracılığı ile Tanrı aramızdaki gücünü ve varlığını tecrübe edebilmemiz için bizlerin iç varlığına özel bir şekilde dokunur (seslenir).

Rab’bin Sofrası Sakramenti Üzerine –13

Tanrı’nın aramızda olma vaadi (Matta 5:8) şimdiden başlamıştır. Elbette bu vaat sonsuz yaşamda tam bir doluluk ile yaşanacaktır (Vahiy 22:4).

Böylece halkının arasında yaşamak isteyen Tanrı'yı tanımamız (Yuhanna 1:18) için, Mesih lütuf ve gerçekle dolu olarak aramıza geldi. Ancak çarmıhtan sonra Mesih göklere yükselince havariler (ve devamında kilise) yalnız mı kalacaktı? Tanrı sadece bir kez ve kısa zaman için görünüp bir daha imanlılara bu kadar yakın olmayacak mıydı?

Yuhanna 14:16 Ben de Baba'dan dileyeceğim. O sonsuzlukta sizinle birlikte olsun diye size başka bir Yardımcı, Gerçeğin Ruhu'nu verecek. Dünya O'nu kabul edemez. Çünkü O'nu ne görür, ne de tanır. Siz O'nu tanıyorsunuz. Çünkü O aranızda yaşıyor ve çinizde olacaktır.

18 Sizi öksüz bırakmayacağım, size geri döneceğim.

Kutsal Ruh'un dökülüşü Mesih'in tekrar geleceğinin güvencesi olduğu gibi, Kutsal Ruh'un gücüyle Söz'ün eşlik ettiği sakramentler, Tanrı'nın aramızdaki varlığından bizleri emin kılmaktadır. Halkının ortasında yaşamak isteyen Tanrı, sakramentlerde antlaşma vaadini ve Müjde Sözü'nü görünen maddesel unsurlarla birlikte bizlere yeniden sunar (Yeremya 31:33-34, İbraniler 12:22-27).

Ekmek ve şarap –*Kutsal Ruh'un gücü ve işleyişi ile*– bize sunulan lütfun tam dolulukla Mesih'te olduğu gerçeğinin kanıtları olarak sofrada gözümüzün önündedir. Bizler Mesih'in son akşam yemeğine

katılmak üzere oradayızdır (*yani anmak –hatırlamak-tarihsel bir gerçeğe katılmamıza eşlik eder*). Bu yüzden de bu sakramente Mesih'in özel olarak bizimle olduğunu biliriz.

Bu yüzden bu sakramente bizleri Mesih'ten besleyen göksel bir lütuf olarak bakarız. Mesih'te güçlenmek ve imana sarılmak için, paydaşlık yaşamının devamı için (I.Korintliler 10:16-17; 12:13), bu göksel beslenme gereklidir. Halkının ortasında yaşayan Tanrı'yı tekrar tekrar hatırlamak, Mesih ile birlikte son akşam yemeğini tecrübe edebilmek, vaftiz olmuş her imanlı kişi için bir bereket ve ayrıcalıktır.

Bu yüzden bu sofraya Mesih'in tekrar gelişine bakılarak yapılan bir övgü, şükran ve paydaşlık şöleni olarak önemlidir.

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –14

Mezmur 19 bu yaratılışın görsel bir kitap gibi Tanrı'ya tanıklık ettiğine dikkat çekmektedir. Mezmurcu burada gökyüzüne bakınca bu yaratılışın Tanrı'nın görkemine tanıklık ettiğini görüyor. Bunun yanında yaratılışın tanıklığının Kutsal Yazılar'ın tanıklığı ile uyum içinde olduğunu fark ediyor. Mezmurcu burada "*bu dünyasaldır (fiziksel, maddesel) –iyi değil; bu ruhsaldır (gökseldir) –iyidir*" şeklinde bir ayrıma gitmiyor. Çünkü ikisi de Tanrı'nın işidir ve ikisi de iyidir.

Böylece Tanrı'nın yaratılış ve sağlayış işleri bizleri O'na hayranlıkla tapınmaya yönlendiriyor. Mezmur 19'da **fiziksel yaratılışın, ruhsal gerçekleri daha iyi anlamamıza yardım ettiğini görüyoruz.**

Bu noktada unutmaya eğilimli kimseler olduğumuzu tekrar hatırlayalım; dünyanın kendisi bizler için çoğu zaman vaatlerden daha gerçekmiş gibi görünüyor. Dokunabildiğimiz, görebildiğimiz şeyler bizlere daha gerçek gibi geliyor. Mezmur 19'da ise yaratılış da (doğal vahiy) Kutsal Yazılar da iman yaşamı için gerekli unsurlar olarak karşımıza çıkıyor (krş. Mezmur 8, 136:5-9; 148:3).

İman atamız İbrahim Mezmur 19'u hatırlatan bir tecrübe yaşamıştı. Tanrı İbrahim'ı çağırıp onu bereketlemişti (Yaratılış 12:1-4). Tanrı İbrahim'e antlaşmanın devamı için vaade dayalı bir soyun babası olacağını müjdelemişti. Bir zaman sonra Rab bir görümde İbrahim'e tekrar göründü (Yaratılış 15:1-7). İbrahim kendisinin ve karısının yaşı geçmiş olduğundan bir çocuk sahip olamayacağına inanmaya başlamıştı. Bu yüzden Rab ona *"korkma!"* diye seslendi ve *"Senin kalkanın benim. Ödülün çok büyük olacak"* dedi. İbrahim çocuğu olmadığı için mirasının soyundan olmayan birine kalacağını *düşünmeye (korkmaya)* başlamıştı. Çünkü dünyaya baktığında başka bir yol gözüküyordu. RAB ona *"öz çocuğun mirasçın olacak"* diye vaat ettiği zaman İbrahim bunu anlayamadı.

İbrahim bundan emin olmak istedi. O zaman Rab ona “göklere bak, yıldızları sayabilir misin? Soyun o kadar çok olacak” dedi.

Tanrı'nın burada ne yaptığına bakın: Tanrı bu yaratılışa ait bir şeyi (yıldızları), yani maddesel unsurları, kendisini açıklamak için kullanıyor.

Tanrı burada antlaşmanın vaat sözlerini yıldızlara iliştiyor; burada Tanrı kendisini, işlerini, vaatlerini daha iyi anlamamız için fiziksel yaratılışı kullanıyor. Tanrı kendi sözlerini yıldızlarla birlikte İbrahim'e sunduğu zaman, İbrahim iman ediyor ve Tanrı'dan günahların affı armağanını (*doğruluk –aklanma*) alıyor.⁵

İbrahim'de vaat sözünü etkin kılmak için yıldızları kullanan Tanrı, Yeni Ahit döneminde Mesih'in çarmıhta yaptığı kurbanı simgelesin ve aynı vaatleri bizlerde mühürlesin diye ekmek ve şarabı kullanıyor.

Bu yüzden Rab'bin Sofrası bizleri Mesih'in çarmıhtan önceki son akşam yemeğine dahil ediyor; antlaşmanın bir gereği olarak sunulan kurbanla simgelenen Mesih'i bu sembolik yemek aracılığı ile bizlerde onaylıyor; ruhsal ve simgesel bir sofrada Tanrı vaatlerinin sarsılmazlığından bizleri emin kılıyor; imanımızı güçlendiriyor, Mesih'i ve işlerini, unutmaya eğimli olan bizlere tekrar sunuyor. Bu yüzden imanla bu sofradan

⁵ bkz. Rev. Robert E. Lynn , Sakramentler, 2012

yiyip içenler, ruhsal anlamda Mesih'in bedeninden ve kadından beslenmiş oluyor.

Bu yüzden sakramentlerde bizlere konuşan Tanrı'nın, bu sofrada özel olarak bizimle olduğunu biliyoruz.

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –15 (I.Korintliler 11:26-31)

Sahibi Mesih İsa olan bu sofraya katılırken, *"kişi önce kendini sınasın"* diyen ayet gereği kendimizi gözden geçirmemiz gerekiyor. *Kendimizi sınamamız ve doğrulukla yargılamamız, öncelikle Rab'bin bedenini fark etmemiz için gereklidir.* Genelde bu ayetlere bakarken suç ve günahlar üzerinde düşünürüz. Tövbe gerekli bir sınama yolu olsa da, suçlarımıza ve günahlarımıza sebep olan esas kök hakkında da düşünmemiz gerekir. Rab'bi tanımakta ilerledikçe Rab'bin bedenini fark ederiz: *düzenli Kutsal Yazılar'ı okuyor muyum; dua hayatında ilerleme içinde miyim; geçen zaman boyunca Tanrı'yı daha fazla tanımaya devam ediyorum..?*

Kutsal Yazılar Tanrı'yı sevmek ve insanı sevmek için temeldir (Matta 22:37-40). Günah ve düşüşlerimize sebep olan şeyin kaynağında sevgisizliğimiz olabilir mi diye düşünmemiz gerekir:

- I.Korintliler 13:4 Sevgi sabırlıdır, sevgi şefkatlidir. Sevgi kıskanmaz, övünmez, böbürlenmez.
- 5 Sevgi kaba davranmaz, kendi çıkarını aramaz, kolay kolay öfkelenmez, kötülüğün hesabını tutmaz.
- 6 Sevgi haksızlığa sevinmez, gerçek olanla sevinir.
- 7 Sevgi her şeye katlanır, her şeye inanır, her şeyi umut eder, her şeye dayanır.
- 8 Sevgi asla son bulmaz...

Tanrı'ya olan sevgide büyüdükçe insanı sevebiliriz; Tanrı'nın sevgisiyle insanı affedebiliriz; bu sevgiyle esenlik ve barıştırma hizmeti için çalışabiliriz (II.Korintliler 5:18-20). Böylece sevgide ve bilgide ilerlemeye çalışmak, Tanrı'ya olan itaatimizi güçlendirecektir. Böylece günahlarımız dahil sevgide, bilgide, itaatte, hizmet ve tanıklıkta kendimizi sınavabiliriz. Böylece Rab'bin bedenine ve kanına karşı suç işlemeyen bu sofraya katılmakla Mesih'ten içsel olarak besleniriz.

Mesih'in alçalarak aramıza gelmesinin, çarmıh acılarının, ölümünün ve gömülmesinin, dirilmesinin ve yükselmesinin yararlarından ruhsal anlamda besleniriz. Mesih'in bir gün tekrar geleceği güne kadar, bizlerin yararına göklerde kaldığını hatırlamakla, bu sofrada teselli ve umut buluruz; günahlı ve zayıf canlarımız bu şekilde Mesih'ten beslenerek güçlenir.

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –16

Bu sofrada kırdığımız ekmek ve şükrettiğimiz kâseyi olağan bir yemek olmaktan çıkaran şey, Kutsal Ruh'un gizemli işleyişidir. Ekmeğin ve şarabın gündelik kullanım amacından çıkarılıp Tanrı'ya ayrılmış olarak kullanılması için, bu sofradaki sembolik yemeğe lütuf eşlik eder; böylece sakramentin dışsal unsurları "*Kutsal Ruh'la ve ateşle vaftiz*" yetkisine sahip olan (Matta 3:11) Mesih'e bizleri odaklar.

Yürekle ilgili değişim Kutsal Ruh'un işi olduğu için (Romalılar 2:28-29), sakramente eşlik eden lütuflar bizlerde imanı güçlendirir.

Sakramentler bizleri Mesih'e odakladığında, imanımızı güçlendirdiğinde ne olur? Güçlü duygularla sofraya yaklaşırız. Göksel bir esenliği tadarken, kime ait olduğumuza dair emin olmayı (güveni) tecrübe ederiz.

Rab tarafından bu sofraya davet edilmiş olmak, Rab'bin davet ettiği diğerleri ile bu sofrayı paylaşmak, Rab'bin kilisesine ait bir üye olmanın bu dünya önünde bizleri nasıl bir yaşam ve hizmet ile sorumlu kıldığını düşünmek, aynı zamanda kendimizi paydaşlık için *sınamamızı* da gerektirir. Kiliseyi meydana getiren taşların birbirine bağlanmış ve birbiri üzerinde yükselerek tek bir binayı meydana getirdiği (I.Petrus 2:5) gibi, Mesih'in ruhani bedenini dünyada görünür

kılmak için Söz ve Ruh aracılığı ile bizler de tek bedende bir araya getirildik.

I.Korintliler 12:13 İster Yahudi ister Grek, ister köle ister özgür olalım, hepimiz bir beden olmak üzere aynı Ruh'ta vaftiz edildik ve hepimizin aynı Ruh'tan içmesi sağlandı.

Efesliler 2: 19 Böylece artık yabancı ve garip değil, kutsallarla birlikte yurttaş ve Tanrı'nın ev halkısınız.

20 Elçilerle peygamberlerden oluşan temel üzerine inşa edildiniz. Köşe taşı Mesih İsa'nın kendisidir.

21 Bütün yapı Rab'be ait kutsal bir tapınak olmak üzere O'nda kenetlenip yükseliyor.

22 Siz de Ruh aracılığıyla Tanrı'nın konutu olmak üzere hep birlikte Mesih'te inşa ediliyorsunuz.

Böylece Mesih'teki bereketlere paydaş (Romalılar 8:32) olan diğerleri ile paydaşlığımızı mümkün kılan Müjde için de şükredelim. Övgü ve şükranımız, bedendeki bütün üyelere hizmet edip onları güçlendirmek ve donatmak için (Romalılar 12:4-8, I.Korintliler 12:20-27, Filipililer 2:1-4) bizleri teşvik etmektedir. Bu sofrada Mesih'ten beslenmemizin doğal sonucu budur: tövbe (paklık), paydaşlık (Rab'le ve kilise ailesi ile), hizmet (bütün uluslara), imanda onaylanma (yeni doğuşu fark etmek), övgü ve şükran (krallığın sevinci tatmak)...

Unutmayın, paydaşlığımız bizim bu sofrada olmamızın sebebi olan Mesih'ten geliyor; bizim isteğimizden ya da gayretimizden değil; paydaşlığımız son akşam yemeğini bize emreden ve bu sofranın mümkün olması için çarmıha giden Mesih'ten kaynaklanıyor (Yuhanna 10:16 krş. 17).

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –17

Tarihte yaşamış olan Mesih kişinin, tek seferde tüm zamanlar için geçerli bir kurban yapmış olduğunu anmak, imanımızın gözlerini çarmıhtaki İsa Mesih'e ve O'nun ölümü yenen dirilişine odaklıyor. İman aracılığı ile Mesih ile birleşmiş olmamız, çarmıhta acılarında, mezarda ve göklere yükselişinde O'nun bedeninde bir üye olduğumuz anlamına geliyor (krş. Efesliler 2:6). Böylece sakramentler imanımızı bir gün tekrar gelişine baktığımız Mesih'e odaklıyor; bu şekilde gelecek zamana bakarak şimdiki zamanı Mesih'te yaşamaya çalışıyoruz.

Bizler şimdi ve daima diri olan Mesih ile Kutsal Ruh'un gücünde bu sofrada bir araya geliyoruz. Sofradan aldığımız bu küçük görünebilir maddi pay, imanımızın gözlerinde Mesih'in bütün dünyanın kurtarıcısı olduğunu yeniden onaylıyor; bu şekilde imanımızı güçlendiriyor. Sofraya yaklaşırken Mesih'in alçalışla aramıza gelişini, günahkarları kurtarmak üzere Müjde'yi vaaz etmesini, hastaları iyileştirmesini, tutsakları özgür

kılmasını, çarmıh acılarını ve ölümünü hatırlıyoruz;
Mesih'in ölümü yenen dirilişi *sayesinde* bu sofraya
davet edilmiş olduğumuzu tekrar düşünüyoruz.

Övgü ve şükranla bu sofraya yaklaşabilmek için
yürekerimizi şimdi alçaltalım; itiraf ve tövbe ile paklık,
kutsallık, adanmışlık dileyelim...

(Yöneten: Kelam şöyle diyor):

*1.Korintliler 11:26 Bu ekmeği her yediğinizde ve bu
kâseden her içtiğinizde, Rab'bin gelişine dek Rab'bin
ölümünü ilan etmiş olursunuz.*

*27 Bu nedenle kim uygun olmayan biçimde ekmeği
yer ya da Rab'bin kâsesinden içerse, Rab'bin
bedenine ve kanına karşı suç işlemiş olur.*

*28 Kişi önce kendini **sınasın**, sonra ekmekten yiyip
kâseden içsin.*

*29 Çünkü bedeni fark etmeden yiyip içen, böyle yiyip
içmekle kendi kendini mahkûm eder.*

*30 İşte bu yüzden birçoğunuz zayıf ve hastadır,
bazılarınız da ölmüştür.*

*31 Kendimizi doğrulukla yargılasaydık,
yargılanmazdık.*

*Bunun için Rab'bin önüne gelelim, aklımızı ve
yüreğimizi sınavalım, samimi itiraf ile kötü
yollarımızdan, hatalarımızdan dönelim...*

"Atalarımızın Tanrısı RAB,

*halkının dualarını dinle; bizleri yenile
her günah ve utançtan bizleri temizle...*

*Seni arayanları gözbebeğin gibi koru
tövbe ve itiraflarımızı kabul et
halkına şifa ver, imanımızı güçlendir...*

*Gizlide ve açıkta olan dualarımıza bak
umudumuz, güvenimiz sanadır...
Mesih adıyla Kutsal Ruh'un gücünde sana dua
ederiz."*

ON EMİR (1-4):

- Karşımda başka ilahların olamayacaktır.*
- Kendine gökte, yerde ya da sularda yaşayan canlıya benzer put yapmayacaksın.*
- Tanrının RAB'bin adını boş yere ağzına almayacaksın.*
- Şabat Günü'nü kutsal sayarak hatırla.*

*Yaratan ve Kurtaran Tanrımız, yalnız sana karşı
günah işledik, senin gözünde kötü olanı yaptık...
Seni bütün kalbimizle sevemedik, Sen kutsalsın, bize
merhamet eyle...*

ON EMİR (5-10):

- Babama ve anneme saygı göster.*
- Zina etmeyeceksin.*
- Çalmayacaksın.*

–Komşuna karşı yalan tanıklık etmeyeceksin.
–Komşunun evine göz dikmeyeceksin.

Atalarımızın Tanrısı Rab, samimi tövbe ile sana geliyoruz, kutsal emirlerine karşı geldik, kutsal yasaklarını dinlemedik, doğru yoldan saptık ve kötülük yaptık... insanı kendimiz gibi sevemedik, Sen Kutsalsın, bize merhamet eyle...

*(I.Korintliler 11:23-25..., sofranın kurulup halka açılır)
(sofranın kapatılması: I.Korintliler 11:26)*

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –18

(I.Korintliler 11:26-32)

Bu sofraya “*Rab'bin Sofrası*” diyoruz, çünkü sofranın sahibi Mesih İsa'dır. Bu sofraya Mesih sizi davet ediyor. Yani bizler geçmişteki bir olayı sadece hatırlamış olmak için bu sofrayı yapmıyoruz; çünkü bu sofranın sadece bir anma töreni değildir; yani bu sofrada “*benim anmam – hatırlamam*” merkez değildir. Rab davet etti ve bizler katılıyoruz.

Bu sofradaki anma, bizleri geçmiş ve geleceğe katılımcı olmaya davet ediyor; yani bir törenin *izleyicisi* değil, imana dair gerçeklerin *katılımcısı* olmak üzere burada toplandık; Rab'bin daveti üzerine buradayız; Rab'bin kanı pahasına doğmuş olan kilisedeyiz; Rab'bin sağladığı

malzemeler olan ekmek ve şarabı kullanıyoruz –bizim kendimizin var ettiği bir şey yok; sofraya ihtiyaç içinde olan kullar olarak geliyoruz. Bu yüzden sofraya katılmak bizleri her zaman daha alçakgönüllü ve yumuşak huylu kılmalıdır. Çünkü *kendimizi sınamak, bedeni fark etmek, kendimizi doğrulukla yargılamak*, bizleri *Rab’bin terbiyesi* altında eğitmek üzere yenileyecektir.

Bu yüzden imanla ve cesaretle şunu söylüyoruz: Rab buradadır, burada bizimledir, aramızdadır...

Disiplin edilmek ya da terbiye edilmek bize olumsuz gibi gelse de, bu, iman yaşamında ilerlemek anlamına gelmektedir. Çünkü ayet *“dünyayla birlikte mahkûm olmayalım diye Rab bizi yargılayıp terbiye ediyor”* diyor; bizim yararımız için olan bir şeyden bahsediyor; Rab’bin bizi dünyanın mahkûmiyetinden kurtarması, bir bereket değilse nedir?

Tövbe ve alçalışla bizi davet edenin yüzünü arayalım, sevgi ve sevinçle hizmet için Rab’be bakalım, Mesih’e ait bir halkın yaşamında (paydaşlıkta) paklık ve kutsallıkla devam etmek için O’ndan lütfunu dileyelim. Tanrı’yla ve kilise ailesiyle ilişkimizde yenilenmeyi arayalım, yeni yaşamı özleyenler olarak Mesih suretinde büyümek için dua edelim. Bunları aynı zamanda başkalarına merhametli olabilelim, başkalarını Rab’bin bizi affettiği gibi affedebilelim diye de istemeliyiz; yaşadığımız yerlerde Tanrı’nın karşılıksız sevgisi, cömert merhameti

aracılığımızla görölsün diye dua etmeliyiz; ve bu sofraya hazırlanırken ve katılırken bütün bir iman yaşamında Mesih'in bizlere bıraktığı örneğe göre devam etmeye her durumda hazır olmak için dua etmeliyiz... Çünkü *Mesih'in tekrar gelişine kadar O'nun ölümünü ilan eden* bir yaşam için çağrıldık (bereketlendik).

(yöneten uygun bir okuma ile itiraf ve tövbe duaları yapar)

(Hep Birlikte)

Tanrı Kuzusu,

dünyanın günahını kaldırırısın,

bize merhamet eyle,

Tanrı Kuzusu,

dünyanın günahını kaldırırısın,

bize merhamet eyle,

Tanrı Kuzusu,

dünyanın günahını kaldırırısın,

bize esenlik bağışla.

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –19

Rab'bin Sofrası'na her katıldığımızda, Mesih'le birleşmiş olmak, kilisenin bir üyesi olmak gibi ayrıcalıklarımız, bizleri Tanrı'ya karşı artan bir itaat ve bağlılık ile yürümeye teşvik ederken, bu sofradaki paydaşlığımız bizlere kim olduğumuzu hatırlatıyor ve bunu dünyanın gözünde görünür kılıyor:

Efesliler 2:11 Bunun için, öteki uluslardan doğan sizler bir zamanlar ne olduğunuzu anımsayın: Bedende elle yapılmış sünnete sahip olup "sünnetli" diye anılanların "sünnetsiz" dedikleri sizler,

12 o zaman Mesih'siz, İsrail'de vatandaşlıktan yoksun, vaade dayanan antlaşmalara yabancı, dünyada umutsuz ve tanrısızdınız.

13 Ama bir zamanlar uzak olan sizler, şimdi Mesih İsa'da Mesih'in kanı sayesinde yakın kıldınız.

Ayetler burada Tanrı'nın ev halkı olanlar ile olmayanlar arasındaki farkı belli etmektedir. Bu da bu sofrada şükranla andığımız ve övgüyle kutladığımız gerçekleri gözden geçirmeye bizleri teşvik etmektedir; dünya ile imanın ev halkını farklı kılan şeyleri yeniden düşünmemize ve bunları imanla yeniden sahiplenmeye bizleri davet etmektedir.

Rab'bin Sofrası bizlere iman, antlaşma, Mesih'in çarmıh ölümü, Mesih'in tekrar gelişi, sonsuz yaşam, karşılıksız sevgi, Mesih'in çarmıhta yaptığı kurban, Kutsal Ruh'un gizemli işleyişi, Ruh'la dolu bir yaşam, günahların affı, itiraf ve tövbe, kutsallık, hizmet ve tanıklık gibi pek çok şeyi hatırlatıyor. Bunlar da imanın ev halkı ile olan paydaşlığımızı da yeniden gözden geçirmemize sebep olmaktadır. Çünkü hatırladığımız şeyler veya baktığımız bu ayetler bizleri Hristiyan yapan ve dünyadan ayıran

şeyleri gözümüzün önüne getirmektedir. Dolayısı ile kendimizi sınarken, dünyaya ve kardeşlerimize olan yaklaşımımızı etkileyen şeyin iman olduğunu hatırlayalım. Böyle bir kendini sınama samimi paydaşlık için gereklidir:

II.Selanikliler 1:3 Çünkü imanınız büyüdükçe büyüyor, her birinizin öbürüne olan sevgisi artıyor.

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –20 (Efesliler 2:11-13)

Bu ayetlerde Tanrı'nın ev halkı olanlar ile olmayanlar arasındaki fark görünür olmaktadır:

Efesliler 5:8 Bir zamanlar karanlıktınız, ama şimdi Rab'de ışıksınız. Işık çocukları olarak yaşayın.

Tesniye 5:15 Mısır'da köle olduğunu ve Tanrının RAB'bin seni oradan güçlü ve kudretli eliyle çıkardığını anımsayacaksın. Tanrının RAB bu yüzden Şabat Günü'nü tutmanı buyurdu.

I.Korintliler 6:11 Bazılarınız böyleydiniz; ama yıkandınız, kutsal kıldınız, Rab İsa Mesih adıyla ve Tanrımız'ın Ruhu aracılığıyla aklandınız.

Koloseliler 1:21 Yaptığınız kötülükler yüzünden bir zamanlar düşüncelerinizde Tanrı'ya yabancı ve düşmandınız.

Koloseliler 2:13 Sizler suçlarınız ve benliğinizin

sünnetsizliği yüzünden ölüyken, Tanrı sizi Mesih'le birlikte yaşama kavuşturdu. Bütün suçlarımızı O bağışladı.

Filipililer 3:3 Çünkü gerçek sünnetliler Tanrı'nın Ruhu aracılığıyla tapınan, Mesih İsa'yla övünen, insansal özelliklere güvenmeyen bizleriz.

Bu yüzden şükranla andığımız ve övgüyle kutladığımız gerçekleri her zaman düşünelim. Bunları imanla yeniden sahiplenmeye çalışalım. Bizleri dünyadan ayıran değerlerimizle birlikte varız; tuz ve ışık olmak için varız, yani kendi yararımız için değil bütün dünyanın iyiliği için bu dünyada varız...

Bu yüzden imanda, tövbede, adanmışlıkta, kelamda, sabırda, merhamette yenilenmek için Rab'bin yüzü önüne gelelim, yüreklerimizi alçaltalım, paklık ve kutsallık dileyelim; Mesih'in yaşamını sürdürebilmek için donanmayı dileyelim...

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –21

(I.Korintliler 11:26-32)

Rab'bin Sofrası sakramentine yaklaşırken *“kişi önce kendini sınasın”* diyen ayet gereği kendimizi gözden geçirmemiz (*doğrulukla yargılamamız*) gerekli bir disiplindir (28, 31). Çünkü kutsal bir krallığın vatandaşları olarak, *bedeni fark etmeden* bu sofradan

pay almak kralımızı aşılamak (27) anlamına gelir; böyle bir durum bizleri yargı altına getirecektir (29-31).

Yaşamımızı yenilemek üzere adımlarımızı güçlendirmek için Rab'be bakarak zayıflıklarımızla ve günahlarımızla açıkça yüzleşmemiz gerekiyor. Bu sofraya katılmanın bütün yararları bakımından böyle olması gerektiği ayetlerde açıkça belirtilmiştir.

Bu sofraya yaklaşırken kişisel disiplin açısından diğer bir ayet de *'kendimizi doğrulukla yargılamaktan'* bahsetmektedir. Sıklıkla başarıları kendimize ait gibi görmek hatasına düşeriz. *Kendimizi sınaama ve yargılama* konusunda Mesih'e bakarak ciddiyetle düşünürsek, yaptığımız şeyleri başarının kendisi gibi görmekten ve kendimizi başarının merkezine koymaktan kaçınabiliriz. *"Beni anmak için böyle yapın"* diyen ayete bakıp, *"Rab, bak, seni anmak için geldim, seni anmak için buradayım"* gibi bir düşünceye sahip olamayız.

Sofranın sahibi Mesih İsa, bizi davet eden Mesih İsa ise; layık olmadığımızı bilerek katılmamız. Bu noktada *"kendimizi doğrulukla sınaamamız,"* pratikte kendimizi Mesih ile sınaamamız anlamına gelmektedir. Yaşamlarımızı Mesih'teki paklık ve kutsallık ile sınırsak, kelamın ahlaki esasları ile kendimizi yargılasak bereketleniriz (krş. I.Korintliler 1:30). Bu durumda yargının suçlayan ağırlığı bize yük ya da tökez olmaz.

Geçen zamana bakarak Kutsal Ruh'ta meyve vermeye devam ediyor muyum diye düşünmek önemlidir? Çünkü sizde *“sevgi, sevinç, esenlik, sabır, şefkat, iyilik, bağlılık, yumuşak huyluluk ve özdenetim”* ne kadar varsa, Kutsal Ruh'la o kadar dolusunuz demektir.

Dünyaya hizmet ve kardeşlerle paydaşlığınızın (II. Selanikliler 1:3) kalitesini belirleyen bir ölçü olarak Ruh'taki meyveye bakmak, daha doğrusu kendimizde bir meyve aramak bile kişisel disiplin açısından önemlidir. Öncelikle bu sofrada paydaşlığımız olan diğerleri ile ışıktaki bir ilişki için ve dünya önünde pak bir yaşam ve tanıklık için Ruh'taki meyveye bakmamız gerekir. Çünkü sözlerimiz ve işlerimiz arkasındaki düşünceyi etkileyen şeyler ya bu meyvededir ya da bu meyve bizde eksiktir.

Kendimizi *“şu konuda hata yaptım, şu konuda günahlıyım...”* gibi sınımamız, tövbe ve af dileme için önemliyse de, kendini sınamak bundan daha fazlasıdır. *“Bana karşı suç işleyenleri bağışlıyor muyum?”* diye düşünmek, Müjde'ye bakarak kendimizi tartmamız için gereklidir; ve Ruh'un meyvesine bakarak *“hem kilise ailesine hem de dünyaya Mesih'ten bir merhamet ve sevgi, Mesih'ten bir bağışlama ve teselli götürmekte üzerime düşenleri yapıyor muyum?”* diye düşünmek, kendimizi doğrulukla (Mesih ile) yargılamanın bir gereğidir.

(tövbeye için: Tesniye 9:7 Tanrınız RAB'bi çölde nasıl kızdırdığınızı anımsayın, hiç unutmayın. Mısır'dan çıktığınız günden buraya varıncaya dek, RAB'be sürekli karşı geldiniz)

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –22 (I.Korintliler 11:26-32)

Bu sofraya yaklaşırken *“kendimizi sınamak ve kendimizi doğrulukla yargılamak”* hakkında açık bir uyarı olduğunu hatırlayalım. Bu konuda bazı ayetleri gözden geçirmemiz de faydalı olabilir (Galatyalılar 6:4, I.Yuhanna 3:20-21, II.Korintliler 13:5, Ağıtlar 3:40, Hagay 1:5):

Matta 5:23-24 Bu yüzden, sunakta adak sunarken kardeşinin sana karşı bir şikâyeti olduğunu anımsarsan, adağını orada, sunağın önünde bırak, git önce kardeşinle barış; sonra gelip adağını sun.
(ya Tanrı'nın sana karşı bir şikayeti varsa? İnsanlarla ilişkilerinde bir sorun varsa, Tanrı'yla ilişkisinde bir sorun vardır –Vahiy 2:5; 3:2-3)

Adem'den gelen günah ve kötülük hastalığımızı iyileştirmek için, böyle bir kendini sınamayı sadece bu sakramenti kutlamak için değil, genel bir iman disiplini olarak uygulamamız gerekir.

Bu durumda ruhsal ve ahlaki durumumuzu gözden geçirmemiz gerekiyor –*bunu Rab'be ve Söz'üne bakarak yapmamız gerekiyor*. Çünkü kendimizi Mesih ile kıyaslamamız doğru bir iman disiplini olur.

Kiliseden tanrısızlığın tohumu uzak olsun diye (Romalılar 11:26) kendimizi sınınamamız ve kendimizi Tanrı'daki doğrulukla yargılamamız gerekiyor. Tanrı'yla ve insanla olan ilişkimizi gözden geçirmemiz gerekiyor. Böylece lütfa muhtaç kimseler olduğumuzu görerek herkese lütfekar bir şekilde yaklaşabiliriz.

Yüzleştığımız günahattan uzaklaşabilmemiz için *kendimizi sınınamamız gerekiyor*; ve kendimizi *doğruluğumuz olan Mesih'e bağlanmak üzere yargılamamız gerekiyor* günahattan uzaklaşmak, Mesih'e (kutsallığa, doğruluğa, kurtuluşa) bağlanmayı getirecektir.

Diğer yandan şunu düşünelim: *kendini sınavan ve kendini doğrulukla yargılayan* bir kimse aklında ve yüreğinde neler yaşar; böyle biri nasıl görünür? Mezmur 26, yüreğini ciddiyetle sınavan bir kimsenin ezgisini bize gösteriyor. Bizler de böyle bir disiplin içinde yürüdükçe mezmurcunun şükranını okuyan değil, buna katılan kimseler olarak yürümeye devam edeceğiz:

2 Dene beni, ya RAB, sına;
Duygularımı, düşüncelerimi yokla.

3 Çünkü sevgini hep göz önünde tutuyor,
Senin gerçeğini yaşıyorum ben.
4 Yalancılarla oturmam,
İkiyüzlülerin suyuna gitmem.
5 Kötülük yapanlar topluluğundan nefret ederim,
Fesatçıların arasına girmem.
6 Suçsuzluğumu göstermek için ellerimi yıkar,
Sunanın çevresinde dönerim, ya RAB,
7 Yüksek sesle şükranımı duyurmak
Ve bütün harikalarını anlatmak için.

Bu ezgilerin bizim canımızdan taşan sözler olabilmesi için, suç ve günahlarımızla yüzleşelim, Kutsal Ruh'u kederlendiren yönlerimizi görmeyi ve yenilenmeyi arayalım. Ruh'la dolu yeni yaşam güçlenerek bizlerde artsın diye hatalarımızı ve zayıflıklarımızı görmek ve bunlardan dönmek için çalışalım. Ahlaki sorumluluklarımızı gözden geçirelim, bütün insanlık ailesi için Mesih'ten bir teselli ve sesleniş olma sorumluluklarımızı hatırlayalım...

(tövbe için: Hezekiel 36:31 O zaman kötü yollarınızı, kötü işlerinizi anımsayacaksınız. Günahlarınız, iğrenç uygulamalarınız yüzünden kendinizden tiksineceksiniz)

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –23
(I.Korintliler 11:26-32)

“Kişi önce kendini sınısın” diyen ayet, devamında “Rab’bin bedenini fark etmek” hakkında konuşuyor. Öyleyse her bir imanlı kişi itiraf ve tövbe ile kendini sınamalı ki, *bedeni fark edebilsin* ve bu sofrada Mesih’ten beslenmek üzere yiyip içebilsin.

Rab’bin bedenini fark etmek, eğer kendimizi Tanrı Sözü ile sınırsak ve eğer kendimizi Mesih’e bakarak sınırsak, bizlerin günahkar Tanrı’nın da kutsal olduğu gerçeği ile yüzleşmemizi gerektirir. *Bedeni fark etmek*, günahın mutlak yargısı için kendisini karşılıksız olarak veren bir sevgiyi görmemiz demektir; Mesih’in bizim yerimize acı çekmesi ve bizi kurtarması demektir. *Bedeni fark etmek*, Mesih’in çarmıhta deşilen bedeninin ve akan kanının bizleri günahın suçluluğundan, Tanrı’nın kutsal adaletinin sonsuz gazabından özgür kılmasını görmek demektir. *Bedeni fark etmek*, yasanın lanetinden, dünyanın kötülüğünden, İblis’in tutsaklığından, günahın boyunduruğundan özgür kılınmış olduğumuza şükretmek demektir; paha biçilemez bir bedel ile Tanrı’nın çocukları olduğumuzu tekrar hatırlamak demektir.

Mesih bir gün göksel ordularıyla dünyayı yargılamak ve kilisesini kurtarmak için tekrar gelecektir. *Bedeni fark etmek*, o son günde bütün yaratılışın önünde Tanrı halkının suçsuzluğunun ilan edileceği güne bakarak, aklanmış kimseler olarak yaşamaya gayretli ve istekli

olmamız demektir.

Öyleyse bu sofraya samimi alçalışla yaklaşalım, samimi itiraf ile ve pak bir tövbe ile bağışlanma dileyelim ve Mesih gibi karşılıksız affedebilmek üzere Kutsal Ruh'un diriliş veren gücünü dileyelim...

(Yöneten uygun bir okuma ile tövbe ve af dileme yakarışlarını sunar)

–İman Açıklaması...

–Övgü/Şükran duaları:

Her Şeye Egemen RAB,

Kutsal, kutsal, kutsaldır.

Yüceliği bütün dünyayı doldurur...

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –24

(I.Korintliler 11:26-32)

Rab'bin sofrasına yaklaşırken, kendimizi sınamamız ve Mesih'in bedenini fark ederek ekmekten yiyip kâsedan içmemiz konusunda ayetin açık uyarısı olduğunu hatırlıyoruz. “*Rab'bin bedenine ve kanına karşı suç işlemiş*” olmayalım diye dikkatli bir şekilde hazırlanmamız gerekiyor. Bilgimizi, düşüncemizi sınavalım, Tanrı'nın bu sakrament için olan amacından faklı bir şeye mi odaklanıyoruz; duygularımızı sınavalım, alınganlık, öfke, bağışlayamama, kıskançlık ya da başka

şeylerle mücadele ediyor muyuz; sofraya yaklaşırken yanlış bir beklentiyle mi katılıyoruz?

Bu sofraya hazırlıksız olarak katılmak, Rab'bin bedenini önemsememek olmaz mı; Rab'bin acılarını görmezden gelmek olmaz mı?

Mesih çarmıhta bizlerin yerine acı çekti, öldü, gömüldü, dirildi; bu yüzden aklandığımızı bilerek sofraya yaklaşıyoruz. *Mesih'in bedenini fark etmek*, bizlere Tanrı'nın çocukları olma özgürlüğünün Mesih'te verildiğini hatırlamaktır; ölümün dikeninden, mezarın zaferinden ve sonsuz lanetten kurtulduğumuzu görmektir.

Bedeni fark etmek, Tanrı'ya sevgiyle ve özgürce yaklaşabilme ayrıcalığımızı görmektir; bu durum bir köle korkusuyla bir efendiye hizmet etmeye çalışmaktan çok farklıdır. *Bedeni fark etmekle*, bir çocuğun sevgili babasına duyduğu güven ve sevgisiyle Tanrı'ya her zaman ve her yerde yaklaşabileceğimizi görürüz. *Bedeni fark etmekle*, Kutsal Yazılar'ın Tanrısı'na itaat ve hizmet arzusunda güçleniriz.

Tanrı'nın kutsal olduğunu tam olarak kavrayamasak da, *Mesih'in bedenini fark etmek* üzere kendimizi sınadığımızda, düşmüş ve günahlı kimseler olduğumuzu anlayabiliriz; kendimizi kurtarabilecek iyi bir işimiz olmadığını, sonsuz yaşama layık olmadığımızı

görebiliriz. Mesih'in tekrar geleceğini ve O'nunla sonsuzluk boyunca yaşayacağımızdan bu şekilde emin oluruz; en önemlisi bu lütfi muhtaç olduğumuzu görürüz.

Kendimizi Mesih'te sınamak ve Mesih'in bedenini fark ederek bu sofraya katılmak, öncelikle kendimizde bir fark yaratacaktır. Bu şekilde sofraya katılmadan önceki kişi ile sofraya katıldıktan sonraki kişi aynı olmayacaktır... daha yüksek bir hayatı özleyerek yüreklerimizi Rab'bin Sofrası'na hazırlayalım...

(tövbe için: Galatyalılar 4:8 Ne var ki, eskiden Tanrı'yı tanımadığınız zamanlarda, gerçek olmayan tanrılara kölelik ettiniz. 9 Şimdiyse Tanrı'yı tanıdınız, daha doğrusu Tanrı tarafından tanındınız. Öyleyse nasıl oluyor da bu değersiz, etkisiz ilkelere dönüyorsunuz? Yeniden onların kölesi mi olmak istiyorsunuz?)

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –25

(I.Korintliler 11:26-32)

Yüreklerimizi Rab'bin sofrasına hazırlamak için, *Mesih'in bedenini fark ederek kendimizi doğrulukla (kutsallıkla) sınamamız*, kendimizi Mesih'le sınamamız ruhani gelişimimiz için uygun bir disiplindir.

Bedeni fark ettiğimiz zaman, kendimizin lütuf edilmeye muhtaç kimseler olduğunu görürüz. Böyle bir zayıflık içinde olduğumuzu görmek, kendini kurtarmaya güçsüz ve yetersiz olma durumuyla bizleri yüzleştirir. İmanımızın güçlenmesi ve sevgimizin büyümesi açısından böyle bir tecrübe önemlidir; çünkü bizler daha günahkar iken, Mesih çarmıhta kurtuluşumuzu sağladı; bizler Tanrı'nın düşmanlarıyken, Mesih bizleri Tanrı'yla barıştırdı (Romalılar 5:8, 10).

Bedeni fark ettiğimizde günahın ne kadar kötü olduğunu görebilir, "ölüme götüren bu bedenden" kurtulmayı bu şekilde isteyebiliriz (Romalılar 7:24). Bu şekilde toprak seviyesinden Mesih seviyesine yükselen bir yaşamı özleyerek, kurtuluşumuza layık olmaya çalışan bir yaşamda devam etmemiz mümkün olacaktır. Bu sofraya dikkatle hazırlanarak yaklaşırız çünkü göksel krallığın daveti göz ardı edilemez bir lütuftur.

Sakramentlerin gündelik yaşamı dönüştüren etkisini hayal etmeye çalışarak, kendimizi sınavalım...

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –26

(I.Korintliler 11:26-32)

Kendimizi sınamak ve doğrulukla yargılamak, bedeni fark eden bir yaklaşımla bizi eğitecektir. Bunun için Kutsal Ruh'un bizlerdeki görünür kanıtları olan ürüne

(meyveye) bakalım. Çünkü Kutsal Ruh bir vaat olmakla birlikte, Mesih'in çarmıh zaferinin (ölümünün ve dirilişinin) onaylanması anlamına gelmektedir (krş. Luka 24:49). Bu yüzden de Ruh, kurtuluşumuzun mührüdür (Efesliler 4:30).

Kendimizi sınamamız sadece eksiklerimizi, günahlarımızı, hatalarımızı görmemiz için değil, Mesih karakterini edinmemiz için de gereklidir. Ruh'un ürünü (meyvesi) bunlardır:

sevgi, sevinç, esenlik, sabır, şefkat, iyilik, bağlılık, yumuşak huyluluk, özdenetim

Ve Ruh'un ürünü bizleri, Mesih'i farklı farklı açılardan düşünmemiz (*Mesih sevgidir, sevinçtir...*) için somut gerçeklerdir. Buna göre bizler de büyümemiz gereken erdemleri somut bir şekilde arzulanabiliriz.

Tanrı'nın kölelikten özgürlüğe getirdiği bir halkı başkalarından ayıran farkın dünyanın gözüne görünür olmasını sağlayan bu üründür.

Bu sofraya en son katıldığımdan bu yana Ruh'un ürünü hakkında daha ciddi düşündüğüm oldu mu; bunlarda büyümeyi arzuluyor muyum? Ruh'un ürünü olan bu şeyler bende görünüyor mu; ben bu ürün aracılığı ile Mesih'in bende olduğunun tanıklığını verebiliyor muyum?

Yaşadığım yerde affedildiğim için affeden biri gibi miyim, barıştırma hizmeti için çalışıyor muyum; sevginin ve merhametin yanında olan kararlar almakta gayretli miyim; lütuf ile kurtulduğum için başkalarına da lütufkar bir şekilde yaklaşıyor muyum?

Kendini sınamak için, kötü olan neler yaptım ve iyi olan neleri yapmadım diye düşünmemiz yerinde olur.

I.Petrus 2:12 İnanmayanlar arasında olumlu bir yaşam sürün. Öyle ki, kötülük yapanlarmışsınız gibi size iftira etseler de, iyi işlerinizi görerek Tanrı'ya, kendilerine yaklaştığı gün yüceltsinler.

Kendimizi sınamasaydık, Mesih'teki kurtuluş (bedenin dirilişi, günahların affı, sonsuz yaşam) hatırlanmamış olurdu ya da anlayamamış olurdu. Bu durumda ne için övgü ve şükran sunulacaktı ki?

Kendimizi Mesih'teki doğrulukla sınamak, bizleri Tanrı'yla ve kardeşlerle paydaşlıkta yeniler ve güçlendirir. Böylece dünyaya hizmet ve tanıklık, övgü ve şükran ile birlikte artarak devam eder.

Şimdi bu sofranın önemini ve bizleri için gereğini düşünerek ciddiyetle hazırlanıp, Rab'bin kilisesini davet ettiği bu yemeği sevinçle kutlayalım.

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –27

Bu sofrada Mesih'in çarmıh ölümü yeniden sergilenmektedir. Bu, bizler O'nun bedeninden ve kanından beslenelim diye teşkil edilmiştir. Ancak bizlerin Mesih'ten beslenme şekli bedensel bir beslenme değildir. Bu sofrada lütufta büyümemiz için ruhsal anlamda Mesih'ten besleniriz; böylece imanda güçlenir ve emin kılınırsınız. Bu beslenme Mesih'le ve Tanrı halkıyla paydaşlığa katıldığımız bir şölendir. Bu yüzden bu sofrada övgü ve şükranda yenileniriz.

I.Korintliler 6:11 Bazılarınız böyleydiniz; ama yıkandınız, kutsal kıldınız, Rab İsa Mesih adıyla ve Tanrımız'ın Ruhu aracılığıyla aklandınız

Bu şekilde Mesih'in kanının günahlarımızı yıkadığını; Kutsal Ruh'un bizlere diriliş ve kurtuluş verdiğini daha iyi anlıyoruz. Bu sofradaki görünen kanıtlarla (*ekmek ve şarap*), Kutsal Ruh bizleri Mesih'in bedenini ve kanını paylaştığımızdan (*ruhsal anlamda beslendiğimizden*) emin kılmak istiyor.

Bizler bu maddesel unsurları Mesih'in bedenine ve kanına işaret eden bir yemek olarak Mesih'in hatırlanması için imanla kabul edip aldığımızda, O'nun acıları ve itaati aracılığı ile bizlerin günahlarımız için olan bedeli ödediğinden emin oluruz (Romalılar 6:5-11). Bütün bunlar Kutsal Ruh'un gizemli işleyişi aracılığı

mümkün olur.

(Mesih'teki Bağışlanmanın İlanı)

İyi Haber (Müjde) budur:

Romalılar 5:17 Çünkü ölüm bir tek adamın suçu yüzünden o tek adam aracılığıyla egemenlik sürdüyse, Tanrı'nın bol lütfunu ve aklanma bağışını alanların bir tek adam, yani İsa Mesih sayesinde yaşamda egemenlik sürecekleri çok daha kesindir.

18 İşte, tek bir suçun bütün insanların mahkûmiyetine yol açtığı gibi, bir doğruluk eylemi de bütün insanlara yaşam veren aklanmayı sağladı.

19 Çünkü bir adamın sözdinlemezliği yüzünden nasıl birçoğu günahkâr kılındıysa, bir adamın söz dinlemesiyle birçoğu da doğru kılınacaktır.

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –28

(I.Korintliler 11:26-32)

Mesih'in kilisesini davet ettiği bu sofraya *kendimizi sınavıp doğrulukla yargılayarak* yüreklerimizi hazırlıyoruz. *Bedeni fark eden* bir yaklaşımla, Mesih'in bizde, bizim Mesih'te olduğumuz gerçeğinde (Galatyalılar 2:20, Yuhanna 14:19-20) Söz'ün ve Ruh'un hizmeti bizi eğitecektir:

II.Korintliler 13:5 İman yolunda olup olmadığınızı anlamak için kendinizi sınavıp yoklayın. İsa Mesih'in

İçinizde olduğunu bilmiyor musunuz? Yoksa sınavdan başarısız çıkarsınız.

Bu sakrament kendimizi (*işlerimizi ve sözlerimizi yani yaşamımızı*) gözden geçirmemiz, itiraf ve tövbe ile yenilenmemiz gerektiğini hatırlatıyor. Böyle yapmadan sofraya katılmak günahdır. Çünkü bedeni fark etmeden sofraya yaklaşmak günahdır. Buradaki disiplin sadece sakramente katılırken değil, bütün yaşam boyunca Tanrı'nın önünde paklıkla devam edebilmemiz için gereklidir.

Bunun için Kutsal Ruh'un bizlerdeki görünür kanıtları olan ürüne (meyveye) bakalım. Çünkü Kutsal Yazılar aracılığı ile bizi aydınlatıp, Müjde'yi bizde etkin kılan ve Mesih'e iman edip yeni doğuşu almamızı sağlayan Kutsal Ruh'un işidir. Kurtuluşumuzun mührü olan Ruh'un imanlı kişideki etkinliği ürün (meyve) vermektedir. Böylece ruhsal ve dünyasal kişi arasındaki farkı Ruh'un ürünü belli etmektedir. Kutsal Ruh'un bu meyvesine bakarak kendimizi sınavımızda Tanrı'yı hoşnut eden bir ilerleme içinde olup olmadığımızı görebiliriz. Ruh'un ürünü (meyvesi) bunlardır:

sevgi, sevinç, esenlik, sabır, şefkat, iyilik, bağlılık, yumuşak huyluluk, özdenetim

Buradaki her ifade bizlere Mesih'i farklı açılardan göstermektedir:

Mesih'te gerçek sevgi vardır; gerçek sevinç Mesih'tedir; Mesih'te gerçek esenlik vardır... Mesih sabırdır; Mesih şefkattir; Mesih iyiliktir...

Ben Mesih'te isem imanımın işleri *sevgi, sevinç... özdenetim* ile birlikte devam eder. Geçmiş zamana göre Ruh'un ürününde büyüyor muyum?

Ruh'un ürünü kiliseye gelince hatırladığım bir şey mi yoksa gündelik yaşamımda işlerimde ve sözlerimde etkin bir şey midir?

Sofraya katılırken samimi itiraf ve tövbe konusunda kendimizi sınarken; kişisel disiplinin ve ruhani hayatın Tanrı'yı hoşnut eden bir yolda ilerlemeye devam etmesi için böyle bir kendini sınama Müjde'yi ve Mesih'i bizlerde etkin ve inanılır kılan Kutsal Ruh'u tecrübe etmemiz için de gereklidir. Aksi durumda Mesih'in yaşamının, Adem'den bu yana yaşayan tüm insanlardan ne kadar ayrı ve özel olduğunu fark etmeden sofraya yaklaşmış oluruz.

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –29

(I.Korintliler 11:26-32)

Mesih'in ölümü ve lütuf hakkında düşünmekle, sevgiyi, imanı ve tövbeyi gözden geçiririz. Böylece *bedeni fark*

ederek sofraya katılırız. Bu anlamda bilgi ve yaş bakımından bunları değerlendiremeyecek olanlar bu sofraya katılmamalıdır. *Kendimizi sınamak ve bedeni fark etmek* açısından sorumlu olduğumuzu unutmayalım.

Doğal insan (I.Korintliler 2:14) Tanrı'ya karşıt (Matta 16:23) durumda (krş. Yuhanna 3:5-6) olduğundan bu sofraya katılamaz. Yeniden doğmuş kimseler ise ancak kendilerini sınavıp doğrulukla yargılayarak, Mesih'in yaşamını (amacını, üstünlüğünü) fark ederek bu sofraya katılabilirler.

İman etmemiş kimseler bu sofraya katılırsa sadece dışsal anlamda ekmek ve şarap almış olurlar; ancak bu sakramentin eşlik ettiği bereketleri ve ruhsal yaşamı alamazlar. Aksine uygun olmayan bir şekilde bu sofraya katıldıkları için kendi üzerlerine yargı getirmiş olurlar.

Yeni doğuş almış kimseler, Mesih ile ruhsal paydaşlığı olan kimseler olduğu halde bu sofraya dikkatli bir şekilde hazırlanmakla sorumlu ise, ne kadar özel ve önemli bir şeye davet edilmiş olduğumuzu göz önüne alalım. Önemli bir şölene, özel bir davete katıldığımızı bilerek, layık olmaya gayret ederek bu sofraya katılalım.

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –30
(I.Korintliler 11:26-32)

Dođal insan hem Tanrı'ya dūřman hem ruhsal anlamda ölü olduğu için (Romalılar 5:10, Efesliler 2:1-3), Tanrı'yla Mesih'te bir paydaşlığı yoktur. Bu yüzden bu sofraya katılmaları uygun değildir.

Sofraya katılmadan önce durup biraz dūřünmek, dua etmek, *kendini sınamak (gözlerimizi dünyadan Tanrı'ya çevirmek, yüreklerimizi Kelam ile tartmak, yaşamımızı Mesih'in bıraktığı örneğe bakarak kıyaslamak)*, paklık için gereklidir. Kutsallığı özleyen bir yüreğimiz varsa, tövbe ve itiraf ile kendini disiplin etmek kaçınılmaz bir gerekliliktir.

Sofraya yaklaşmak için doğru bir şekilde hazırlanmıyorsak, Mesih'in azarladığı ikiyüzlü kimselere (Matta 15:7; 23:13) benziyoruzdur. Tanrı bu sofrayı nasıl teşkil edip düzenlediyse, bizler de buna göre yapmaya dikkat etmeliyiz. Aksi takdirde "*Rab'bin Sofrası'nı*" kendimizin sofrası gibi kullanmaya çalışmış oluruz.

Dışsal olarak yapılan ve doğru gibi gözüken işleri Tanrı onaylamaz ve böyle şeyler Tanrı'ya hizmet olmaz, Tanrı'ya yücelik getirmez (Matta 5:16 krş. 6:16; 23:23-25).

Unutmayın ki, sofranın sahibi Rab'dir. Bu yüzden sofranın, Rab'bin düzenlemesine uygun bir şekilde verilip alınması gerekiyor (krş. I.Korintliler 11:28-31).

Şimdi katıldığımız bu sofranın önemini ve değeri daha iyi kavramaya çalışarak *kendimizi gözden geçirelim*.

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –31 (I.Korintliler 11:26-32)

Bu sofraya nasıl hazırlanıp katılıyoruz? Layık olmadığımızı bilerek (Luka 17:10) katılıyoruz. Diğer yandan *"Tövbede meyve veren bir yolda devam ediyor muyum?"* diye kendimizi sınamak (Matta 3:8), doğru şeyler yapıyor gözükmemize rağmen yüreğimizde dünyaya ait bir şehvet olup olmadığını görmemiz açısından önemlidir. Çünkü yanlışlarımız Kutsal Kitap'ın güvenilirliğine, kilisenin kutsallığına, Mesih'in kurtuluşuna şüphe getirebilir (krş. Romalılar 2:24):

Filipililer 1:27-28 Ancak yaşayışınız Mesih'in Müjdesi'ne layık olsun. ... tek bir ruhta dimdik durduğunuzu, Müjde'de açıklanan inanç uğruna tek can halinde birlikte mücadele ettiğinizi, size karşı olanlardan hiçbir şekilde yılmadığınızı duyayım. Böyle davranmanız onlara bir belirtidir -kendilerinin mahvolacağını, sizlerin ise kurtulacağını gösteren bir belirti...

Geçmiş zamandan bu yana tövbede, imanda, sevgide, paklıkta bir ilerleme içinde miyim, Tanrı'yla ve kardeşlerle paydaşlıkta ilerlemekte miyim; yaşamımı gözün tutkuları veya dünyasal kaygılar mı belirliyor?

Diğer yandan şunu düşünelim: Tanrı'nın işi ile çok meşgul ya da ilgili gibi gözüküyor olabilirim; ancak bu, gerçekte Tanrı'yla yürüdüğüm anlamına gelmeyebilir!

Başka kimselerden daha iyi olduğumuzu düşünmemiz doğru bir yaklaşım olmaz. Yanlışlarımla yüzleşebiliyor muyum; Ruh'un meyvesi iman yaşantımda görünüyor mu? Kendimizi Mesih ile kıyaslamalıyız, başka kimselerle (düşmüş insanlarla) değil.

Çalmaktan dönmek, dedikodudan, kötü bakıştan tövbe etmek iyidir ve gereklidir. Ancak bununla yetinemeyiz; merhamette, sabırda, özdenetimde, uysallıkta, paydaşlığı korumada, affetmekte ilerliyor muyuz; Ruh'un meyvesi bizde var mı, işliyor mu? Birbirimizin yüklerini taşımak konusunda (Romalılar 15:1) ne düşünüyoruz?

Lütuf edilmiş biri olduğum için lütufkar bir şekilde yaşıyor muyum?

(tövbe için: "Ele verildiği gece..." Bizler hangi günahlarla [Yahuda gibi] Mesih'i nasıl ele veriyoruz;

bizler günahlarımızla [Petrus gibi] Mesih'i nasıl inkar ediyoruz?)

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –32

(I.Korintliler 11:26-32)

İbraniler 12:10 Babalarımız bizi kısa bir süre için, uygun gördükleri gibi terbiye ettiler. Ama Tanrı, kutsallığına ortak olalım diye bizi kendi yararımıza terbiye ediyor.

14 Herkesle barış içinde yaşamaya, kutsal olmaya gayret edin. Kutsallığa sahip olmadan kimse Rab'bi göremeyecek.

Rab'bin Sofrası bizleri paklık için eğitiyor (krş. Yeşaya 6:3-7). Çünkü pak bir düşünceye sahip olmadan kutsallığı özleyemeyiz.

Koloseliler 1:10 Rab'be yaraşır biçimde yaşamanız, O'nu her yönden hoşnut etmeniz, her iyi işte meyve vererek Tanrı'yı tanımakta ilerlemeniz için dua ediyoruz.

Rab'bi ne hoşnut eder? Sofraya uygun bir şekilde katılmamız; kendimizi sınavarak, kendimizi doğrulukla yargılayarak ve layık değilken davet edildiğimizi düşünerek bu sofradan yiyip içmemiz Rab'bi hoşnut

eder. Öyleyse Rab'bi hoşnut etmeyen şeyi biliyoruz. Bu konuda özrümüz olamaz.

Uygun olan bir şekilde bu sofraya katılmamız, kendini sınamak, kendini doğrulukla yargılamak ve tövbe etmek konusundan daha fazlasıdır. Bu sofraya uygun bir şekilde katılmamız, *“Rab'bin gelişine dek Rab'bin ölümünü ilan etmek”* konusunda Kutsal Yazılar ile hemfikir olmamız anlamına da gelmektedir. Rab'bin çarmıh ölümünü ilan eden bir yaşam boyunca, O'nun tekrar gelişine bakarak süren bir yaşam için, Mesih'in dünyayı yargılamak ve kilisesini kurtarmak için tekrar geleceğini ilan eden bir yaşam için bereketlendik.

Sofraya katıldıktan sonra, kendimizi sınamamız bu yerde kalmasın, bunları düşünerek dünyaya çıkalım.

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –33 (I.Korintliler 11:26-32)

Bu sakramente hazırlanmak için bu ayetlere bakınca, sadece neler yapacağız, nasıl hazırlanacağız diye düşünmeyin; Rab'bin Sofrası'nın neden özel bir şölen olduğunu da düşünün...

Elçinin bu ayetleri yazdığı sırada Korint kilisesinin birlik ve paydaşlık ruhu içinde bu şöleni kutlayamadığını anlıyoruz. Bazı kimseler bu sofrada çok yemek yediği

için diğeri aç kalıyordu; yani bazı kimseler aç bir şekilde sofraya bakarken, zengin insanların nasıl oburlukla yemek yediğini izlemek durumunda kalıyorlardı. Kimileri aç kalırken bazıları fazla yiyip içmekten sarhoş bile oluyordu. Kuşkusuz bu durum bazı kimselerde öfke, bazı kimselerde açgözlülük, bazı kimselerde kıskançlık yaratmış olmalıdır. Bu türden bir durum kilise içinde bölünme, çekişme ve dedikoduya da ortam hazırlayacaktır. Mektubun yazıldığı dönemde Korint kilisesinin içinde bulunduğu durumun kendisi de bu sofraya için uygun olmayan bir katılım idi.

Bu sofraya hem kişisel olarak hem de topluluk olarak hazırlanmamız, Mesih'in kurtarıcı işine (bedenine ve kanına) karşı gösterilmesi gereken saygıya yaraşır olmalıdır. Yani bu sofrayı kutlama biçimimiz, krallığın şölenine davet edilmiş kimselere yaraşır olmalıdır.

Rab'bin Sofrası'nın neden değerli ve önemli bir kutlama olduğunu düşünerek; Tanrı'nın bu sakramenti hepimizin ortak yararı için düzenlediğini göz önüne alarak bu sofraya hazırlanın... Mesih'in her şeyden çok hatırlanmaya değer işlerini gözden geçirin. Kurtuluşumuzun ne denli Mesih'e bağımlı olduğunu düşünün...

Mesih'in ayakları dibinde yere kapanıp tapınan ihtiyarların *"boğazlanmış kuzu gücü, zenginliği, bilgeliği, kudreti, saygıyı, yüceliği, övgüyü almaya*

layıktır” diyen övgülerine bakarak Şabat Günü tapınmasına yaraşır bir şekilde bu sofraya hazırlanalım... Kuzu'nun düğün şöleninin bir ön tadını tecrübe etmek üzere hazırlanalım (Vahiy 5:12, 14; 19:9).

Rab buradadır, bizimledir...

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –34

Rab'bin Sofrası sakramenti bizlere Kurtarıcımız İsa Mesih'in kendini kurban olarak sunmasını, ölümünü, dirilişini ve tekrar gelecek olmasını tekrar hatırlatıyor. Bu hatırlama Tanrı'yla diri bir ilişki için bizleri teşvik ediyor; Mesih tekrar gelene kadar kilisede kuşaklar boyunca tekrarlanan bu tören, müjdeci bir yaklaşımla yaşamak için bizleri teşvik ediyor. Tanrı'yla ve kilise ailesiyle birlik ve paydaşlıkta güçlenmekle, Mesih'in hem kilisede hem de dünyada kalıcı olarak hatırlanması sağlanmış oluyor.

Bu sofraya ile imanlılar olarak ruhsal anlamda Mesih'ten beslenirken kim olduğumuzu ve kime ait olduğumuzu gözden geçirmekle, Hristiyan olmanın sorumluluklarını tekrar hatırlarız. Tanrı'yla Mesih'te diri bir ilişki için bu şekilde hazırlanırız. Böylece Mesih'in çarmıh üzerinde, tüm zamanlar boyunca geçerli olan kurbanını hatırlamakla, O'nu ve Müjde'yi dünyaya ilan etmek üzere yeniden bina edilirimiz.

Günah gerçeğine rağmen bu sofraya davet edilmiş olmamız, lütuf gerçeğini bizlere gündelik yaşamın her alanında hatırlatmalıdır: affedildiğim için affetmeliyim, lütuf edildiğim için lütufkar yaşamalıyım... bu anlamda Rab'bin Sofrası günah ve kötülük gerçeğine rağmen bize verilmiş bir fırsattır; Tanrı'ya yaklaşmamız için özel bir törendir.

Kutsal Yazılar'a göre özel bir şekilde anma ve dikkatli bir şekilde hazırlanarak (*kendini sınavarak ve doğrulukla yargılayarak*) bu sofraya katılıyoruz; çünkü Tanrı iman eden çocuklarını tüm zayıflıklarında güçlendirmek istiyor; çünkü kutsal Tanrı bu sofrada merhametini sunuyor ve bereketlerini kabul etmemizi istiyor.

Bu tören için uyarıları duyduktan sonra bazı kimseler yeterince uygun olmadıklarını düşünebilirler. Böyle zayıf kimselere, layık olamadığımız halde nasıl layık olmaya çalışarak bu sofraya katılacaklarını öğretmeliyiz, lütfa layık olamasak da layık olmaya çalışarak yaşamak üzere adanmışlıklarını yenilemeleri için teşvik olmalıyız; tövbe ve şükran için sofranın bir fırsat olduğunu öğretmeliyiz.

Bazen de birisiyle sorun yaşayan kimseler olur ve bu sebepten sofraya katılamazlar. Böyle kimseleri ise en kısa zamanda barış yapmaları için teşvik etmeliyiz.

Bu ciddi uyarılar sofraya *uygun olmayan bir şekilde katılanlar kimseler* için yapılmış olduğuna göre, sofranın kendisinin ne kadar değerli olduğunu düşünün... Böyle önemli bir sofraya katılmanın kendisinin de ne kadar değerli olduğunu düşünerek hazırlanın.

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –35

(Bu sizin uğrunuza feda edilen bedenimdir)

Mesih bu sofrada *“bu benim bedenimdir”* derken ekmeği, *“bu benim kanımdır”* derken şarap unsurunu kullanıyor. Böylece Mesih yakın zamanda dünyadan ayrıldığında, iman edenlerin ekme ve şarap simgelerini kullanarak kendi bedeninde yaptığı kurtarıcı işini hatırlamalarını istiyor.

Bu yüzden ekme ve şarap unsurları Mesih'in bedenine ve kanına dikkatimizi çekiyor; yani ekme ve şarap Mesih'in alçalışla aramıza gelmesine, çarmıh zaferine işaret ediyor. Öyleyse sakramentin işaret ettiği bereket ve vaatlerin gerçeği Mesih'tedir.

İmanımızın ve bilgimizin zayıflığı, aklımızın ve yüreğimizin Tanrısal gerçekleri kavramadaki güçsüzlüğü sebebiyle, Tanrı göksel gerçekleri bizlere maddi unsurları kullanarak açıklamayı seçmiştir.

Bu yüzden sakrametin işaret ettiği şeyleri ekmek ve şarapta aramıyoruz; sakrametin işaret ettiği şeylerin aslının bizler için çarmıha gerilmiş Mesih'te olduğunu bilmeliyiz.

Sakramentin işaret ettiği gerçekler (*kurtuluş, merhamet, tövbe ve itiraf, günahların affı, karşılıksız sevgi, antlaşma, paydaşlık, sonsuz yaşam, kurban, Kutsal Ruh ve işleri, Mesih ile birleşmek, kutsallık, hizmet ve tanıklık yaşamı, miras, vaat*), görülebilir maddi unsurlar ile birlikte imanımızın gözüne gösterilmektedir. Bu yüzden sakramente yaklaşırken ekmek ve şarabın kendisine değil, onların işaret ettiği Mesih'e ve kurtarıcı işine odaklanırsınız. Bu anlamda sofradaki unsurlara bakarken Mesih'e ve işine dikkat çeken bu ayetleri hatırlamamız yerinde olur.

Efesliler 2:14-16 Çünkü Mesih'in kendisi barışımızdır. Kutsal Yasa'yı, buyrukları ve kurallarıyla birlikte etkisiz kılarak iki topluluğu birleştirdi, aradaki engel duvarını, yani düşmanlığı kendi bedeninde yıktı. Amacı bu iki topluluktan kendisinde yeni bir insan yaratarak esenliği sağlamak, düşmanlığı çarmıhta öldürmek ve çarmıh aracılığıyla bir bedende iki topluluğu Tanrı'yla barıştırmaktı.

İbraniler 10:19-20 Bu nedenle, ey kardeşler, İsa'nın kanı sayesinde perdede, yani kendi

bedeninde bize açtığı yeni ve diri yoldan kutsal yere girmeye cesaretimiz vardır.

I.Petrus 2:24 Bizler günah karşısında ölelim, doğruluk uğruna yaşayalım diye, günahlarımızı çarmıhta kendi bedeninde yükledi. O'nun yaralarıyla şifa buldunuz.

Bu yüzden sofraya yaklaşırken Mesih'le bir beden olduğumuzu hatırlayalım:

I.Korintliler 12:27 Sizler Mesih'in bedenisiniz, bu bedenin ayrı ayrı üyelerisiniz.

Romalılar 12:4-5 Bir bedende ayrı ayrı işlevleri olan çok sayıda üyemiz olduğu gibi, çok sayıda olan bizler de Mesih'te tek bir bedeniz ve birbirimizin üyeleriyiz.

Bu ayetlerde *“hepimiz tek bedeniz, Mesih'in bedenindeyiz”* diyor. Pak dindarlığın öğretilmesinde (Efesliler 4:4-6) ve yaşanmasında Mesih'e bir beden içinde işleyen organlar gibi bağımlı olduğumuzu unutmamalıyız. Bu yüzden sevgiye dayanan bir yaşamda –Tanrı'yla ve ev halkıyla- paydaş olduğumuzu daima hatırlayalım...

Çünkü ayet Rab'bin Sofrası'ndan bahsederken, ekmeğin halen ekme olduğunu ve şarabın halen şarap olduğunu –bir değişim ya da dönüşüm olmadığına dikkat çekmektedir (I.Korintliler 10:16-17).

Böylece sofradaki unsurların doğasına değil, Mesih'e bakalım.

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –36

(Bu sizin uğrunuza feda edilen bedenimdir)

Tanrı Sözü olan Kutsal Yazılar lütuf ile kurtuluşu öğretirler. Söz'ün ilan ettiği gerçek ise Mesih'in çarmıha gerilmesiyle dünyanın gözüne sergilenir.

Yani Mesih çarmıh aracılığı ile kendi bedeninde bütün Kutsal Yazılar'ı doğrulamıştır; Kutsal Yazılar'ın gerçekliğini onaylamıştır. Bu yüzden sakramentlere imanı onaylayan ya da güçlendiren kanıtlar olarak bakmamız yerinde olur.

Bu noktada imanı tanımlamak için şu ayet uygun gözükmektedir: *“İman ediyorum, imansızlığımı yenmeme yardım et!”* (Markos 9:24). Burada samimi bir imanın tanımı da yapılmaktadır. Bu iman Mesih merkezlidir, bu iman Mesih'e bağlı kalmaktan başka bir şey istemiyor; bu iman güçsüz olduğunu kabul ediyor (Yeşaya 42:3). Öyleyse bu iman doğruluğa (kutsallığa, adalete, gerçeğe) acıkıp susayabilen bir imandır. Bu iman muhtaç eller ile Mesih'e uzanmıştır; ihtiyaç içinde O'nu gözlemektedir. Çünkü küçük bir iman kırıntısından bile fayda görmeyi umarak, imanın güçlendirilmesini,

desteklenmesini arzuluyor. Bu şekilde imansızlık iyileştikçe, küçük iman daha verimli bir hale gelecekti.

Kötü ruha tutsak olan oğlu için böyle dua eden bu baba, herkesin oğlunu öldü zannederken İsa'nın onu elinden tutup kaldırdığı zaman ne oldu zannedersiniz? Adam hem kötü ruhun çocuğu sarsarak ve yüksek bir çığlık atarak ondan çıktığını gördü hem de o anda herkes çocuğun öldüğünü düşünürken İsa çocuğu elinden tutup kaldırdı. İsa bu adamın iki duasına birden cevap vermiş oldu; oğlunu iyileştirdi ve adamın da imanı güçlendi. Adamın gördüğü şey İsa hakkındaki bilgisini ya da önceden duyduklarını onayladı.

Benzer şekilde Rab'bin Sofrası'ndan aldığımız (gördüğümüz, dokunduğumuz, tattığımız) küçük paylar, imanımızı onaylar.

İman (azken bile) ruhsal şeylerin değerini ve buna olan ihtiyacı hisseder. Bu iman öncelikle samimi olduğu için değerlidir (imanın çokluğu ya da gücü ise tartışmalara açıktır).

Böylece Müjde'nin okunması ve vaaz edilmesiyle Rab'den öğreniriz; sakramentlerin görülebilir unsurları ise bizleri eğiten Tanrı Sözü'nü Kutsal Ruh'un gücü ile bizlerde yeniden onaylar (aydınlanış, farkındalık bereketi).

Sofradan aldığımız pay, imanımızın gözlerine Mesih'in bedenini ve kanını sergiler. Böylece bu sakrament bizim zayıf imanımızı yeniler ve bizi emin kılar. Söz ve sakrament birlikte Tanrı'nın merhametini, lütfunu, antlaşmasını bizlere yeniden göstererek imanımıza konuşurlar. Böylece Mesih'in bedeni ve kanı aracılığı ile bu sofrada ruhsal anlamda imanda besleniriz.

Böylece bizler bu sofraya "*İmanımızı artır*" diyen elçiler (Luka 17:5) gibi Rab'be bakarak yaklaşalım... Mevcut imanımız güçlendikçe meyve vermeye devam edecektir. "*Ayartılmamıza izin verme...*" diye bize dua etmeyi öğreten ve bize bu sofrayı veren Mesih'le birlikte bu sofraya katılalım...

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –37

(Bu sizin uğrunuza feda edilen bedenimdir)

Sakramentlerin imanı teşvik ettiğini anlıyoruz. İmanın yenilenmesi durumunda ne oluyor, iman kendisini görünür bir şekilde ortaya koymaya başlıyor. Örneğin İbrahim, biricik oğlu İshak'ı kurban etmek için davrandığında imanını ortaya koymuş oldu.

Benzer şekilde sofradaki ekmek ve şaraba baktığımızda, Mesih'in çarmıh acılarını, deşilen bedenini, akan kanını görüyoruz (hatırlıyoruz). Yani ekmek ve şaraba bakınca antlaşmayı hatırlıyoruz; bu da bizleri dünyadan ayıran

bir işaretidir. Kim olduğumuzu ve kime ait olduğumuzu gösteren bir şeydir.

Böylece sakramentler bizlere Mesih imanlısı olduğumuzu söyler ve imana ve dayalı olarak sorumluluklarımızı yerine getirmekteki kararlılığımızı ortaya koymamız gerektiğini hatırlatır.

Bu şekilde sakramente katılmakla bütün dünya önünde kimin tanıkları olduğumuzu göstermiş oluruz –tanıkları olduğumuz Mesih uğruna yaşamak üzere sofraya katılır ve öylece dünyaya çıkmış oluruz.

Ancak antlaşmanın işaretleri bizde yoksa (vaftiz, tövbe, iman, sevgi...) antlaşmanın bereketleri ve vaadi de bizim değildir. Yani sakramente bütün bunları kendiliğinden bizde gerçekleştirecek bir güç atfetmiyoruz.

Sofraya Davet:

“Bu sizin uğrunuza feda edilen bedenimdir” diyen ayet şunu da hatırlatıyor (soruyor): *“Senin için feda edilen bu bedende misin; Mesih’te misin?”*

Rab’bin Sofrası Sakramenti Üzerine –38

(Bu sizin uğrunuza feda edilen bedenimdir)

Tanrı Sözü’nün dünyaya okunduğunu düşünün. Bu ne anlama geliyor? Tanrı Sözü dünyaya Mesih hakkında

tanıklık ediyor; yani Söz ilan ediliyor. Elbette burada bazıları Söz'ü iman ile kabul ediyor bazıları ise Söz'ü reddediyor. Sakramentler de Söz'ün işlevi gibi, Tanrı'ya, Mesih'e, antlaşmaya, lütuf ile kurtuluşa tanıklık ederler; ancak sakramentin kendisinde bu lütufları bize verebilecek güç bulunmaz.

Sakramente böyle bir güç olsaydı, Şabat, dua ve tapınma, oruç, ondalık gibi iman eylemleri yerine, sadece sakramentin yapıldığı kısa zaman en önemli gibi olurdu. Sakramente lütfu tek başına sağlayan özel bir güç olduğuna inansaydık, kurtuluşu veren şeyin sakrament olduğuna inanmış olurduk. Bu yüzden Tanrı'dan daha fazla sakramente önem vermeye başlardık...

Unutmayalım, Söz ve sakramentler bütün uluslara sadece Mesih'te olan lütuf ile kurtuluşun duyurulmasının görünen kanıtlarıdır.

Diğer yandan Tanrı'yla Mesih'teki ilişkiniz, Söz ve dua ile el ele devam ederek derinleşir; bu şekilde sakrament ile sergilenen lütuf ve vaat sizde güçlenir, etkin olur. Yani Mesih'le (Tanrı'yla, iman kardeşliği ile, kilise ile...) bir ilişkiniz olmaksızın sakramente katılmakla, sakramentin temsil ettiği yararlardan faydalanamazsınız... Sakramentin işaret ettiği gerçekler ağızımızla ya da midemizle ilişkili değildir; Mesih'ten beslenmemiz, Mesih bilgisinde güçlenmemiz anlamındadır; Rab'den

keyif aldığımız ve hatırladığımız şeyler aracılığı ile imanı doğruladığımız ruhsal bir beslenmedir...

Bu yüzden *“Bu sizin uğrunuza feda edilen bedenimdir”* diyen Mesih’e bakıyoruz; sakrametteki dışsal unsurlara değil...

Rab’bin Sofrası Sakramenti Üzerine –39
(Bu sizin uğrunuza feda edilen bedenimdir)

Sakramentlerin işaret ettiği lütuf için Mesih’e bakıyoruz, bu sofraya anlamını veren şey Mesih’in çarmıhta tamamlanan zaferidir; Mesih’in kurtarıcı işidir. Çünkü Mesih bunun için beden alıp lütuf ve gerçekle dolu olarak aramızda yaşadı; Baba’yı tanımamızı sağladı.

Övgü ve şükranımız Tanrı’nın Mesih’te yaptığı işten kaynaklanır, sakramentin mümkün olması için gereken bedel Mesih’tedir. Sakrament doğru tanımlanırsa, bunu bizler için düzenleyen Tanrı’ya yücelik verilmiş olur. Sakramente doğru bir yaklaşım ile bakılırsa, sakramentin değeri doğru bir şekilde açıklanmış olur. Böylece sakramentler Tanrı’nın bunları teşkil etmekteki amacına göre kullanıldıkça, Söz ile birlikte etkin olur; lütuf araçlarından biri olarak imanı ve kutsallık yaşamını destekleyen bir armağan olurlar.

Mesih'in yüceliğinden soyunarak dünyamıza inip, ölümü yenen kurtuluşunu gözden geçirmek, her seferde sarsılmaz ve değişmez bir antlaşmaya yeniden bakmamızı sağlar; böylece bu sakrament antlaşma vaadinden emin olmamız için imanımızı onaylar.

Antlaşmanın yemeğine katılmak imanımızı ikrar etmek gibidir; çünkü sofraya katılmakla Tanrı'ya Mesih'te bağlanmış bir halk olduğumuzu, dünyadan ayrılmış Tanrı halkı olduğumuzu göstermiş ve ilan etmiş oluruz. Bu yüzden antlaşmanın yemeğine katılmakla yüreğimizi yeniden Tanrı'ya bağlanmak üzere sınarsınız; paklığı ve kutsallığı özleyerek, bize sunulmuş olan merhamete şükrederiz; sofradaki alçalış ve tövbe, övgü ve şükran imanımızı uyandırır ve sayısız dünya inancı önünde bizler Kutsal Yazılar'ın açıkladığı kutsal elçisel ve evrensel imana dayanan bir yaşam ve tanıklık için Mesih'in sofrasından beslenmiş olarak dünyaya çıkarız...

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –40

(Beni anmak için...)

Mesih'in kilisesi olarak Mesih'in tekrar gelişine bakarak, Rab'bin Sofrası sakramentini yapmaya devam ediyoruz. Bu sofradaki *anma* ile özel bir şekilde Mesih'i hatırlamaya devam etmiş oluyoruz.

Yani tarih boyunca Mesih'in bu sofrayı teşkil ettiği amaca bakarak, Mesih'in bu sofrayı kurduğu ve emrettiği zamana bakarak, Mesih'in bedenini fark ederek, Mesih'teki doğrulukla kendisini yargılayarak ve Mesih'in tekrar gelişine bakarak, kilisenin içinde bulunduğu şimdiki zamanı düzenlemesi gerekiyor.

Böylece imanlılar geçmişte Tanrı'nın ne yaptığına, Mesih'te nelerin gerçekleştiğine, gelecekte nelerin tamamlanacağına bakarak içinde bulunduğu zamanı buna göre düzenleyecektir.

Kilisenin ışıktaki bir yaşam ve tanıklık için geçmişin sıkıntı ve zorluklarına, görkem ve bereketlerine bakarak şimdiki zamanını buna göre belirlemesi gerekiyor. Buradaki *anma* ile imanlılar, geçmişe dair olan bilgilerini, Tanrı'nın yaratılış, sağlayış, ve kurtuluş işlerini *gözden geçirerek (anma, hatırlama)* bu gerçekleri yaşamına uygulamaya çalışır.

Böylece Tanrı'nın Mesih'teki işlerini tekrar ve tekrar hatırlayıp kutlamak, bu gerçeklerin bütün uluslara ilanı için teşvik edicidir. Bugün kilise böyle bir *anma* ile geçmişte Tanrı halkının peygamberler ve Elçiler aracılığı ile işitip esenlik ve güvence alarak, sevinerek ya da tövbe ederek bereketlendiği gibi, bu sofradaki *anma*, imanlı kişinin gündelik yaşamında Tanrı'nın yakınlığını hissederek yürümesi için teşvik olur.

Yasanın Tekrarı 6:4 Dinle, ey İsrail! Tanrımız RAB tek RAB'dir.

5 Tanrınız RAB'bi bütün yüreğinizle, bütün canınızla, bütün gücünüzle seveceksiniz.

6 Bugün size verdiğim bu buyrukları aklınızda tutun.

7 Onları çocuklarınıza benimsetin. Evinizde otururken, yolda yürürken, yatarken, kalkarken onlardan söz edin.

8 Bir belirti olarak onları ellerinize bağlayın, alın sargısı olarak takın.

9 Evlerinizin kapı sövelerine, kentlerinizin kapılarına yazın.

İsrail'in bu inanç açıklamasına baktığımızda, Tanrı halkının Tanrı'yı *unutmadan* yaşaması gerektiğini görüyoruz. Yani sürekli bir anma, hatırlama içinde olmak, bütün yaşamın kendisinin bir dua olması anlamına geliyor (krş. I.Selanikliler 5:17).

Tanrı'yı, sözlerini, işlerini sürekli bir *anma* üzerine bina edilmiş bir yaşam, imanı sonraki kuşaklara doğru bir şekilde aktarmak için de gerekliydi. Tanrı'ya ait bir halk olmakla ve bunun sonraki kuşaklara nasıl aktarıldığına bakın:

6:20 "Gelecekte çocuklarınız size, 'Tanrımız RAB'bin size verdiği yasaların, kuralların, ilkelerin anlamı nedir? diye sorunca,

21 onlara şöyle diyeceksiniz: 'Mısır'da firavunun köleleriydik. RAB bizi güçlü eliyle oradan çıkardı.

Tanrı'nın sözlerini ve işlerini sürekli okuyup araştıran, dua ve derin düşünme ile öğrenmeye çalışan bir kişinin, imanı sonraki kuşaklara nasıl taşıdığına dikkat edin: "***biz köleydik, RAB bizi kurtardı...***" Yani gelecek kuşaklar Tanrı'nın geçmişte yaptığı işe kendilerini dahil ederek devam edeceklerdir.

Rab'bin Sofrası sakramentinde yaptığımız *anma* böyle bir hatırlamadır; izleyici olarak anmak değil, katılımcı olarak anmak söz konusudur.

Musa zamanında Mısır'daki kölelikten kurtuluşun sonrasında verilen antlaşma, "*RAB'bin sizinle yaptığı antlaşmanın kanı budur*" sözleriyle yürürlüğe girmiş oldu (Çıkış 21-23; 24:6-8). Mesih son akşam yemeğinde o kurtuluşun hatırlatarak bu yemeği düzenledi. Kölelik evinden çıkışın (*özgürlüğün*) sözlerini, Fısıh yemeğine denk gelen son akşam yemeğinde tekrar hatırlatarak "*bu benim kanımdır; birçokları uğruna akıtılan antlaşma kanıdır*" demişti. Dolayısı ile yaptığımız *anma*, Tanrı'nın değişmez tek antlaşması, tek kurtuluş yolu, tek Kurtarıcı, tek seferde tüm zamanlar için geçerli tek kurban (Yuhanna 1:29) gerçeğine yeniden iman ile katılıyoruz. Yaptığımız *anma*, akılda tarihsel bir dönemi bilme durumundan ötedir; kendimizi bu olaya iman ile dahil ediyoruz; Mesih'in bizlerle bu sofrada özel olarak

var olduğu geeğinde, Mesih'le birlikte bu sofrayı paylaşıyoruz. Ve Hristiyan Fısıh'ı olarak bu sofrayı kutluyoruz (I.Korintliler 5:7). Böylece yaptığımız bu *anma* canlarımızın susuzluğuna Tanrı'nın özel olarak konuşması, yetkin bir tatmin olarak bizleri ruhsal anlamda beslemektedir.

Öyleyse kırdığımız ekmekle ve paylaştığımız kurtuluş kâsesi ile kölelikten özgürlüğe getirilmiş bir halk olduğumuza tanıklık ediyoruz; bunu, kendimizi kurtuluşa dahil ederek yapıyoruz; Mesih'in bedeninde bir üye olduğumuzu yeniden anıyoruz. Böylece bu sofradaki anma eylemi, Mesih'ten öğrenmek anlamına geldiğinden, sakramentin vaazdan sonra verilmesi yerinde bir uygulamadır.

Bu sakramente Mesih'i anmak için katıldığımızda, aynı zamanda kendi *zayıflığımızı* da hatırlamış oluruz; *ruhsal körlük* içinde olduğumuzu bilmek, Tanrı'ya yardımını dilenmek için yaklaşmayı getirecektir. Mesih'i andığımız zaman *geçmişte* bizim için yaptıklarını anıyoruz fakat sofradan aldığımız küçük pay ile tarihte yaşamış, ölmüş gömülmüş, göklere yükselmiş olan Mesih'in *şimdi* bizimle olan varlığını tecrübe ediyoruz.

O göklerde bizler ise yerde olduğumuz halde Mesih'in bizimle olan varlığını bu sofradaki paydaşlık ile tecrübe ediyoruz. Tarihsel bir kayıttaki (Kutsal Kitap) Mesih'i

anıyor; *şimdi ve daima yaşayan ve hükmeden Mesih* ile paydaşlık içine giriyoruz...

"Beni anmak için böyle yapın" dediğinde, Mesih'in özellikle son akşam yemeğine odaklanıyoruz. Ancak bu anma, okuduğumuz iman açıklamasının da özetlediği gibi, Yaratan, Sağlayan ve Kurtaran Tanrı'nın işlerine ve sözlerine Mesih'te yeniden bakmamız anlamına gelmektedir.

İman açıklaması *"Mesih göğe çıktı, her şeye gücü yeten Baba'nın sağında oturdu"* derken gözlerimizi O'nun gelişine de çevirmektedir: *"Mesih göklerden dirileri ve ölüleri yargılamak için tekrar gelecektir..."*

Bu yüzden iman açıklamasının da hatırlattığı üzere (*Kutsal Ruh'a, Kutsal evrensel kiliseye, kutsalların birliğine, günahların affına, ölülerin dirilişine ve sonsuz yaşama inanıyorum*), imanlılar bir gün tam dolulukla tadacakları günahların affı ve sonsuz yaşamı düşünerek bu sofraya katılırlar.

(tövbe için: I.Korintliler 5:7... Fısıh kuzumuz Mesih kurban edildi)

(I.Korintliler 11:23-25):

(Y) ... Ele verildiği gece Rab İsa eline ekmeğe aldı, şükredip ekmeği böldü ve şöyle dedi: "Bu sizin uğrunuza feda edilen bedenimdir. Beni anmak için böyle yapın."

(ekmek: Atalarımızın Tanrısı RAB, itaatsizliğin çocuklarını Tanrısal doğruluğa döndürmek için, Mesih kilisesi uğruna pak bedenini çarmıhta feda etti, sana şükürler olsun...)

(Y) ... Aynı biçimde yemekten sonra kâseyi alıp şöyle dedi: "Bu kâse kanımla gerçekleşen yeni antlaşmadır. Her içtiğinizde beni anmak için böyle yapın."

(şarap: İbrahim'in, İshak'ın, Yakup'un Tanrısı RAB, Mesih'in çarmıhta dökülen değerli fidiye kanında kurtuluş güvencemiz tamdır, sana şükürler olsun ...)

Kapanış Bereketlemesi:

Darlıkta olanları genişliğe çıkararak Tanrımız Rab kutsaldır, kendisini çağırarak işiten Rab yüzünün nurunu üzerinize yükseltsin, yüreğinize sevinç versin, sizi esenlikte ve emniyette yaşatsın (Mezmur 4:1, 3, 6-8)... Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adıyla. Amin.

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –41

(Beni anmak için böyle yapın...)

Yasanın Tekrarı 6. Bölümde Tanrı'nın sözlerini *hatırlamanın* şimdiki kuşağı gelecek kuşağı bina etmek üzere *sorumlu kıldığını* görmüştük. Yani bir *anma* eylemi diğer bir eylemi başlatmaktadır. Eski Ahit kilisesi Tanrı'yı övmek, Tanrı'yı ve sözlerini yaşamak, Tanrı'yı ve

işlerini sürekli hatırlayıp başkalarına da öğretmekle sorumlu idi.

Benzer bir örnek için 78. Mezmur'a bakalım:

¹ Ey kavmim, yasama kulak verin;
Ağzımın sözlerine kulağınızı verin.
² Ağzımı meselle açayım;
Eski zamandan olan sırları beyan edeyim.
³ Onları işittik ve bildik
Ve atalarımız bize anlattılar.
⁴ Onları oğullarından gizlemeyeceğiz,
RAB'bin övgüsünü, kuvvetini ve ettiği şaşılacak işleri
Gelecek nesle anlatacağız.
⁵ Yakup'ta bir tanıklık etti,
Ve İsrail'de bir yasa atadı,
Atalarımıza emretti ki,
Oğullarına onları öğretsinler;
⁶ Öyle ki, gelecek nesil, doğacak çocuklar [onları]
bilsinler de,
Kalkıp [onları] kendi oğullarına anlatsınlar,
⁷ Ve umutlarını Tanrı'ya bağlasınlar,
Ve Tanrı'nın işlerini unutmasınlar,
Ancak onun emirlerini tutsunlar,
⁸ Ve ataları gibi inatçı ve isyankar,
Yüreğini pekiştirmemiş
Ve ruhu Tanrı'ya sadakatsiz bir nesil olmasınlar.

Bu Mezmur'da yine bir anma ve eyleme geçme görmekteyiz. İmanlılar kendi çocuklarına Tanrı'nın eskiden beri olan işlerini (merhametini, bereketlerini, kurtarışını) öğretecekler... amaç: her neslin aynısını *yapmaya devam ederek (anmaya devam ederek)*, sonraki nesle kutsal bir yaşam ve tanıklık mirası bırakabilmesidir.

10. bölümde İsrail halkının vaftizine değinmiştik (I.Korintliler 10:1-4). Kölelikten kurtuluş ve çöle çıkış ile İsrail Tanrı ile birlikte yürüme tecrübesi edinerek vaat edilen topraklara gidecekti. Devam eden ayetlerde kurtarılmış olan bu halkın çoğunun Tanrı'nın hoşnutsuzluğuna neden olduğunu (6-10. ayetleri) okuyoruz. Rab'bi denediler ve günah işlediler. Bu yüzden bu bölümdeki ayetler, vaftizimizi hatırlamakla, eski İsrail'in yaşamını hatırlamakla, Tanrı'nın gücünü ve halkına olan merhametini hatırlamakla bu günü ve geleceği Tanrısal amaca uygun bir şekilde düzenlemek için harekete geçmemizi teşvik etmektedir.

6 Bu olaylar, onlar gibi kötü şeylere özlem duymamamız için bize ders olsun diye oldu.

11 Bu olaylar başkalarına ders olsun diye onların başına geldi; çağların sonuna ulaşmış olan bizleri uyararak için yazıya geçirildi.

78. Mezmur'a tekrar dönersek, 27-31 ayetlerinde başka yiyecekler isteyip Tanrı'yı öfkeliendiren halkı Tanrı'nın

öldürdüğünü okumaktayız (Sayılar 11:4, 31-34).

Öyleyse Tanrı'nın Mesih'teki işlerini anmak, Tanrı'nın sadece bereketlerini ve iyiliklerini hatırlamak değildir; Tanrı'nın *uyarı* ve *azarlamasını* da anmaktır. Böylece bizler günümüzden çok önceki iyi ve kötü olayları anarak, bu günümüzü sağlam adımlarla geleceğe doğru bina etmeyi gözden geçirmiş oluyoruz. Bu şekilde şimdiki zamanı Tanrı'nın belirlediği amaca bakarak (Vahiy 12:10) düzenlemeye çalışmaktayız.

Çünkü unutmaya eğilimli kimseleriz. Sıklıkla hatırlamazsak, yaşamlarımızda dikkat etmemiz, gözden geçirmemiz, vazgeçmemiz gereken alanları, yenilememiz ve güçlendirmemiz gereken alanları fark edemeyiz. Dolayısı ile Tanrı'nın Mesih'teki işlerini anmak, tövbe etmekten daha fazlasıdır. Tövbe ile yaşamımızdan kaldırdığımız şeylerin yerine Mesih'te olan şeyleri koymamız gerekmektedir.

Böylece Tanrı'nın yaratılış, sağlayış, kurtuluş işlerine Mesih'te bakarak Şabat Günü toplandığımızda, Mesih'in gelişine topluluk olarak hep birlikte bakabilmeyi tecrübe ederiz; ve Tanrı'nın Kutsal Yazılar'da açıkladığı iradesine göre yaşamak ve hizmet etmek için kendimizi yeniden gözden geçiririz. Çünkü biliyoruz ki Tanrı unutmaz yani Tanrı antlaşmasını bırakmaz, Kutsal Kitap'ın Tanrısı sadıktır, bizim Tanrımız

yaratılışın başından (Yaratılış 3:15) yaratılışın sonunu Mesih'te belirlemiştir (Vahiy 21:1, 22-27).

Bu yüzden bu sakramentte Mesih'i anmak için toplandığımızda, Kutsal Üçlübir Tanrı'nın bir anlamda bütün işlerini ve sözlerini gözden geçirmiş oluyoruz (bkz. İman açıklaması).

Bu yüzden bazı imanlılar *"beni anmak için böyle yapın"* diyen ayete, gelecekte tamamlanacak olan görkemi hatırlatan bir ön bildiri olarak bakmışlardır. Sofra hatırlama (anma) içeriyor olsa da bir anma töreni değildir; şükran ve kutlama içerir ama Tanrı'nın geçmişte yaptığı şeye bakarak, bu gün de bunu yapmaya devam ettiğini görmenin övgü ve şükranıdır. Kurtuluşumuzun kutlanması (anmak), layık olmadığımız (olamadığımız) bir merhametle sevildiğimizi anmaktır; günahların affına şükrederek, samimi itiraf ve tövbe için alçalmaktır. Tanrı ile Mesih'teki paydaşlığı tatmak, kilise ailesi ile bu yaşamda ve sonsuz yaşamda bir paydaşlığımız olduğunu hatırlayıp ve kutlamamıza sebep olur. Mesih'i anmak, günahlara kefarete için mükemmel kurbanın sunulması gerektiğini fark etmek; bu şekilde sonsuz yaşam için şimdiden Mesih'ten beslenmektir. Mesih'i anmak, Kutsal Ruh'un işlerine bakmak, iç varlığımızda Ruh'un işleyişini tecrübe etmektir. Mesih'i anmak, antlaşma Tanrısı'nın bütün dünyanın inanışlarından başka bir Tanrı olduğunu anmaktır. Bu sonradaki anma, kutsallıkta ilerlemek,

hizmet ve tanıklık yaşamı için kendini gözden geçirmektir; mirasımıza, vaatlere sahip olduğumuzu görmektir.

Bu yüzden Mesih'i, O'nun tekrar gelişine bakarak anarız; bedeni fark ederek, kendimizi sınavarak ve kendimizi doğrulukla yargılayarak Mesih'i anarız...

Yani Mesih'ten beslenmemiz, bizleri O'nun tekrar gelişine dek çarmıh zaferini duyurmak üzere harekete geçirir.

Rab'bin Sofrası'na hazırlanırken anmak ve harekete geçmek konusunda örnek olması açısından Romalılar 15. Bölümü okumak uygun olacaktır.

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –42

(Giriş)

Dua, tapınma, tanıklık ve paydaşlık ile devam eden Hristiyan hayatında, Baba Tanrımız'ın canlarımıza göksel aydınlanış vermesini dileyerek Rab'bin Sofrası'na yaklaşıyoruz.

Tanrı'nın göksel bereketleri olmaksızın bu ölümlü yaşam boyunca esenlik yaşamını bulamayacağımızı bilerek; gözlerimizi Tanrı'nın lütuf ve merhamet tahtına çevirmiş olarak, kutsal sevgisi için Baba Tanrı'ya

ellerimizi açalım; taş yürekleri et yürek yapan Kutsal Ruh'un gücünde yüreklerimizin gözünü aydınlatsın diye dua edelim; öyle ki, yaşam ışığı Rabbimiz İsa Mesih'te günahın ve bilgisizliğin karanlığı aydınlansın.

Böylece Mesih'in yüceliğinden soyunarak beden alıp aramıza gelişini, vaftizini, orucunu, çölde denenmesini, kurtuluş Müjde'sini vaaz edişini, mucizelerini, öğretilerini ve öğrenci yetiştirmesini hatırlayarak kutsal umudumuzda yenilenmeyi arayalım... Mesih'in tekrar gelişine bakarak bu sofraya hazırlanalım.

-Uyarı (I.Korintliler 11:28-31)

-Tövbe duaları...

-Kelam Okuması

(Matta, Markos, Luka, Yuhanna bölümlerinden günün okuması)

-(İncil İlahisi...)

-İman Açıklaması

-Esenlik Dileme

-[Rab'bin Duası]

-Ekmek ve Şarabın Kutsanması (I.Korintliler 11: 23-25):

-Topluluk sofraya davet edilir

-Sofranın kapatılması: I.Korintliler 11:26

-Rab'bin Sofrası'ndan Sonra Dua

-Bereketleme (Luka 2:29-32, Mezmur 116:12-19)

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –43

(Giriş)

Lütfunun derinliği ve zenginliği ile, bereketlerle dolu mesh edilmişliğin üzerimize çözülmesi için tövbe ve itirafla, övgü ve şükranla Rab'be bakalım; hayatımızın günleri boyunca kötü olandan bizleri korumasını, bizleri lütufta ve semereli (meyvedar) bir yaşamda güçlendirmesini dileyelim: öyle ki, yaşamlarımız da Tanrı'nın Kutsal Müjde'sine layık olsun. Yaşamlarımız esenlik ve bilgelikle dolu olarak Tanrı'yı daima hoşnut etsin... şifa ve teselli için daima O'nun elini, şefkatli dokunuşunu arayalım.

Mesih'in Getsemani bahçesinde kan gibi damlayan teri, derin ve acılı üzüntüsü ile, çarmıhı ve acı çekmesi ile, ölümü ve gömülmesini tekrar hatırlıyoruz... kurtuluşumuzun ne denli paha biçilmez bir bedel ile satın alındığını yeniden düşünelim.

Böylece vaftizimizle bize mühürlenmiş olan Tanrı'nın kutsal antlaşmasına yeniden sarılmayı arayalım; elçisel imanda yeniden güçlenmeyi dileyelim...

Rab'bin Sofrası'na davet için okunabilir:

- I.Yuhanna 1:3, Yuhanna 15:1-5
- I.Yuhanna 1:3, Yuhanna 15:6-10
- I.Yuhanna 1:3, Yuhanna 15:10-13
- I.Yuhanna 1:9
- I.Yuhanna 2:1 (1-2)
- Matta 11:28 (28-29)
- Yuhanna 3:16 (16-17)

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –44

(Giriş)

Ruhsal ve simgesel olarak Mesih'in Sofrası'ndan beslenmeye yaklaşırken, *"her şeyin yeniden düzenleneceği zamana kadar Rab Mesih'in gökte kalacağı"* gerçeğini hatırlıyoruz (Elçilerin İşleri 3:21).

Kurtarıcı İsa Mesih'in çarmıh ölümü ve olağanüstü dirilişine bakalım, görkemle göğe yükselişini ve Kutsal Ruh'un dökülüşünü hatırlayarak, Mesih'in tekrar gelişi umudunda yenilenmeyi arayalım...

Dua ve tapınma zamanımız içinde ağızımızın neler söylediğini, kulağımızın neler duyduğunu gözden geçirelim; okunan Kutsal Yazılar'ı ve söylenen ilahileri hatırlayalım, bundan sonra dinlediğimiz Tanrı Sözü'nün vaazı ile yüreklerimiz Rab'bin Sofrası'na şimdi hazırdır.

Rab'bin Sofrası'ndan Önce dua ve teşvik için kullanılabilir:

- Romalılar 13:12
- Romalılar 13:10-11
- Mezmur 144:3-4, 7
- Romalılar 13:14
- Mezmur 8:1, 4
- İşaya 9:2
- Efesliler 2:11-12
- Mezmur 97:10 (10-11), 12
- I.Korintliler 3:16-17

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –45

(I.Korintliler 11:23-25)

Sofra kurulurken baktığımız bu ayetler *“Size ilettiğimi ben Rab'den öğrendim”* diyen bir hatırlatma ile başlar. Böylelikle bu ayetlerden sonraki uyarılar, nasıl önemli bir şölene paydaş olduğumuzu ciddiyetle düşünmemiz içindir.

Rab'bin Sofrası kurulurken okuduğumuz bu ciddi uyarılar (I.Korintliler 11:28-31) bizleri kutsal bir saygı ve pak bir dindarlıkla hazırlanmamız için odaklanmamıza yardım eder. Ancak bu şekilde Tanrı'ya doğru bir övgü sunabiliriz. Bu sofraya *“Şükran Ayini”* dediğimiz için, doğru bir şükran olması için, bu sakrament hakkında

doğru bir öğretişimiz (*doğru bir bakış açımız*) olması gerekir.

Böylece bu ayetler de Rab açıkça kırılan ekmekte O'nun çarmıhtaki bedenini, şükran kâsesindeki şarapta O'nun çarmıhta akan kanını görmemizi istiyor.

Böylece havari "*Rab'den öğrendim*" diye hatırlatırken, "*öğrendiğiniz ve güvendiğiniz ilkelere bağlı kalın; bunları Tanrı'dan öğrendiğimizi biliyorsunuz. Mesih İsa'ya iman aracılığıyla bilgelik ve kurtuluş için Kutsal Yazılar Tanrı'nın gücüdür*" demeye çalışmaktadır (bkz. II.Timoteyus 3:14-15, I.Korintliler 1:24).

Sevdiğimiz şeyleri sıklıkla hatırlarız; sevdiğimiz şeyleri sıklıkla tadarız, sevdiğimiz şeyleri yapmaktan hoşlanırız. Benzer şekilde sevdiğimiz kişilere yakın olmaktan hoşlanırız. Bu sofrada yaptığımız anma, Mesih'in sevgisini yeniden düşünmemize yardım ediyor. Biz unutsak da Rab'bin bizi unutmadığını tekrar hatırlıyoruz. Böylece vaftiz olmuş bir kişiye yaraşan farkındalık ile bu sofraya katılalım...

(tövbe için: ... Mezmur 38:1; 70:1)

Yöneten: (Y) / **Topluluk (T)**

(Y) Sofranın Rab'be sunulması

Ey Rabbimiz, bütün evrenin sahibi, sana şükrederiz, çünkü toprağın ve insan emeğinin ürünü olan bu ekmeği ve içeceği bize sen verdin. Bu sofrayı senin görkemine ve yüceliğine sunarız.

(T) Şimdi ve her zaman RAB'be şükürler olsun.

Babamız ve Tanrımız, Mesih İsa'ya iman eden kulların için hazırlanan bu sofranın üzerine bereketlerini dök. Bu sofrayı tükenmeyen nimetlerinle zenginleştir.

(T) Şimdi ve her zaman RAB'be şükürler olsun.

(T) Haleluya! Kurtarış, yücelik ve güç Tanrımız'ındır

Haleluya! Çünkü O'nun yargıları doğru ve adildir.

Haleluya! Her Şeye Gücü Yeten Rab Tanrımız

Egemenlik sürüyor (Vahiy 19:1-2, 6).

(ve/veya Vahiy 4:8; 4:9-11, 5:9-10; 5:12-13 7:10; 7:12; 11:15; 11:16-17; 15: 3-4; 16:7; 19: 19:6, 7; 19:11-13, 16 ayetlerinden bazıları okunabilir)

(Y) (Evharistik Dualar...)

Antlaşmaya dayanan bir yaklaşımla Hristiyan Şabatı'nı hatırlamak; Tanrı'nın İsa Mesih'te yaptığı güçlü işlerini, yaratılışın Tanrısı'nın halkını seçip, çağırmasını, onlara antlaşmasını vermesini ve onları kurtarmasını yeniden andığımız dualar: *Yaratılış, İsrail'in seçilmesi ve antlaşma, Kurtarıcı'nın kendini alçaltarak aramıza gelmesi, Kurtarıcı'nın armağanı, Kurtarıcı'nın yaptığı kurban, Kurtarıcı'nın dirilişi, Kutsal Ruh armağanı üzerine dualar...*

(hep birlikte) İman Açıklaması...

(I.Korintliler 11:23-25):

(Y) ... Ele verildiği gece Rab İsa eline ekmeğ aldı, şükredip ekmeği böldü ve şöyle dedi: "Bu sizin uğrunuzda feda edilen bedenimdir. Beni anmak için böyle yapın."

(ekmek: Göklerdeki Babamız, İsa Mesih'in kilisesi uğruna feda ettiği kutsal bedeni için sana şükürler olsun...)

(T) Rabbimize şükürler olsun.

(Y) ... Aynı biçimde yemekten sonra kâseyi alıp şöyle dedi: "Bu kâse kanımla gerçekleşen yeni antlaşmadır. Her içtiğinizde beni anmak için böyle yapın."

(şarap: Göklerdeki Babamız, İsa Mesih'in bizler ve kurtuluşumuz için çarmıhta dökülen değerli fide kanı için sana şükürler olsun...)

(T) Rabbimize şükürler olsun.

(Y) (sofra topluluğına açılır):

Alın ve yiyin, alın ve için, Mesih'in kanı ve bedeni budur (ruhsal ve simgesel)

Sofranın dağıtılması sırasında Mezmur 23; 24:7-10; 34; 66 okunabilir; veya Luka 1:46-55, Vahiy 15:3-4 gibi Yeni Ahit Mezmurları'ndan bazıları okunabilir veya bunlar üzerine dayalı dualar kullanılabilir.

(I.Korintliler 11:26 ayeti ile sofrayı kapatılır)

-Rab'bin Sofrası'ndan Sonra Dua

(Sakrament ile alınan lütuflar için övgü ve şükran sunulur, bu dua ile yaşamlar yeniden Rab'be adanır...)

Rab'bin Sofrasından Sonra dua ve teşvik için kullanılabilir:

- Romalılar 15:5-6
- I.Korintliler 1:8-9
- Romalılar 16:19-20
- Yakup 5:7-8
- Mezmun 89:52
- Yuhanna 8:12; 9:5
- Efesliler 2:13
- Mezmun 96:12-13
- Hagay 2:9

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –46

(Sofranın dağıtımını bittiğinde)

(I.Korintliler 11:26 ayeti ile sofrayı kapatılır)

Mesih İsa son akşam yemeğini yaptıktan sonra havarilerini Getsemani bahçesine götürdü. Onlardan kendisiyle birlikte uyanık kalıp dua etmelerini istedi. Ancak onlar uyudular ve ayartı zamanı gelince *dağıldılar*

–*çünkü uyanık kalıp dua etmeleri gerekirken uyudular.*
Petrus da dua etmeyip uyuduğu için Mesih’ini inkar etti
ve bu yüzden sonra çok acı çekti.

Bu sofraya katıldıktan sonra bizler de dünyaya çıkarken
dua ile devam eden bir yaşam ve tanıklık için gayret
edelim; *ve bizler günahlarla Mesih’i nasıl inkar ettik diye
düşünerek buradan ayrılalım...*

BEREKETLEME

I.Korintliler 1:8 Rabbimiz İsa Mesih kendi gününde
kusursuz olmanız için sizi sonuna dek
pekiştirecektir. 9 Sizleri Oğlu Rabbimiz İsa Mesih’le
paydaşlığa çağıran Tanrı güvenilirdir...
(Baba, Oğul, Kutsal Ruh adıyla...)

Rab’bin Sofrası Sakramenti Üzerine –47

(Sofranın dağıtımını bittiğinde)

(I.Korintliler 11:26 ayeti ile sofrayı kapatılır)

Bizler de bu sofraya katıldıktan sonra Adem’den miras
kalan dünya bahçesine çıkıyoruz. Geçmiş yaşamın
hatalarından ve acılarından ders alalım. Bahçede
Adem’in yaptığı gibi kendi isteğimizin peşinden giderek
Mesih’i inkar etmeyelim... Dua ile uyanık duran
Mesih’in örneğine bakarak bizler de bu dünya

bahçesinde Baba'nın iradesi olsun diye kararlı yürümek için, dua ile devam etmek üzere kiliseden ayrılalım...

BEREKETLEME

Şimdi gerçek tapınak dünyaya, gerçek ibadet yaşama dönüyorsunuz...

Romalılar 15:5 Sabır ve cesaret kaynağı olan Tanrı'nın, sizleri Mesih İsa'nın isteğine uygun olarak aynı düşüncede birleştirmesini dilerim. 6 Öyle ki, Rabbimiz İsa Mesih'in Tanrısı'nı ve Babası'nı birlik içinde hep bir ağızdan yüceltesiniz...

(Baba, Oğul, Kutsal Ruh adıyla...)

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –48

(Sofranın dağıtımını bittiğinde)

(I.Korintliler 11:26 ayeti ile sofrayı kapatılır)

Bu ekmeği her yediğinizde ve bu kâseden her içtiğinizde, Rab'bin gelişine dek Rab'bin ölümünü ilan etmiş olursunuz.

Mesih İsa son akşam yemeğinden sonra havarileri Getsemani bahçesine götürdü. Onlardan kendisiyle birlikte uyanık kalıp dua etmelerini istedi. Ancak onlar uyudular ve ayartı zamanı gelince dağıldılar. Petrus da dua etmeyip uyuduğu için Mesih'ini inkar etti ve bu yüzden çok acı çekti.

Bu sofraya katıldıktan sonra vaftiz olmuş kimselere yaraşır bir dua ve tapınma hayatına sarılmak üzere dünyaya çıkalım. Bizler nasıl günahlarla Mesih'i *ele verdik*, nasıl günahlarla Mesih'i *inkar ettik* diye düşünerek buradan ayrılalım...

BEREKETLEME

Bütün yorgunları ve yükleri ağır olanları kendisindeki dinlenme ve esenliğe çağıran Kurtarıcı Rab Mesih'in adıyla; bu şehirde ve bu ülkede O'nun adını çağıranlara Babamız Tanrı'dan Kutsal Ruh'un gücünde lütuf ve esenlik olsun [*Matta 11:28*]. **amin.**

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –49

(Sofranın dağıtımını bittiğinde)

Yuhanna 6:25 O'nu gölün karşı yakasında buldukları zaman, "Rabbî, buraya ne zaman geldin?" diye sordular.

26 İsa şöyle yanıt verdi: "Size doğrusunu söyleyeyim, doğaüstü belirtiler gördüğünüz için değil, ekmeklerden yiyip doyduğunuz için beni arıyorsunuz.

27 Geçici yiyecek için değil, sonsuz yaşam boyunca kalıcı yiyecek için çalışın. Bunu size İnsanoğlu verecek. Çünkü Baba Tanrı o'na bu onayı vermiştir."

Bu ayetlerde Mesih 5000 kişiyi doyurduktan sonra konuşmaktadır. Çünkü halk hem mucize görmeyi istiyor hem de Mesih'in sağladığı yemeği tekrar almak için O'nu arıyordu. Bundan sonra halkın *"Tanrı'nın istediği işleri yapmak için ne yapmalıyız?"* şeklindeki sorusuna *"Tanrı'nın işi O'nun gönderdiği kişiye iman etmenizdir"* diye cevap vermiştir (6:28-29). Buradaki ifadeler 'yemek' konusunu *'imana dayalı yaşam ve işler'* ile birlikte açıklamaktadır.

Bizler de bu sofraya katılmakla, Tanrı Sözü'nü okumak ve çalışmak için, dua ve paydaşlık için Şabat Günü'nü *'Rab'bin yemeğine, imana dayalı yaşam ve işlere'* ayırmış oluyoruz.

İmana dayalı yaşam ve işleri iki şekilde açıklayabiliriz:

(1-) kötü yolları bırakmak, hataları düzeltmek, Tanrı'nın hoşnutluğu olan bir yaşam için kişisel donanımlarımızı gözden geçirmek. Şabat Günü toplanmakla *'imana dayalı yaşam ve işler'* için Kelam, dua ve sakramentler bizleri Kutsal Ruh'un gücü ile eğitiyor.

(2-) Böylece kiliseden dışarı çıktığımızda Mesih'in merhametini, şifasını uluslara götürmek için, Müjde'yi herkesle paylaşmak için hazır oluruz.

(Yöneten –kapanış bereketlemesi)

Mesih öldü,
Mesih dirildi,

Mesih tekrar gelecek,
Güvencemiz Kutsal Ruh.
... Size esenlik olsun.

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –50
(Sofranın dağıtımı bittiğinde)

Bu sofradan pay alanlar olarak, bu sofraya en son katıldığımız zamandan bu güne kadar olan zamanı göz önüne almalı; aradan geçen zamandaki yaşayışımızı tartmalı; hatalarımızı, eksikliklerimizi, itiraf ile tövbe ettiğimiz konuları *tekrar* düşünmeli; yenilenmiş bir şekilde yaşamaya gayret ederek ve bunu dileyerek Hristiyan olma sorumluluğumuza sahip çıkmalıyız. Taşıdığımız kutsal vaftiz tacı bizi böyle sorumlu kılmaktadır.

Ve aynı zamanda yaşadığınız teselli ve bereketler de sizlerin şükranlarına ve övgülerine yansımalıdır; Rab'bin size olan sadakat ve desteği için O'nu övmelisiniz. Geçen haftayı ya da zamanı düşündüğünüzde Rab'de tecrübe ettiğiniz her iyilik ve bereketin artarak başkalarına da teşvik olması için duacı olmalısınız.

Bütün bunlar da sizleri kilise halkı ile birlik ve paydaşlık içinde yaşamakta gayretli kılmalıdır (Elçilerin İşleri 2:42, 46-47). Böylece Rab'bin

Sofrası'na katılmış olarak Tanrı'ya her yolda itaat; Kutsal Kitap'ta açıkladıklarına bağlılık ve güven ile, Rab'bin emirlerine ve yasaklarına hassasiyetle bakmaya gayret etmelisiniz. Çünkü her ne kadar Rab'bin Sofrası ile tapınmayı bitirip dışarı çıkıyorsak da, bu sakramenti almak, katıldığınız ayini sonlandırmıyor; aksine bu ayini dünyada yaşamak üzere sizi görevlendiriyor: *"Rab'bin gelişine dek Rab'bin ölümünü ilan etmek"* üzere kiliseden ayrılıyoruz.

Bu sakrament ile kendimizi sıklıkla düzeltmeye ihtiyacımızı hatırlıyoruz; hataları ve eksikler olan bir yaşamda Tanrı'ya adanmış olarak devam etmek için, kendimizi diri kurban misali (Romalılar 12:1) Tanrı'ya yeniden *sunmuş* oluyoruz... (*Göklerdeki Babamız, ayartılardan bizleri koru, zayıflıklarımızı güçlendir, düşmekten biri kurtar...*).

Bir sonraki seferde şimdikinden daha iyi hazırlanmış olarak sofraya katılabilmemiz için geçmişin hata ve eksikliklerinden ders alarak (II.Korintliler 7:11) devam etmek üzere kiliseden ayrılıyoruz... Ve Layık görüldüğümüz bu lütfun tanıkları, Mesih'in hizmetkarları olarak kayıp dünyaya Mesih'in tesellisini, şifasını, kurtarışını ilan etmek için dünyaya yeniden çıkalım.

Sofranın kapanışı için bazı ayetler okunabilir: Mezmur 103; 116; 118; 138 veya bu ayetler üzerinde bir dua yapılabilir.

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –51

(Sofranın dağıtımı bittiğinde)

Yaratılış 3:17 ... Meyvesini yeme dediğim ağaçtan yediğin için Toprak senin yüzünden lanetlendi" dedi, "Yaşam boyu emek vermeden yiyecek bulamayacaksın.

18 Toprak sana diken ve çalı verecek, Yaban otu yiyeceksin.

19 Toprağa dönünceye dek Ekmeğini alın teri dökerek kazanacaksın. Çünkü topraksın, topraktan yaratıldın ve yine toprağa döneceksin."

Adem'in yediği ağaçtan sonra bize bıraktığı kötü mirasa (acı sofraya) karşın, Rab'bin bize sunduğu bu tatlı yemeğe bakın... Düşmüş insana kutsallara layık olan bu sofrayı kurmak için (Matta 8:11) çarmıhta bedenini ve kanını sundu...

Adem kendi iradesi peşinden gitmek istediği için soylu yaratılışından düştü; Mesih ise, bu sofrayı bize sunmak için göksel görkeminden kendisini boş kılarak aramıza geldi.

Adem'in yemeği Tanrı ve insan arasına ayrılık getirirken, Mesih bu şölen sofrasında bizleri barıştırma ve sevginin paydaşlığına getirmektedir.

Layık görüldüğümüz bu lütufla, Rab'be övgü ve şükran getiren bir yaşam için dünyaya dönelim.

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –52

(Sofranın dağıtımı bittiğinde)

Augustinus sakrament için "içsel ve görülemeyen lütfun dışsal ve görülebilir işareti" tanımını yapmıştır.

Tanrı'nın ev halkı için hazırlanmış bu sofraya her katıldığımızda, Mesih'teki günahların affı ve Tanrı ile barışın Müjdesi'ne imandan dolayı burada olduğumuzu tekrar hatırlıyoruz. Böylece Mesih'in tanıkları olarak, kurtuluşa işaret eden bir yaşam sürmek üzere kiliseden ayrılıyorz.

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –53

(Sofranın dağıtımı bittiğinde)

Kutsal Söz ile açıklanan ve sakramentler ile bizlerde onaylanan vaat ve lütuf, bu sofrada *günahların affı, bedeninin dirilişi ve sonsuz yaşam* umudunu dünyasal

gerçeklerden daha diri olarak kendisini belli etmektedir
–*Kutsal Ruh'un gücüyle.*

Öyleyse bizler de Tanrı'nın kutsalları için ayrılmış bu sofradan pay almış kimseler olarak, birbirimizle olan paydaşlığımızın, Tanrı ile kişisel paydaşlık üzerine bina edildiğini düşünerek kiliseden ayrılalım.

Tanrı ile kişisel paydaşlığı olan kimseler olarak her dilden ve her halktan insanların paydaşlığının yeri olan kilise için, bizler de dünyaya bu barış ve paydaşlığın diri *işaretleri* olarak yaşamak üzere dünyaya çıkalım (II.Korintliler 5:18-20).

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –54

(Sofranın dağıtımı bittiğinde)

Efesliler 4:4-6 Çağrınızdan doğan tek bir umuda çağrıldığınız gibi, *beden bir*, Ruh bir, Rab bir, iman bir, vaftiz bir, her şeyden üstün, her şeyle ve her şeyde olan herkesin Tanrısı ve Babası birdir.

Katıldığımız bu kutsal sofraya Mesih'teki birliğimizin şölenidir. Bu sofrada ruhsal ve simgesel olarak Mesih'in bedeninden ve kanından beslendiğimiz üzere, hatırladığımız ve kutladığımız şey "*hepimiz bir bedendeyiz –hepimiz Mesih'te bir bedeniz*" gerçeğidir.

Böylece Mesih'in *işaretini* taşıyan kimseler olarak dünyaya çıkalım... Kayıp dünyanın gözüne Göklerin Egemenliği'nin (Tanrısal Krallığın) *işaretleri* olarak hizmet etmeye davet edildiğimizi hep hatırlayalım. Öyle ki Tanrı'nın göklerdeki görünmez krallığının bizlerdeki *işaretleri* her zaman parlansın...

BEREKETLEME

Rab çağrısından doğan umutta sizleri güçlendirsün;
Rab *bedeninde* birlik için sizleri Ruh'ta yenilesin;
iman ve vaftizle sizlere aşılınmış olan her şeyde
Tanrımız ve Babamız'ın övgüsü Rab sizleri esenlikte
korusun.

Rab'bin Sofrası Sakramenti Üzerine –55

(Sofranın dağıtımı bittiğinde)

Rab'bin Sofrası üzerinde düşündüğümüz zaman pek çok konu aklımıza gelir: bunları *antlaşma, kurban, karşılıksız sevgi, çarmıh zaferi, günahların affı, itiraf ve tövbe, yeni yaşam, paydaşlık, Mesih ile birleşmiş olmak, Mesih'ten beslenmek, sonsuz yaşam, Mesih'in tekrar gelişi, Kutsal Ruh, kutsallık, hizmet ve tanıklık yaşamı, şükran ve kutlama* diye özetleyebiliriz...

Bu sofrayı yaptıktan sonra havarileri Getsamani bahçesine götüren Mesih'e bakarak, bu konuları aynı zamanda zengin bir dua yaşamı için, bizler tekrar bir

araya gelene kadar dualarımızda hatırlamaya devam edelim.

Bütün bunların yanında bu sofraya kilise ailesi olarak katıldığımız üzere, dualarımızda dünyanın her yerine dağılmış olan Mesih'in kutsal, elçisel kilisesini ve içindeki Tanrı halkını da hatırlayalım; ve elbette kilisesi olmayan yerleri de...

Yerin bütün uçlarında, her halktan insanların Mesih'te yeni İsrail olmak üzere toplandığı kutsal bir topluluk olarak devam etmek üzere vaftizle *işaretlenmişiz*.

Bu sofraya imanlılara kilise aracılığı ile sunulur; ve bizler her seferde bu sofraya tanık olmakla, Mesih'in kutsal, evrensel kilisesinin *işaretlerinden*⁶ birine tanık oluruz.

Öyleyse kutsal *işaretlere* sahip kimselere yaraşır bir yaşam ve tanıklık için dünyaya çikalım, tapınağın menorası gibi ışık saçmak üzere, Kalam ve dua ile...

⁶ Kalam, sakramentler, disiplin, paydaşlık

ⁱ Yaratılış 1:28-30; 3:6-7, 17-20, Romalılar 11:33, Matta 25:31-36, Efesliler 3:16-19, II.Korintliler 6:18, I.Petrus 2:1, Efesliler 2:19, Koloseliler 2:12, Elçilerin İşleri 15:11, Efesliler 2:4-5; 1:3-5; 2:6